

**Chápání a naplnění
našeho pozemského
života**

PETER D. FRANCUCH

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

NAPSAL

Peter Daniel Francuch, Ph.D.

Původní titul: **UNDERSTANDING AND FULFILLMENT OF OUR EARTHLY LIFE**

Vydalo nakladatelství THM Publishing Ltd., St. Barbara, California, USA

jako první vydání v roce 1985.

(zpracováno podle anglického originálu, slovenského překladu a české knihy.)

OBSAH

Obsah	i
Úvod	ii
Kapitola prvni: Duchovní život	1
Kapitola druhá: Duševní život	17
Kapitola třetí: Fyzický neboli tělesný život	30
Kapitola čtvrtá: Sexuální život	44
Kapitola pátá: Profesní neboli pracovní život	67
Kapitola šestá: Rodinný život	80
Kapitola sedmá: Společenský život	97
Kapitola osmá: Život volného času a spánku	111
Kapitola devátá: Vyvážený neboli sjednocený život	125
Doporučená literatura a informace	141

ÚVOD

Titul této knihy naznačuje, že se zabýváme tím úsekem našeho života, který je spjat s tímto světem. V tomto tvrzení je silně naznačeno, že náš život ani nezačíná, ani nekončí na této zemi. Vědomě si však jen velmi málo uvědomujeme, pokud vůbec, že je tomu tak.

Je-li náš život něco více než to, co pocítujeme jako život v každém jednotlivém okamžiku během našeho pozemského života, pak náš život nemůže být náležitě vysvětlen a pochopen z jeho pozemské kvality, obsahu a manifestace.

Naneštěstí nikdo nechápe život správně. Ohledně něho existuje tak mnoho nedorozumění, tak mnoho rozličných a protichůdných názorů a náhledů, že je pro nás obtížné vše roztrždit a dospět ke správnému a uspokojivému pochopení toho, co je vlastně náš pozemský život.

Tato kniha je skromným pokusem uvést náš pozemský život do náležité perspektivy. Není ani vyčerpávající, ani kompletní, co se týká předmětu života.

Abychom jasně pochopili, co je v této knize obsaženo, měli bychom uvážit následující body:

1. Je nemožné dosáhnout jakéhokoli pochopení našeho pozemského života z pozice našeho pozemského života. Jestliže náš pozemský život ani nezačíná, ani nekončí na této zemi, potom je jen logické, že je závislý na faktorech, které přesahují cokoli, co je na této zemi dostupné. Takže, abychom náležitě pochopili a naplnili náš pozemský život, potřebujeme uvážit všechny faktory života, které výslovně nemají nic do činění s pozemským životem samotným a se způsobem, jakým ho lidé prožívají. Je zřejmé, že se tento život bude zcela odvozovat z podmínek, které jsou mimo naše vědomé uvědomění a které nevznikají na této zemi.

2. Naše běžné vědomé uvědomění, jež je jediným dostupným prostředkem pro naši vnější mysl a jež je plně závislé na našich fyzických smyslových orgánech, není schopno nám poskytnout správný náhled ohledně našeho života. Tyto orgány jsou přizpůsobeny a nastaveny tak, aby vnímaly velmi omezený rozsah reality, z něhož je nemožné učinit jakékoli globální, všeobecné a rozumné závěry o pravé povaze života. Fyzické smyslové orgány jsou velmi omezené, selektivní a jednostranné, schopné nám poskytnout pouze subjektivní vnímání vnější reality. Vidíme tedy realitu takovou, jakou ji vidíme my, a nikoli takovou, jaká skutečně je.

A přece se většina lidí spoléhá na své smysly a považuje své vnímání reality za samotnou realitu.

3. Není-li náš pozemský život fenomén sám o sobě a sám sebou; není-li spjat pouze s pozemskou dimenzí; a je-li jen krátkým úsekem celkového života, potom jediný způsob, jak můžeme dospět k nějakému správnému pochopení našeho pozemského života, je porovnat jej s jinými úseky našeho života. Ve většině případů tyto úseky nejsou spjaty s životními zkušenostmi, které se odehrávají na této zemi. Takže abychom správně pochopili život, potřebujeme vzít v úvahu něco jiného, co se nijak přímo netýká našeho vědomého, každodenního žití. Jen když začneme nahlížet na jiné úseky našeho života, které se odehrávaly, odehrávají a budou odehrávat mimo a za hranicemi našeho pozemského života, budeme schopni dosáhnout lepšího pochopení a naplnění našeho pozemského života.

4. Kvůli omezením a nespolehlivosti našich vnějších vědomých zážitků na této zemi budou jakékoli závěry o životě z této pozice předmětem početných zkreslení a překroucení. Z této pozice máme tendenci vysvětlovat život tak, jako by byl výlučný fenomén pozemského životního prostředí a jako by závisel a pocházel z tělesných funkcí. Máme tedy tendenci odvozovat život z funkcí tělesných orgánů samotných, namísto toho, abychom tělesné funkce odvozovali z projekce života do těla.

Jelikož máme sklon takto činit se všemi našimi zkušenostmi, nakonec končíme tím, že všechno obracíme do polohy vzhůru nohama. Proto můžeme dojít s jistotou k závěru, že žijeme ve světě, kde je vše vzhůru nohama, ve kterém považujeme příčiny za následky a následky za příčiny. S takovým postojem jsme málokdy schopni dospět k nějakému rozumnému pochopení toho, o čem vlastně tento život je.

5. Je pro nás těžké přijmout existenci něčeho, co není vystaveno hmatatelným pocitům našich běžných fyzických smyslů. Jsme zvyklí pohlížet mimo sebe samé skrze brýle našich fyzických smyslových orgánů. Nemáme žádné jiné zřejmé prostředky, pomocí nichž bychom mohli ty brýle obejít nebo je odložit a podívat se na realitu takovou, jaká ve skutečnosti je, a ne na takovou, jak nám ji prezentují ty brýle po odfiltrování její podstatné části. Protože ty brýle jsou konstruovány tak, aby vnímaly jen něco, co je tam venku, mimo nás, a protože my to něco považujeme za jedinou hmatatelnou realitu, „přirozeně“ nebereme na zřetel svého ducha a duši, kteří sídlí v našem těle, kteří ale nejsou předmětem vnímání našich fyzických smyslových orgánů. Proto mnozí z nás, nemajíce takové smyslové vycitřování existence svého ducha a duše, zcela popírají jejich existenci a když připustí, že existují, mají sklon je vysvětlovat a odvozovat z pozice svého fyzického světa a fyzického těla. Tedy v mnoha případech považujeme svého ducha a duši spíše za důsledek svých tělesných aktivit nebo činností hmoty, než abychom aktivity těla a hmoty považovali za důsledek aktivit svého ducha a duše. Takže končíme v pozici vzhůru nohama a v úplném zkreslení a překroucení reality.

Abychom tedy správně chápali náš pozemský život, v první řadě potřebujeme vzít v úvahu duchovní a duševní faktory pravého života, z nichž vzniká a pochází náš fyzický, tělesný a pozemský život.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

6. Jestliže je náš pozemský život následkem a důsledkem něčeho, co nemá pozemský původ, pak potřebujeme, abychom nebrali na zřetel úplně všechny vnější zřetele, jakož i každodenní události jako nespolehlivé indikátory toho, o čem tento pozemský život je. Potřebujeme se naučit pohlížet jiným směrem, než jsme pohlíželi doposud. Život má zjevně mnoho aspektů, úrovní, stupňů a stránek a způsobů, jakými se projevuje, uskutečňuje a realizuje. Obyčejně si vědomě uvědomujeme jen jednu takovou úroveň - pozemskou úroveň života. Abychom však život pochopili správně, potřebujeme přesáhnout náš zvyk pohlížet na život tak, jako by to byl výhradně pozemský fenomén, a namísto toho obrátit svou pozornost na jiné možné úrovně, které nám mohou poskytnout zcela odlišnou perspektivu života obecně a našeho individuálního života zvláště. Pokud směr pohlížení vně ukazuje překroucenou verzi reality, potom pohlížení do našeho nitra, do našeho ducha a duše, nám může poskytnout nový a neočekávaný obraz a pochopení, které byly doposud pro nás neznámé. Jestliže spojíme a sjednotíme všechny způsoby a směry nahlížení na realitu, můžeme dospět k mnohem lepšímu a uspokojivějšímu chápání a naplnění našeho pozemského života.

7. Kvůli našemu zlovyku být jednosměrní při pohlížení a prožívání našeho pozemského života, končíme v tragickém, jednostranném, strnulém přehlížení jakékoli jiné úrovně a aspektu našeho života, než jsou většinou a převážně jeho světské, fyzické, materiální, tělesné, smyslové a vnější aspekty. Tato nebezpečná situace způsobuje v našem životě nevyváženost, v němž jsou některé omezené aspekty našeho života přetěžovány a nadměrně užívány, zatímco jiné hladovějí a jsou vážně zanedbávány, nebo dokonce úplně odmítány, jako kdyby neměly žádnou platnost. Máme sklon pohlížet na ně s opovržením, především na duchovní aspekty našeho života. Takový zlovyk má za následek mnohé duchovní, duševní, emocionální, intelektuální, fyzické, sexuální, enviromentální problémy, bídu, utrpení, nedostatky, choroby, neduhy, a nakonec zklamání, nespokojenost a neštěstí. Z pohledu těchto faktů je nutné se probudit z našeho hlubokého spánku a přestat snít o realitě, která je jen snem a která nám neposkytuje pravou potravu a nápoje, které mohou udržovat náš život v náležité a snesitelné formě a kondici. Potřebujeme se naučit, jak sjednotit všechny aspekty našeho života, aby všechno, co je v nás nebo tvoří náš život, mělo stejnou příležitost se aktualizovat, realizovat a plně manifestovat.

8. Z výše uvedených úvah je nezbytné, abychom si uvědomili, že náš pozemský život není tím, čím se zdá být a nevznikl tak, jak nás učili a jak si myslíme. Především, jak se uvádí výše, život zde ani nezačíná, ani nekončí. A za druhé, není omezen pouze na naše fyzické tělo a na dimenzi, kterou si vědomě uvědomujeme v každém jednotlivém okamžiku.

Je tu hluboké tajemství v tom, proč a za jakým účelem byl náš pozemský život počat. Krvavá historie lidstva neodráží nic jiného než problémy a utrpení. Nekonečný seznam rozličných problémů, těžkostí, krizí, zločinů atd. našeho pozemského života a našeho každodenního žití mnohé z nás přivádí k víře, že takový má náš pozemský život být, a tudíž lidské problémy a utrpení jsou nezbytnými průvodními jevy samého života. Pokud je ale pozemský život v podstatě tak dobrým fenoménem (vždyť mnozí z nás

nechtějí zemřít a zoufale lpí na tomto životě), proč tedy vytváří tak zničující, negativní, zlé a špatné okolnosti a jejich symptomy? Je zjevně něco hrozně špatně s „dobrotivostí“ tohoto života. Co špatného se stalo s naším pozemským životem? Kdo či co je za tím vším, co se na této zemi událo od úsvitu našich dějin? To ukazuje na zcela jiné chápání toho, čím pozemský život vůbec je. Nutí nás to přehodnotit náš názor ohledně pravého původu našeho pozemského života.

9. Náš pozemský život má velmi zvláštní účel a cíl, který je v mnoha případech před námi skryt, pokud pokračujeme v nazírání vně nás samých. Vně nás samých není žádný pravý život. Pokud se snažíme chápat a vysvětlovat život z něčeho, co samo o sobě a samo sebou žádný život nemá, skončíme s tím, že považujeme život za smrt a smrt za život. Znovu je to příklad naší pozice a nazírání vzhůru nohama. Jsme těmi, kdož jsou opravdovými nositeli a nádobami života. Pokud je to tak, není tudíž logické pokusit se pochopit a vysvětlit život ze života samotného, jaký je uvnitř nás?

Jestliže chceme nalézt odpovědi ohledně nás samých a našeho života, protože jsme sami sebou a je to náš život v nás, musíme se naučit klást otázky a dostávat odpovědi z nitra nás samých. Takže, abychom zjistili, jaký je náš specifický účel a cíl našeho pozemského života, potřebujeme stanovit, jaký je specifický účel a cíl našeho niterného, soukromého života. Jedině odpovědí na tuto poslední otázku budeme s to dosáhnout náležitého pochopení a naplnění našeho pozemského života obecně. Avšak nikdo venku nemá žádnou znalost či odpověď na to, jaký je specifický účel a cíl našeho soukromého života. Ta odpověď je obsažena v nás. Musíme se naučit pohroužit se do sebe sama a dostat to poznání ven do našeho vědomého uvědomění, abychom mohli poznat pravdu o tom všem a stát se svobodnými.

Ne každý bude souhlasit s tím, co se říká v této knize. Mnozí lidé, možná i většina z nich, odmítnou její obsah a závěry jako úplnou fantazii nebo dokonce výplod šílenosti autora.

Záměrem této knihy není někoho o něčem přesvědčovat. Jejím účelem je poskytnout čtenáři případnou odlišnou alternativu a perspektivu ohledně vysvětlení pozemského života od té, která se pouze obvykle podává. Je tedy míněna jen k uvážení těmi, kdo jsou ochotni mít své srdce i mysl otevřené. Ti, kdo nejsou ochotni tak učinit, by se čtení této knihy měli vyhnout.

Peter. D. Francuch
Santa Barbara, Kalifornie

KAPITOLA PRVNÍ

Duchovní život

Počínáme naši rozpravu ohledně našeho pozemského života duchovním životem.

Co je to duchovní život a jak by se měl naplňovat?

Mnozí z vás mají velmi vágní vědomost o tom, co to duchovní život vůbec je. Mnozí lidé na této zemi věří, že není nic takového jako duchovní život. Omezují své povědomí našeho pozemského života na každodenní činnosti, které vykonávají pro svoje přežití a fyzický a hmotný blahobyť.

Většina lidí má sklon plést si duchovní život s náboženstvím. Slovo „duchovní“ pro ně velmi často znamená připojení se k nějakému náboženství, pravidelné chození na církevní bohoslužby, provádění určitých obřadů a ceremonií, modlení, zbožný vzhled a mluvu atd. Jinými slovy, být duchovní pro mnohé lidi znamená být pobožný. Přesto tato dvě slova - „náboženský“ a „duchovní“ nemají nic, nebo velmi málo společného.

Při mých setkáních s mnoha lidmi po celém světě jsem se setkal s jistým počtem lidí, kteří neměli vůbec žádné ponětí o nějakém náboženství, nicméně byli to praví duchovní lidé. Na druhé straně znám mnoho lidí, kteří jsou hluboce nábožensky založení, ale není v nich nic duchovního. Z tohoto rozlišení je zjevné, že to, co někteří lidé považují za duchovní život, duchovním životem nutně není, ale je to něco jiného.

Jaký je ale rozdíl mezi duchovním životem a náboženským životem? Po zemi ovšem putuje mnoho lidí, kteří jsou současně jak zbožní, tak i duchovní. A jsou tu ovšem mnozí, kteří nejsou ani duchovní, ani zbožní.

Být nábožensky založený v podstatě znamená následovat určitou doktrínu nebo nauku nějaké určité církve či náboženského vyznání a provádět určité činnosti, které jsou diktovány dogmatem této církve a považovat tato zevní dodržování za jediné požadavky duchovního naplnění našeho pozemského života.

Na druhé straně být duchovní v podstatě znamená rozpoznání skutečnosti, že náš pozemský život je jen krátkým úsekem našeho veškerého života, přechodným obdobím, které je podřízeno nějakému vyššímu účelu a významu a které je řízeno a ovládáno hlubšími, subjektivními, vnitřními dispozicemi. Tyto dispozice jsou výsledkem stavu záležitostí, které nemají původ v tomto světě nebo v zevních faktorech lidského života, ale přicházejí ze zcela odlišného zdroje, který nemůžeme nikdy vnímat našimi omezenými fyzickými smysly nebo náležitě chápat naší obyčejnou vědomou myslí.

Jinými slovy, být duchovní znamená plně přijímat a uznávat skutečnost, že náš pozemský život má hlubší a vyšší význam a účel, než nám naše obyčejná neboli zevní

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

mysl říká. Uznání a přijetí této skutečnosti ale nutně neznamená, že vedeme duchovní život. Potřebujeme jít o krok dál, abychom byli způsobilí pro konstatování, že vedeme opravdu duchovní život. Potřebujeme postupovat podle takového uznání a přijetí. Potřebujeme něco ohledně toho pravidelně konat, a nikoli jen o tom vědět a hovořit. Vědění, mluvení a děláním ohledně toho není určováno tím, co o tom ta či ona církev nebo ta či ona osoba říká, ale tím, co vnímáme jako správné ze svého nitra, svými intuitivními pocity. Zejména takto můžeme rozlišit mezi bytím duchovní osobou a bytím nábožensky založenou osobou. Tato dvě rozpoložení se navzájem nutně nevylučují, nemělo by se ale nikdy nahrazovat jedno druhým.

Většina lidí nerozeznává, že v našem pozemském životě je tu něco víc než pouhé každodenní žití se všemi jeho půtkami, problémy, nesnázemi, placením účtů, vzájemnými vztahy, činnostmi atd.

Dokonce lidé, kteří nejsou ani duchovní, ani pobožní, rozeznávají, že náš pozemský život není ve většině případů nikdy naplněn určitými předepsanými úspěchy. Pokud máme potřebu mít nové nebo lepší auto, nebo nový nebo větší dům atd., jakmile si svou potřebu nebo touhu v tomto ohledu splníme, jsme obvykle uspokojeni, dokud novost této situace nepomine. Jakmile nový vůz či dům, nebo cokoli, co máme, ztratí svou novost a naše nadšení z toho, že to máme, pomine, začínáme zas a opět pociťovat nepokoj. Nová potřeba či touha vchází do našeho života, kvůli níž se začneme snažit, dokud se k naší spokojenosti nesplní, nebo dokud se jí nevzdáme kvůli nemožnosti jejího splnění.

Splnění každé takové přechodné potřeby však nenaplnuje náš pozemský život. Opakuje se ještě jednou, že se stáváme neklidnými a nespokojenými a vyhledáváme něco jiného, abychom uspokojili naše toužení po tom či onom. I kdybychom měli dosáhnout veškerých možných hmotných statků tohoto světa nebo vlastnili vše, co potřebujeme z hlediska hmotného života či žití, přesto se v mnoha případech cítíme šťastnými ne příliš dlouho, po nějaké časové období. Něco vždy chybí. Je tu vždy něco více. Ani u lidí, kteří nevěří v nic duchovního nebo náboženského, získání určitých hmotných statků je nakonec neučiní šťastnými. Po chvíli chtějí více. Když to více dostanou, nejsou přesto šťastní, neboť stále chtějí více. To jde donekonečna. Bez ohledu na to, kolik toho mají, chtějí stále více.

Důvodem toho, proč jsme zřídkakdy spokojeni se svými hmotnými výdobytky a vždycky chceme více, je to, že se zoufale snažíme (často bez toho, že bychom si to vědomě uvědomovali) nahradit uspokojení určitých našich duchovních potřeb hmotnými ne-duchovními statky. Naše toužení mít více nutně neznamená, že víc potřebujeme. Je to citová náhražka naší niterné potřeby duchovního naplnění našeho pozemského života.

Pro ty z nás, kdo mají rádi citace ze Svaté Bible, dovolte mi nyní citovat, co o těchto záležitostech řekl Ježíš Kristus. Mnozí ne-duchovní lidé, kterým se přihodí toto číst, budou ovšem znechuceni takovými citáty. Je to ale i pro jejich prospěch vědět, co rozličné zdroje říkají o této důležité záležitosti.

V Evangeliu podle Marka, kapitola 8, verše 36-37, čteme:

„Jak to prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svou vlastní duši?
Neboli co by člověk dal za svou duši?“

V Evangeliu podle Lukáše, kapitola, 9, verši 25, Ježíš Kristus říká:

„Co je člověku ku prospěchu, získá-li celý svět, ale sám sebe zničí či ztratí?“

V Evangeliu podle Lukáše, kapitola 16, ve druhé polovině verše 15, čteme:

„Neboť čeho si lidé nejvíce váží, je v očích Boha ohavností.“

A v Evangeliu dle Matouše, kapitola 6, verši 33, se dozvídáme, co bychom měli:

„Hledejte nejprve Království Boží a Jeho spravedlnost, a všechno to ostatní se vám přidá.“

Z výše uvedených citací je tedy velmi zjevné, že pravé pochopení a naplnění našeho pozemského života je něčím zcela odlišným, než je jen starost o naše každodenní záležitosti, a že přednostní záležitosti našeho pozemského života jsou jaksi zcela mimo, protože, jak čteme výše: „...čeho si lidé nejvíce váží, je v očích Boha ohavností.“ To je velmi ostré sdělení! Proč by Ježíš Kristus něco takového říkal. Aby nás upozornil, že to, jak je uspořádán stav záležitostí na této zemi, není normální, jak by si většina lidí rádoby myslela, že je, a že náš pozemský život je jakýmsi druhem noční můry či pasti, který má velice málo společného s pravým životem. Pravý život má vždycky duchovní původ, a tudíž, abychom unikli z této pasti, musíme nejprve hledat Království Boží a Jeho spravedlnost a všechny ty ostatní věci, kterých si tak moc ceníme a považujeme je za jediný smysl a účel našeho pozemského života, nám budou přidány jako bonus. My ale z takového či onakého důvodu činíme tento bonus prvořadou snahou, cílem a účelem našeho pozemského života.

Jak se uvedlo výše, naše potřeba mít stále větší kus tohoto bonusu je mazanou náhražkou naší opravdové potřeby hledat Království Boží a Jeho spravedlnost. Někde na cestě jsme ztratili naši náležitou perspektivu a úspěšně jsme zablokovali vynesení našich skutečných potřeb na povrch - Království Božího a Jeho spravedlnosti, to jest náležitého pochopení a naplňování našeho pozemského života a jeho duchovních aspektů.

„Hledat Království Boží“ znamená, že jsme ztratili naši cestu z pravé reality a z pravého života. Jinak by nebylo nijak potřebné, aby Ježíš Kristus řekl: „hledejte nejprve Království Boží.“ Za druhé to znamená, že ačkoli někteří z nás jsou si vědomi duchovních potřeb, které se musí uspokojit, my tyto potřeby neklademe na vrchol seznamu našich priorit. Jinak by nebyla žádná potřeba říkat, aby se hledalo to *nejprve*. Za třetí, toto sdělení znamená, že náš pozemský život má odlišný účel a význam od toho, než si většina z nás myslí. Jinak bychom nebyli vybízeni, abychom hledali něco

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

jiného. Za čtvrté to znamená, že je tu zcela odlišná realita života, která daleko přesahuje cokoli, co známe či vnímáme jako život. Jinak by nebyla žádná potřeba být i jen zmínit cokoli o nějakém jiném království, než je to, které je nám důvěrně známé - náš pozemský život.

Sdělení „hleďte Jeho spravedlnost“ znamená, že to, co my považujeme za pravé a náležité, není skutečně ani pravé, ani náležité. A to, co považujeme za správné a vyhovující, správné ani vyhovující není. Takže to znamená, že žijeme v úplné iluzi o tom, co je náš pozemský život vůbec zač.

Je-li je tomu ale tak, a zdrcující zkušenosti lidstva na této zemi krvavě prokazují, že je, pak jak to, že jsme ztratili naši cestu z pravé reality a našeho skutečného domova a žijeme v iluzích, zkresleních a nepravdách této reality? Jak to, že tak mnoho z nás považuje náš pozemský život a způsob, jakým se zde žije a manifestuje, za jedinou možnou, uskutečnitelnou a normální realitu? Proč v současnosti tak mnoho z nás dokonce ani nevěří tomu, ani se nestará o to, že je tu něco jiné či odlišné nebo skutečnější, než je to, co máme a prožíváme v každém okamžiku našeho pozemského života? Proč věnujeme tak málo pozornosti, nebo dokonce vůbec žádnou pozornost něčemu duchovnímu nebo tomu, co přesahuje naše každodenní žití? Proč trávíme většinu našeho dne činnostmi, které nám neumožňují přemýšlet o našich vnitřních, duchovních potřebách nebo jim věnovat svůj čas? A že pak ani nerozpoznáme, že máme takové potřeby bez ohledu na skutečnost, že všechny naše problémy, nedostatky, strádání a utrpení atd. jsou stálou připomínkou, že takové potřeby máme? Proč trávíme tolik času nicneděláním nebo trávíme hodiny před televizní obrazovkou nebo v jiných podobných neužitečných aktivitách?

Před několika miliony lety byla na této zemi rasa lidí, kteří se nám jen velmi málo podobali vyjma toho, že byli humanoidé jako my. Tato rasa vlastnila ohromné vědecké a veškeré jiné znalosti. Tato rasa byla ve všech ohledech vysoce vyspělá a my dokonce ani nejsme schopni si představit, jak nesmírně se tato rasa rozvinula. Příslušníci tohoto pokolení byli původně velmi duchovní lidé a byli ve styku s pravou realitou stvoření.

V jednom bodě jejich dějin se ale z určitých velmi důležitých duchovních důvodů rozhodli experimentovat s myšlenkou přivést k životu lidi nikoli duchovními prostředky, jakými byli oni sami stvoření, ale prostředky přírodními, bez zapojení čehokoli duchovního.

Tento experiment byl velmi dlouhý proces. Po dlouhotrvajícím časovém období vědci tohoto pokolení úspěšně zfabrikovali jistý typ lidí, kteří byli vytvořeni nikoli prostřednictvím duchovních prostředků (to jest přímým nadělením Božím), ale určitým genetickým inženýrstvím a manipulací různých zvířecích a jejich vlastních genů. Tito vědci toho nemohli příliš mnoho udělat s duchem jednotlivce, protože duch je vždy nadělením Nejvyššího a nemůže být pozměněn žádnými přírodními či vědeckými prostředky, mohli ale značně pozměnit fyzickou formu manifestace toho ducha.

Polapili toho ducha ve fyzické formě takovým způsobem, aby ho učinili závislým - co se týká jeho přežití v tom těle - na vnějších faktorech, a ne na duchovních faktorech. Plně tak zaměstnávali toho ducha otázkou efektivního přežití v tom těle. Toto přežití bylo možné jen při dodržování určitých zevních, neduchovních postupů a prostředků (jako například fyzická potřeba jídla, pití, vyměšování stolice a moči atd.). Stálé zabývání se zevními prostředky, jimiž by fyzické tělo toho ducha mohlo přežít, vedlo k rozvoji zlého návyku spoléhání se na přírodu a její zákony, to jest pohlížet vně, a nikoli dovnitř.

Nacházíme-li se tedy stále vně sebe samých a stává-li se tento stav hlavním zdrojem našeho tělesného přežití, postupně budeme mít tendenci ztrácet jakoukoli potřebu duchovních ohledů.

Jak plyne čas, v jednom bodě ztratíme veškerý zájem o cokoli duchovní a dospějeme do bodu, kdy někteří z nás popřou, že cokoli duchovního existuje či je potřebné nebo že je to nějakým způsobem či v nějakém ohledu důležité.

Takže nakonec zabloudíme z našeho pravého domova a ztratíme se ve světě iluzí a nereálnosti. A jelikož je to jediný svět, který známe (protože jedním z hlavních účelů výše zmíněného experimentu bylo znemožnit nám, abychom přímo vnímali cokoli jiné než vnější svět a přírodu), logicky docházíme k závěru, že ve jsoucnu a bytí není nic jiného, nebo pokud je, je to pro nás tak vzdálené a nepochopitelné, že by bylo mrháním času snažit se ohledně toho cokoli činit.

My všichni jsme tedy potomci těchto lidí, jejichž fyzická forma a duševnost byla zfabrikována příslušníky výše uvedené rasy (já je nazývám pseudotvůrci). Pokud by někoho zajímalo dozvědět se více o této záležitosti, doporučuji přečtení knihy „Kdo jsi a proč jsi zde?“ i jiné knihy, jejichž názvy jsou uvedeny na poslední straně této knihy.

Hlavní věcí, které bylo dosaženo výše uvedeným genetickým inženýrstvím a manipulací, bylo potlačení životně důležité potřeby hledat pravdu o pozemském životě a jeho naplnění v jediném zdroji, kde to lze najít - ve svém duchu neboli v tom, co nazývám naše Niterná mysl. Zvláštním umístěním některých orgánů našeho fyzického těla a způsobem, jakým náš duch vstupuje do své fyzické formy manifestace na této zemi, se tento duch či tato Niterná mysl odřízne od všeho ostatního v nás. Duch je umístěn v našem těle tak, že je omezen ve svém fungování a vlivu pouze na stálé udržování plynutí života z Nejvyššího, jímž jsou naše tělo a duše naživu nebo mají život.

Vztah našeho ducha, duše a těla se tedy stává takříkajíc velmi omezenou jednosměrnou ulicí. Duch dodává život naší duši a tělu a motivuje naše aktivity, ale naše vědomé uvědomění si této skutečnosti nemá žádnou přímou zkušenostní základnu či přímou linku pro komunikaci s naším duchem. Takto mnozí lidé popírají jakoukoli existenci ducha nebo duše, nebo ho považují za něco, co nelze pochopit nebo k čemu nelze přistupovat, nebo si myslí, že je to vedlejší produkt našeho těla a že přestává existovat se smrtí našeho fyzického těla.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Za těchto okolností je zjevné, že jsme fyzicky stavěni tak, že jsme přinuceni být mimo čehokoli duchovní a považovat naše neduchovní usilování za přirozená, normální, zdravá a za jediné možná a smysluplná. Takže chápání a naplňování našeho pozemského života se zakládá zcela na našich neduchovních aktivitách. Takto ztrácíme pravou perspektivu našeho pozemského života.

Prozkoumáme-li pečlivě a rozvážně tuto situaci, dojdeme pouze k jedinému možnému závěru: veškeré problémy, utrpení, strádání, neduhy, nedostatky či cokoli, co v negativním smyslu máme, co je denní událostí našeho každodenního života, jsou výsledkem ztráty pravé perspektivy, chápání a naplnění našeho pozemského života. To znamená, že přehlížení duchovních aspektů našeho pozemského života vytváří veškeré naše problémy a utrpení, ať jsou jakékoli a ať mají jakoukoli formu, projev či symptomy. Neexistuje žádná výjimka ani vyloučení z tohoto pravidla.

A přesto je pravé pochopení a naplnění pozemského života možné jen z duchovního hlediska. Předtím, než lze vzít v úvahu, náležitě pochopit, realizovat, projevit a splnit všechny ostatní aspekty a faktory, potřebujeme nejprve vzít v úvahu a přijmout duchovní aspekty a faktory našeho pozemského života. To je důvod, proč Pán Ježíš Kristus (kterého nazývám Nejvyšší) uvedl: „Proto hledejte nejprve Království Boží a Jeho spravedlnost a všechno toto vám bude přidáno.“ Jinými slovy, když správně chápeme a uplatňujeme duchovní aspekty a faktory našeho pozemského života, pak budeme správně chápat a uplatňovat jeho všechny ostatní aspekty a faktory. Pokud energicky obcházejíme duchovní aspekty, nikdy nemůžeme dospět ke správnému chápání a naplnění jakýchkoli dalších aspektů našeho pozemského života. Skončíme ne jinak než nespokojení, nešťastní, zbědovaní a ve všemožných problémech, jak to tak živě ilustrují a demonstrují dějiny lidstva od doby výše uvedeného genetického inženýrství a manipulace nejstarší rasou lidí, které já nazývám pseudotvůrci.

Kvůli této klíčové, životní a nejdůležitější prioritě, kterou jsou pro nás duchovní aspekty našeho pozemského života, je nezbytné nejprve zabývat se naším duchovním životem na této zemi.

Co je však duchovní život a jak vskutku dosáhnout jeho pochopení a naplnění, abychom my a náš Stvořitel byli úplně spokojeni?

Jsou tu určité základní ideje a principy, které nám mohou poskytnout představu toho, co je vůbec duchovní život a jak ho během našeho pozemského života naplnit:

1. Musíme věřit a uznat skutečnost, že je tu Stvořitel života, kdož je životem Sám/Sama o Sobě a Sám/Sama Sebou. Našeho Stvořitele nazýváme různými odlišnými jmény jako Bůh, Ježíš Kristus, Duch Svatý, Jehova, Alláh, Buddha, Krišna atd. Pro nás je důležité si uvědomit, že ačkoli našeho Stvořitele nazýváme mnoha různými jmény, On/Ona je Jeden Bůh Nedělitelný, a není tu žádný jiný bůh či bohové, kteří jsou Absolutní ani schopní stvořit veškeré stvoření.

Náš Stvořitel stvořil veškeré stvoření ze Sebe Samého/Samé, a nikoli z ničeho. Jeho/Její stvoření je tudíž Jeho/Její rozšíření a proces. Kvůli této skutečnosti je náš Stvořitel vždy přítomen ve všem, co stvořil a zároveň je On/Ona více než to, co stvořil a není nikdy totožný se Svým stvořením. Jinými slovy, proces něčeho není totéž jako to něco. To něco není závislé na svém procesu nebo rozšíření, zatímco proces a rozšíření vždy závisí na tom něčem, z něhož postupuje a jehož je rozšířením. Takže nikdy nemůžeme být bohy, ale Bůh je v nás vždy přítomný. Jestliže by nebyl Bůh v nás přítomen, nežili bychom ani zlomek vteřiny.

Přirozenost našeho Stvořitele je Absolutní Dobro a Absolutní Pravda čili je to Absolutní Láska a Absolutní Moudrost. Vzhledem k této povaze našeho Stvořitele, nemůže z Něho/Ní nikdy přijít nic, co je negativní, špatné, zlé, nepravé či odporující. Takže Nejvyšší nevytvořil negativní stav ani pekla, ani všechny ty odporné a ohavné věci, které prožíváme v našem každodenním pozemském životě na této planetě.

Přirozenost našeho Stvořitele je také Absolutní Svoboda a Nezávislost. Proto On/Ona stvořil všechno a každého v Absolutní Svobodě a Nezávislosti. Protože Jeho/Její stvoření bylo stvořeno v takové kondici, tím, že je Jeho/Jejím procesem a rozšířením, je každý v Jeho/Jejím stvoření svobodný, nezávislý, jedinečný, odlišný, individualizovaný, má individualitu, a je sebeuvědomělý a má plné právo a výsady přijmout, či odmítnout Boha jako svého Stvořitele. Nikomu se nic nevnučuje.

Přijetí této duchovní ideje či principu číslo jedna může být jedním z nejdůležitějších předpokladů pro pochopení a naplnění našeho duchovního života, který je nedílnou součástí našeho celkového pozemského života.

2. Veškeré problémy a utrpení našeho pozemského života pocházejí od lidí na této zemi, kdo se v jednom bodě svých dějin z určitých důležitých duchovních důvodů rozhodli odmítnout Boha jako svého Stvořitele a obrátili se k Němu/Ní zády tím, že neopětovali Boží lásku, moudrost, dobrotu a pravdu i všechno pozitivní. Tito lidé byli nazváni pseudotvůrci, kdož jako výsledek svého bezbožného aktu zfabrikovali lidskou fyzickou formu, kterou vnutili duchu každé jednotlivé osoby, aby touto fyzickou formou a skrze ni byl duch odveden pryč od Boha a od všeho duchovního.

Takže to není Bůh, Nejvyšší, náš Stvořitel, kdo způsobuje naše problémy a činí, že strádáme, jsme ubozí a neúspěšní a selháváme v našich pozemských snahách, ale my sami jsme zodpovědní za to vše, protože jsme odmítali nebo zanedbávali či nevhodně uplatňovali duchovní aspekty našeho pozemského života.

Proto lze skutečnou pravdu o původu negativního stavu nalézt v příběhu o pseudotvůrcích, kdož byli lidé žijící na této planetě jako lidské bytosti před mnoha miliony lety. Nebyl to jakýsi padlý anděl, Lucifer, jenž povstal proti Bohu a svedl Adama a Evu k neuposlechnutí Božích příkazů, jak tomu hodně lidí stále věří.

Nikdo, kdo byl stvořen na vysoké duchovní úrovni v hodnosti andělů, archandělů, cherubů, serafů atd., by si kvůli své zcela pozitivní povaze nikdy nemohl zvolit

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

odpadnutí od Stvořitele. Příběh Lucifera je symbolickou reprezentací skutečnosti, nesprávně pochopený lidmi a některými anděly, že nikdo není povinen být pozitivní, dokonce ani ten, kdo byl stvořen Nejvyšším jako úplně první sentientní entita. Dá se tedy říci, že nikdo není nucen být dobrý a pozitivní. Příběh Lucifera je alegorie, který ukazuje, že nikdo ve stvoření Nejvyššího není uzavřen navždy v jednom rozpoložení ani stavu. Tento příběh nemá jakýkoli jiný význam. Taková osoba, nazývaná Lucifer, jež byla údajně synem Božím a bratrem Ježíše Krista, která se rozhodla z nějakých důvodů povstat proti svému Stvořiteli, nikdy nebyla a není.

Je potřebné si jednou provždy uvědomit, že Ježíš Kristus nebyl nikdy stvořen jako všichni ostatní, protože jak On Sám říká, On vždy byl, je a bude. Ježíš Kristus je fyzickým projevem Boha, Nejvyššího na této zemi, a tudíž On není odlišnou osobou, domněle bratr Lucifera. Původní příběh Lucifera a to, jak se chápe, pseudotvůrci záměrně překroutili a veškerá pekla a mnohá náboženství to udržují na věčnost za účelem odvést nás od správného chápání pravé přirozenosti Nejvyššího, původu negativního stavu a náležité duchovnosti.

Negativní stav mohl logicky vzniknout jen v nejzevnějším stupni stvoření Nejvyššího, který je svou polohou tím nejvzdálenějším a nejslabším vůči duchovnímu světu či čemukoli duchovnímu. Negativní stav nikdy nemůže vzniknout z vrcholu duchovního světa, neboť ten je ryzí duchovní kondicí, ale v tom nejspodnějším přírodního světa, kde duchovnost pozitivního stavu je ve svém nejzevnějším stupni a projevu. Negativní stav nikdy nemůže vzniknout v něčem, co je Absolutně Pozitivní nebo v té největší blízkosti Absolutně Pozitivního. Může vzniknout pouze ve stavu, který je tím nejvíce relativním a nejvíce vzdáleným k tomu Absolutně Pozitivnímu.

Nejvyšší dovolil, aby se negativní stav uskutečnil kvůli určitému velmi důležitému duchovnímu poučení všech v Jeho/Její stvoření.

Protože negativní stav vznikl v nejvíce relativním a nejvzdálenějším rozpoložení lidí na této zemi a protože nemá žádnou platnost ani jsoucno a bytí v pozitivním stavu a v Nejvyšším, nemůže být a existovat věčně. Proto, jakmile splní svůj účel a vyčerpá svou užitečnost pro pozitivní stav, bude odstraněn a trvale zrušen.

Rozpoznání a uznání tohoto druhého duchovního principu či ideje tedy ustanovuje další důležitý zdroj náležitého chápání a naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních aspektů.

3. Nejvyšší, kdož je jediný jeden Bůh, Stvořitel, se v jednom časovém okamžiku inkarnoval ve formě Ježíše Krista na planetě Zemi do negativního stavu do těla, jež bylo původně zfabrikováno pseudotvůrci, aby se stal Spasitelem lidstva a veškerého stvoření, jakož i každého v peklech od negativního stavu.

Nejvyšší tedy učinil své Božství lidským. Jinými slovy, učinil Svou Božskou Esenci lidskou tím, že se stal lidskou bytostí. Nejvyšší byl skrze tento Svůj aspekt s to prožít negativní stav, podrobit si ho, podmanit si ho a dostat ho pod Svou vládu a panství.

V průběhu bojů s negativním stavem Nejvyšší, Ježíš Kristus postupně, krok za krokem, ze Svého těla a jeho negativního dědictví vypudil a odstranil vše zlé a skrze tento postup a proces vzkříšení učinil Své tělo Božským. Takže Jeho/Její Lidství bylo učiněno Božským tak, jako Jeho/Její Božství bylo učiněno lidským. Ježíš Kristus sjednotil tento lidský aspekt se Svým Božstvím, jež nazýval Otcem, a se Svým původním fyzickým tělem se spojil opět s Nejvyšším.

Samotným tímto aktem se Nejvyšší stal přístupným na osobním, individuálním, soukromém, intimním a zcela lidském základě.

Od tohoto okamžiku jediný doporučeníhodný způsob, jak přistupovat k našemu Stvořiteli, je skrze Jeho/Její Lidskou formu, která byla učiněna Božskou a jež se nazývá Ježíš Kristus. Odmítání Božskosti Ježíše Krista a Jeho/Její Lidské formy, jakož i odmítání faktu, že Bůh se stal tělem a učinil Své Božství lidským, vede ke zvrácení a padělání pravé duchovnosti a všech jejích pravd a je zdrojem většiny duchovních, náboženských a jiných problémů.

Tento třetí bod ustanovuje další důležitý zdroj náležitého chápání a naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních aspektů.

4. Experiment se životem bez duchovnosti nebo s falešnou a překroucenou duchovností, jenž byl původně uskutečněn pseudotvůrci, způsobil ohromné zpuštění a deformaci ve struktuře stvoření a v času a prostoru. Výsledkem toho byla podivná situace. Všichni, kdož se zúčastnili a podíleli na tom experimentu, byli vyvrženi ven z pravého stvoření a byli pohlceni tím, co se nazývá zóna vymístění. Jinými slovy, byli vymístěni ze svého pravého domova. Poté, co se vymístili, pseudotvůrci ustanovili zcela odlišný stav a rozpoložení, jež do té doby v jsoucnu a bytí nebylo a jež se nazývá peklo. Z této pozice se rozšiřovali po celé zóně vymístění a počali ovlivňovat vývoj neduchovního života na této planetě i kdekoli jinde.

Je zcela logické a zřejmé říci, že kdokoli se obrací zády k Nejvyššímu a odmítá Jeho/Její pozitivní stav a jeho duchovnost, nemůže zůstat na stejném místě a ve stavu, kde je Nejvyšší a kde vládne pozitivní stav a duchovnost. Tyto dva stavy se navzájem vylučují. Pro každého by bylo velmi ubohé a nepříjemné, aby pobýval v témže rozpoložení a na témže místě s někým, kdo má zcela opačný životní styl. Takže každý, kdož se zúčastní negativního stavu, kdož s ním souhlasí, podporuje ho, udržuje a napájí a kdo ho miluje a žije a kdo nebere na zřetel duchovní aspekty našeho pozemského života, nežije v pravém vesmíru, dokonce ani na pravé planetě Zemi, ale namísto toho žije na planetě Zemi ve vymístěném či přemístěném vesmíru. Proto jsme byli Ježíšem Kristem nabádáni, abychom hledali Království Boží. Ztratili jsme veškeré své spojení s pravým vesmírem pravého stvoření. Jsme někde jinde.

Uvědomění si tohoto faktu ohledně negativního stavu v zóně vymístění ustanovuje další důležitý zdroj náležitého chápání a naplnění našeho pozemského života. Pokud známe pravdu o tomto všem a o ostatních záležitostech, pravda nás osvobodí, jak zdůraznil Ježíš Kristus.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

5. Každý, kdo je na této pseudoplanetě Zemi nebo na jiném místě či v oblasti zóny vymístění (kupříkladu v peklech), je zde či tam dle své svobodné volby, ze své svobodné vůle. Nikdo nebyl nucen být částí negativního stavu. Kvůli určitým důležitým duchovním důvodům a poučením jsme všichni souhlasili, abychom sem přišli a ztratili se ze svého pravého domova a ztratili náležitou duchovní perspektivu našeho pozemského života se ztrátou všech našich vědomých vzpomínek na to, že jsme učinili takovou volbu. Kvůli těmto rozhodnutím jsme do nejmenších podrobností plně zodpovědní za všechno, co se děje v našem pozemském životě. Nelze z toho obviňovat nikoho jiného.

Tím, že jsme se inkarnovali do zóny vymístění, kde je negativní stav plně aktivovaný a dominantní, ztratili jsme naše vědomé uvědomování si jsoucna a bytí a kontakt se jsoucnem a bytím jakýchkoli světů a jejich obyvatel, jiných než toho, ve kterém v současné době žijeme. To nás dovedlo do značné duchovní, duševní, emocionální a intelektuální deprivace, devastace a izolace. To nás zase vedlo k vyvození nesprávných závěrů o našem pozemském životě a o jeho chápání a naplnění. Dostalo nás to do duchovního vaku a vyhladovělo našeho ducha a duši, zatímco nás to zároveň uvedlo do pozice přehnaného pečování o naše tělo a hmotný blahobyt. Takže jednostranný či nevyvážený způsob života počal panovat veškerým aspektům našeho žití, což vede k neustálým poruchám, problémům, nedostatkům, deficitům, krizím atd.

Uvědomování si této důležité skutečnosti tedy poskytuje zcela odlišné pochopení a význam našeho pozemského života a zcela jinou perspektivu jeho naplňování.

6. Tak, jako lidské bytosti a jako jakékoli jiné sentientní entity v jsoucnu a bytí, i my sestáváme z ducha, duše (duševnosti) a těla. Mezi nimi probíhá neustálá interakce, povětšinou bez našeho vědomého uvědomění. Každá naše složka má své vlastní zákony, potřeby, požadavky, stavy, podmínky a procesy. Každá složka v nás má odlišné postavení s rozdílným umístěním v hierarchii duchovní organizace. Takže náš duch stále přebývá v duchovním světě a je s jeho obyvateli; naše duše čili duševnost přebývá v intermediálním světě a s jeho obyvateli; a samozřejmě naše fyzická část čili tělo přirozeně přebývá v přírodním světě a s jeho obyvateli. Na druhé straně, specifickou genetickou manipulací a inženýrstvím pseudotvůrci zfabrikovali určité duchovní, duševní a fyzické okolnosti a s nimi souvztažící orgány, které následně zapouzdřili našeho pravého ducha, naši pravou duševnost a naše pravé tělo. Těmito komponenty, které nám byly násilně a uměle vnuceny, stále přebýváme v rozličných peklech, v intermediální zóně vymístění a na této pseudozemi.

Kvůli takto uspořádané struktuře naší mysli jsme obklopeni mnoha světy, mnoha duchy a entitami a mnoha obyvateli jiných oblastí zóny vymístění. Avšak kvůli původnímu genetickému inženýrství a zmanipulování naší fyzické formy si vědomě neuvědomujeme další „bytosti“, které jsou s námi, kromě těch, které vnímáme svými fyzickými smysly.

Svými rozličnými náklonnostmi, touhami, přáními, chtěními a lákadly přitahujeme k sobě mnoho duchů a entit a jsme přitahováni k mnoha duchům a entitám, které mají

tentýž, nebo podobný druh náklonnosti. Takže svými dobrými a pozitivními myšlenkami, pocity, náklonnostmi atd. jsme v kontaktu a v přítomnosti s pozitivními a dobrými duchy a anděly. Na druhé straně svými negativními myšlenkami, pocity a náklonnostmi atd. (jako hněv, nenávisť, nepřátelství, špatné nálady, chamtivost, závist, sobeckost atd.) jsme ve styku a v komunikaci se zlými a negativními duchy, démony, satany a ďábly.

Toto je zákon souvztažností a vzájemné propojenosti každého s každým kdekoli. Je velmi důležité uznat tuto situaci a naučit se ji využívat ve svůj duchovní prospěch, abychom náležitě chápali a splňovali duchovní aspekty našeho pozemského života. Konec konců, naše pozitivní a dobré stavy a náklonnosti jsou podporovány a rozšiřovány všemi pozitivními a dobrými duchy a anděly a bytostmi, kdo jsou k nám přiřazeni a kdo se občas nazývají našimi duchovními rádci. Naneštěstí, totéž je pravdou o našich negativních a nepříznivých stavech a náklonnostech podporovaných a silně povzbuzovaných zlými a zápornými duchy, démony a entitami nám přiřazenými.

Kvůli výše popsané struktuře, a jelikož náš duch je ve své esenci a substanci přímým nadělením Nejvyššího v nás, náš pozemský život není jediným životem, který máme. Aniž bychom si to vědomě uvědomovali, žijeme mnoho odlišných životů. Na kvalitě a obsahu těchto životů závisí, co se s námi stane, až budeme připraveni opustit naše fyzické tělo a zanechat ho na této zemi. To naznačuje, že po naší fyzické smrti náš život pokračuje dále v nějakém vybraném místě, stavu a formě. To jediné v nás, co je schopno zemřít, je naše fyzické tělo, protože je vybudováno z prvků antihmoty této pseudozemě. Tyto prvky se rozkládají a rozpadají. Jediné, co tyto prvky drží pohromadě, je náš duch. Poté, co naše fyzické tělo přestane být našemu duchu užitečné, duch tělo opustí a tělo se rozpadá na své původní elementární částice. Avšak se smrtí našeho těla vše ostatní zůstává velmi naživu a stejné; náš duch, naše duševnost, náklonnosti, touhy, přání, sklony atd., vše zůstává takové, jaké to bylo, když naše fyzické tělo přestalo fungovat.

V okamžiku naší fyzické smrti se jakékoli dříve námi udržované náklonnosti a stavy myslí plně projeví v jiné dimenzi. Kvůli nim se obvykle připojíme k těm duchům a entitám majícím stejný druh náklonností a stavů. To je důvod, proč je tak důležité začlenit pozitivní aspekty do našeho pozemského života a dát je na první místo v našem seznamu priorit. Pokud jsme pozitivní a dobří, budeme také takoví pokračovat, ale způsobem daleko progresivnějším a narůstajícím. Na druhé straně, jsme-li zde negativní a zlí a materiálně založení, tato samá situace převáží ve zhoršujícím se stavu upadání, dokud si neuvědomíme marnost oné situace a nebudeme volat o pomoc a o touhu po změně.

Tedy svými volbami, učiněnými během našeho pozemského života, ovlivňujeme náš budoucí osud v duchovním světě, kam jdeme po své fyzické smrti. To je samotný duchovní aspekt našeho pozemského života. Proto je velmi důležité uznat a přijmout tento šestý bod duchovní reality, abychom náležitě pochopili a naplnili náš pozemský život a jeho duchovní aspekty.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

7. Cokoli je a existuje ve stvoření Nejvyššího a v zóně vymístění, je a existuje kvůli určitým, velmi důležitým duchovním důvodům. Bez ohledu na to, jak vzdálené se to zdá čemukoli duchovnímu, bez ohledu na to, jak pozemské, světské, fyzické, hmotné, všední či negativní se to zdá být, vždy to má jakousi duchovní souvztažnost, význam a smysl. Reprezentuje a symbolizuje to něco duchovního. Slouží to nějakému důležitému, užitečnému záměru. Ve stvoření Nejvyššího nebo v zóně vymístění není tolerováno nic, co neslouží nějakému důležitému, užitečnému účelu. V takové službě je jeho pravá duchovní hodnota.

Tudíž bez ohledu na to, kým jsme, jak inteligentní, či jak mentálně retardovaní jsme, bez ohledu na to, co se děje v našem každodenním životě, bez ohledu na to, co by to mohlo být, bez ohledu na to, jak je to ubohé, vše to slouží nějakému velice užitečnému duchovnímu účelu. Je to dovoleno se udát, aby se mohla uskutečnit některá významná a smysluplná ponaučení a lekce kvůli našemu vlastnímu duchovnímu prospěchu. To je pravdou bez ohledu na to, zdali si to vědomě uvědomujeme, či nikoli, že události a dění našeho každodenního pozemského života slouží takovému důležitému duchovnímu účelu. Takže každá lidská bytost slouží tomuto účelu, ať už je to génius velikosti Einsteinova kalibru, nebo idiot, který se nedokáže postarat ani o své základní potřeby.

Proto je velmi důležité si tento fakt uvědomovat kvůli správnému pochopení a naplnění našeho pozemského života a využívat ho pro náš vlastní pozitivní prospěch. Pokud se poučíme z toho, co se s námi děje, nebo z našeho umístění či z toho, jací jsme, budeme s to se vyhnout tomu, aby se v našem životě opětovně vyskytovaly zbytečné negativní události. Ty se budou opětovně objevovat, aby nám připomněly, že jsme se ještě nepoučili. Mnoha zbytečným, bídným situacím v našem pozemském životě by se mohlo vyhnout, pokud bychom se naučili pohlížet na všechny události jako na mající pro nás jistý význam a jsoucí k našemu duchovnímu poučení. Pokud se tomuto poučení záměrně vyhýbáme, nebo v něm neuspějeme, nepříznivé události v našem životě budou stále znovu nastávat, dokud nezačneme věnovat náležitou pozornost našemu duchovnímu blahobytu. Většina událostí našeho pozemského života je obvykle důležitým upozorněním na to, že je tu něco velice špatného v tom, jakým způsobem chápeme a naplňujeme svůj pozemský život, nebo jsou potvrzením toho, že se ubíráme správným směrem. Protože vše slouží tomuto druhu užitku pro nás a pro každého ve stvoření Nejvyššího a v celé zóně vymístění, v tomto užitku to má svou pravou duchovní hodnotu.

8. Duchovní aspekty našeho pozemského života lze nalézt ve skutečnosti, že je jevištěm, na němž se odhaluje, projevuje, zobrazuje a demonstruje povaha negativního stavu s veškerými jeho bitvami a válkami, které vede proti pozitivnímu stavu. Ze své svobodné vůle jsme se rozhodli stát se bojištěm sil dobra a zla a čínorodě se zapojit do určování toho, jaký bude konečný výsledek tohoto duchovního střetu.

A tak veškeré naše aktivity, sympatie a antipatie, nálady, pocity, rozhodnutí, angažování se, vztahy, volby a způsob, jakým prožíváme náš pozemský život, a způsob, jakým fungujeme, nejsou ničím jiným než strategickými postupy této rozhodující

duchovní války a jejích bitev a příspěvky k jejímu závěrečnému výsledku. Většinou nemáme žádné vědomé ponětí, že se aktivně účastníme této války.

Tato situace naznačuje, že všichni jsme vybaveni určitými nástroji, zbrojemi, schopnostmi, dary, talenty atd., jež nám během našeho pozemského života umožňují patřičně fungovat a přispět svým dílem k výsledku duchovní války a k náležité a jasné manifestaci pravé přirozenosti negativního stavu jako opaku k pravé přirozenosti pozitivního stavu. Tudíž je naší duchovní povinností vůči všem, kdož jsou s námi ze všech ostatních dimenzí (a nejen vůči těm, které vidíme a slyšíme svým fyzickým zrakem a sluchem či smysly), se naučit, jak náležitě a plně aktualizovat, využít, uskutečnit a přivést v dobrý užitek vše, co máme. Pokud dovolíme, aby něco určitého v nás zůstávalo nečinné a spící, posilujeme negativní stav v podkopávání našeho vlastního úsilí žít na této planetě plodný a naplňující život. Ničíme svou budoucnost a přispíváme k dočasnému triumfu negativního stavu. To napomáhá negativnímu stavu prodlužovat jeho jsoucnost a bytí.

Je velice důležité si uvědomovat a uznávat tento osmý bod duchovnosti a podle něho jednat, protože dostává význam našeho života do zcela odlišné perspektivy. Poskytuje nám skutečné pochopení a možnost správného naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních aspektů.

9. Abychom správně chápali a naplňovali duchovní aspekty našeho pozemského života, musíme poznat následující důležitý duchovní fakt:

Náležitým postupem všeho ve stvoření je z nitra do vnějšku, z vnitřního k vnějšímu, z niternosti do zevnějšku. Z vnějšku nelze získat žádné pochopení a pravdu. Je proto marné vyhledávat jakoukoli znalost mimo nás samých. Straníme-li se sebe samých, našeho vlastního nitra, jsme odsouzeni zůstat slepí a zmatení ohledně sebe samých, ohledně našeho pozemského života i ohledně všeho ostatního.

Je obtížné se učit ze zkušeností ostatních lidí. Nikdo nás tudíž nemůže poučovat, jak máme žít naše vlastní pozemské životy. Informace o nás nejsou k dispozici nikomu jinému než nám. Jinak by jiní lidé byli námi a my bychom nebyli my.

Pod vlivem negativního stavu jsme zapomněli na náš niterný život, kde jsou uloženy všechny odpovědi na naše otázky. Naneštěstí, pod vlivem negativního stavu mnozí z nás nemají ani zájem klást nějaké otázky ohledně čehokoli, nebo je kladou jen ohledně nedůležitých pomíjivých, materiálních záležitostí. Někteří lidé nemají vůbec zájem poznat duchovní aspekty svých pozemských životů. Toto je tragédie lidstva a všech jeho problémů. Máme-li vůbec odstranit negativní stav z našeho pozemského života, musíme odstranit náš nezájem o naše duchovní já a duchovní aspekty našeho pozemského života, kde vzniká a odkud pochází vše ostatní. Není žádná jiná cesta pryč od problémů a utrpení našeho pozemského života, kterému panuje negativní stav.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Devátý bod tohoto duchovního uvědomění nám dává metodologický nástroj na odhalení hlubšího smyslu, pochopení a naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních aspektů.

Rozpoznání, uznání, zahrnutí a uskutečnění těchto či podobných duchovních bodů lze považovat za péči o duchovní aspekty našeho každodenního života.

Jak se ale vypořádáme s praktikováním těchto duchovních aspektů v našem každodenním pozemském životě?

Jedním z nejlepších a nejúčinnějších způsobů je pevný, osobní závazek každodenního konání určitých duchovních cvičení tak i podobně, jak to následuje:

DUCHOVNÍ CVIČENÍ

1. Řekněte si, že od nynějška jste pevně rozhodnutí trávit nějaký čas soukromě sami se sebou, aniž by vás někdo rušil. Toto se musí činit každodenně. Pokud máte děti, oznamte jim, že od teď toto bude u vás každodenním pravidlem a že nemáte být nikým či ničím rušeni vyjma naléhavých případů. Budete překvapeni, až shledáte, že i děti se mohou naučit mít ohled na vaše duchovní potřeby. Řekněte si, že toužíte a přejete si prozkoumat a poznat sebe sama a být dobrými k sobě samým i ostatním.

2. Dejte si závazek hovořit se sebou nejméně dvakrát či třikrát denně půl hodiny nebo déle, či tak dlouho, jak je potřeba a jak se vám to zdá správné.

3. Udělejte si pohodlí ve svém polohovacím křesle nebo na jiném podobném pohodlném křesle a uvolněte své tělo, zavřete oči, zhluboka dýchejte a na nic nemyslete. Setrvejte několik minut v tomto příjemném, blahém a uvolněném rozpoložení s ujištěním, že vše ve vás je uvolněno a že na nic nemyslíte.

4. Jak tak pohodlně a příjemně odpočíváte, představte si, zobrazte si či vizualizujte si, jak sedíte na krásném, blahém, teplém, příjemném a zeleném vrcholku hory. Řekněte si, že toto je zvláštní místo, které se stává vaší soukromou svatyní, kde není dovoleno být či vstoupit někomu či něčemu, kdo/co je rušivé, problematické, protivné a zlé povahy.

Řekněte si, že účelem vašeho pobytu na vrcholku této duchovní hory - vaší soukromé svatyni - je naučit se, jak správně chápat a naplnit duchovní aspekty vašeho pozemského života ku prospěchu všech ve stvoření Nejvyššího a těch, kdož jsou lapeni v zóně vymístění. A proto se bez jakékoli nízké motivace dovoláváte svého práva a privilegia být ve styku a komunikaci pouze se svým pravým Stvořitelem a se všemi pozitivními a opravdovými duchovními rádci a pomocníky i se svou pravou Niternou myslí.

6. Pokorně požádejte, aby vám dali správné odpovědi na vaše otázky jakýmkoli způsobem, jakým si přejí. Možná tak, že k vám budou přímo mluvit, abyste to slyšeli nebo vnímali v hlavě, nebo myšlenkami plynoucími do vaší mysli, nebo se odpovědi

krátce zobrazí před vašima očima, nebo se duševně napíše na pěknou školní tabuli, která se za tím účelem nachází na vaší duchovní hoře.

7. Požádejte je, aby vám odhalili, jaké jsou vaše naléhavé problémy a potřeby a jaký je skutečný stav vašeho duchovního života. Důkladně se prozkoumejte a vyzkoušejte, abyste viděli, nakolik jste vzdáleni od svého duchovního uvědomění a zeptejte se, co je třeba udělat, aby se vaše rozpoložení v tomto ohledu zlepšilo. Rozjímejte a zevrubně rozmlouvejte o výše uvedených devíti bodech duchovnosti a ptejte se sebe samých, zda a nakolik jim všem, či části z nich opravdu věříte a v jakém rozsahu toto poznání uplatňujete ve svém životě. Vždyť jsme požehnáni jedině tehdy, když to víme a děláme. Ptejte se, jaký je účel vašeho života a jak nejlépe jít na to, abyste tento účel splnili na této zemi.

8. Požádejte Nejvyššího o milosrdenství a odpuštění za to, že jste tak dlouho odmítali svůj duchovní život a získali tak mnoho problémů a stavů ega, které se vám dostávají do cesty a které vás oslepují před vaším náležitým duchovním uvědoměním. Požádejte o pomoc, aby se zabránilo tomu, že v budoucnu upadnete zpět do předešlého kontraproduktivního a v podstatě neduchovního životního stylu. Pečlivě naslouchejte všemu, co uslyšíte a co k vám přijde a vystavte se tomu, že budete následovat všechny pozitivní a dobré rady a návrhy, o nichž vám vaše intuice říká, že přicházejí od Nejvyššího. Naučte se spoléhat výhradně na vaši intuici. Pokud máte nějaké nepříjemné pocity během pobytu na vrcholku vaší duchovní hory, cokoli, co za těchto podmínek obdržíte, nepřichází od pravého Nejvyššího a měli byste to ignorovat. Nejdříve ale prozkoumejte, co je zdrojem vaší nepříjemnosti a zjistěte pravdu o tomto zdroji. Požádejte pravého Nejvyššího, aby odstranil kohokoli a cokoli, kdo/co není součástí pozitivního stavu a je tu kvůli vašemu svádění, zavádění, ubližování, poškozování nebo udržování v předešlém neduchovním rozpoložení a stavu nutícího vás sklouzávat zpět do dalších problémů. Řekněte všem takovým negativním duchům, že ze své vlastní svobodné vůle a ze své vlastní svobodné volby se zavazujete zbavit se ve svém životě všeho negativního, nepříznivého a zlého a že jste od nynějška pod ochranou pravého Nejvyššího, vašich pravých duchovních rádců a vaší pravé Niterné mysli. Obklopte se zářivým bílým světlem a udržujte vrchol své duchovní hory a sebe samé prostoupené a prozářené bílým světlem přicházejícím z východní strany vrcholku vaší hory, ze slunce, ve kterém je Nejvyšší.

9. Dávejte si sugesce, že budete mít touhu a potřebu a nutkání každodenně komunikovat se sebou samými, s pravým Nejvyšším a s vašimi pravými duchovními rádci, každý den dvakrát či třikrát, pokud to bude možné, a zavázat se tak konat bez jakéhokoli zdráhání. Velmi pečlivě prozkoumejte své každodenní aktivity a zjistěte si, kolik času vymrháte na nicotnosti. Odstraňte toto mrhání a prožijte tento čas se sebou samými na vrcholku vaší duchovní hory. Když skončíte, otevřete své oči a budete svěží a čilí, budete mít čistou hlavu a plno pozitivních a dobrých pocitů a myšlenek.

Pokud budeme stále vykonávat tento nebo podobný druh duchovního cvičení, získáme pravé pochopení našeho pozemského života a naplníme tento život ke spokojenosti

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

našeho Stvořitele i naší vlastní. Takto se dobře postaráme o duchovní aspekty našeho pozemského života a začneme žít opravdově duchovní život.

Musíme si však uvědomovat nebezpečí upadnutí do rituálního a návykového přístupu či zautomatizování těchto cvičení. Dělat z těchto cvičení obřad, zvyk či automatickou záležitost je smrtelným nepřítelem splnění požadavků opravdového duchovního života.

Abychom se vyhnuli upadnutí do tohoto smrtelného nebezpečí, musíme vždy přicházet s čerstvými ideami, situacemi, příklady, otázkami a hledáním. Musíme se aktivně zapojovat a být aktivními účastníky tím, že vždy nalezneme něco nového a vzrušujícího, na čem se dá pracovat. Radí se, abychom se každodenně nabádali vyhýbat se tomuto nebezpečí, vyhýbali se rutinnímu a nudnému aspektu této práce a byli vždy nabuzeni a těšili se na svá setkání se sebou samými, ačkoli někdy neobdržíte žádné odpovědi, nebo když se nic moc neděje. V posledním případě je to zkouška naší vytrvalosti, houževnatosti, odhodlanosti, trpělivosti a přičinlivosti v neustálém vykonávání našich duchovních cvičení, i když se na chvíli nic neděje. Takové zkoušky jsou nezbytnou a důležitou součástí našeho duchovního poučení a našeho duchovního života.

Pro daleko rozpracovanější, širší a hlubší pochopení a praktikování života vizte zjevení a postup krok za krokem v knize „Kdo jsi a proč jsi zde?“ i v některých dalších knihách uvedených v seznamu na konci knihy.

KAPITOLA DRUHÁ

Duševní život

Náš pozemský život lze pojímat tak, že má rozličné důležité aspekty. Tyto aspekty vytvářejí určitá navzájem závislá uskupení, jež se zdají mít svůj vlastní život. Takže můžeme říci, že žijeme odlišné životy. Tyto odlišné životy žijeme simultánně, paralelně k sobě navzájem. Žádný život nelze žít odděleně, sám o sobě, aniž by se nežily všechny ostatní životy.

Ve většině případů si však vědomě neuvědomujeme, že v sobě prožíváme mnohé odlišné životy či mnohé odlišné autonomní aspekty jednoho individuálního života. Každý z nás má jeden individuální jedinečný život. Tento život má ale rozličné důležité aspekty. Tyto aspekty zahrnují určité specifické stavy, které vzájemně souvisejí a které se liší od ostatních aspektů našeho života. Jeví se, jako by měly svou vlastní samostatnost a byly nezávislé na ostatních aspektech. Toto je důvod, proč hovoříme o různých životech uvnitř nás.

Avšak tyto druhy životů, které žijeme uvnitř nás, se musí odlišovat od našeho angažování se v různých aktivitách, které se odehrávají v rozmanitých dimenzích. Jak se uvedlo v předešlé kapitole, žijeme simultánně v duchovním světě, v intermediálním světě duchů, v přírodním světě a v rozličných oblastech zóny vymístění. Tento druh žití lze považovat za mnohonásobné či multidimenzionální žití, které zahrnuje veškeré aspekty našeho pozemského života nebo všech životů, které žijeme uvnitř nás. Takže všemi těmi autonomními životy v nás zároveň žijeme v mnoha odlišných dimenzích.

Při pohledu na tuto skutečnost je zřejmé, jak komplexní a různorodý je náš život. Přesto kvůli vnucenému a umělému uspořádání od pseudotvůrců, jak se stručně popisuje v první kapitole, jsme na této zemi uspořádání tak, abychom byli s to vnímat jen omezený a úzký aspekt našeho multidimenzionálního a různorodého žití. Ve skutečnosti vnímáme a uvědomujeme si jen pět procent či méně našeho multidimenzionálního a různorodého života.

Jsou tu určité důležité důvody, proč jsme tak hodně ochuzeni a omezeni v našem vnímání a chápání pravé povahy a struktury našeho života.

1. Aby se negativní stav pevně uchytil v lidských myslích a měl příležitost se plně projevit a ukázat svou pravou povahu, bylo nutné provést značná pozměnění v lidských percepčních a receptivních orgánech. Než se toto pozměnění událo, byl lidský fyzický mozek strukturován a zapojen úplně jinak. Především mozek nebyl rozdělen na pravou a levou hemisféru. Za druhé byl celý mozek se všemi svými buňkami vědomě aktivní a plně zapojený, aniž by zde byl nějaký stav klidu nebo nečinnosti, jak je tomu u současného mozku. Za třetí tu kvůli plné aktivaci mozku nebyly žádné nevědomé stavy a procesy. Lidé, původně stvoření na této zemi

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Nejvyšším, byli plně vědomí. Veškeré jejich vzpomínky byly netknuté a plně k dispozici vždy, kdykoli si to přáli. Za čtvrté tu nebyla žádná nevědomost, protože se lidé rodili s plně vyvinutým mozkiem a v dospělé formě se vším, až do toho bodu, dostupným poznáním. Za páté tu nebylo překřížení nervů, které spojují rozličné části a orgány lidského fyzického těla s mozkiem, aby vedly k opačné části mozku, jak je tomu nyní. Tato situace neumožňovala zkreslené nebo iluzorní vnímání reality, jak je tomu za současně existujícího uspořádání. Vše bylo viděno, slyšeno a pociťováno tak, jak to skutečně vypadalo, znělo a pociťovalo se.

Určité části lidského mozku byly pečlivě naladěny (s jemným doladěním) na různé další dimenze a jejich příslušné aktivity. Tyto specifické části mozku vysílaly do lidské zevní mysli prostřednictvím všech jejích smyslových orgánů všechny informace o všem, co se dělo ve všech ostatních dimenzích. Tyto části mozku měly velmi specifickou funkci právě tak činit. Byly integrální, podstatnou a důležitou částí tohoto mozku. Byly spojovacími články mezi duchovní, duševní a přírodní realitou.

Později, prostřednictvím zvláštního a tajemného genetického inženýrství a chirurgických zákroků, byly některé z těchto částí lidského mozku buď úplně uzavřeny a uvedeny do nečinného, neaktivního stavu, aniž by k nim měli jakýkoli, či jen velmi malý přístup, nebo byly některé z nich zcela odstraněny, aby lidé neměli žádné povědomé o jiných realitách, kromě té, která je jim vnucována zevními smyslovými orgány jejich fyzického těla.

2. Kdybychom se měli narodit do plné znalosti, která je nám dostupná do okamžiku našeho narození, nebyla by nikdy možná žádná nevědomost. Pokud neexistuje žádná nevědomost, nemůže se uskutečnit žádný negativní stav. Nelze si dosti dobře představit nic nepříznivého, špatného, nesprávného, zlého, nepravdivého, ubohého a ošklivého, pokud známe realitu pozitivního stavu a všechny její důsledky. Plné ztotožnění se s pozitivním stavem, jeho důkladným poznáním a skrze ně, za těchto okolností vylučuje možnost jsoucna a bytí negativního stavu. Nikdo by si nikdy ne zvolil negativní stav jako alternativu ke stavu pozitivnímu. Pokud by tak tomu ale bylo, nikdo by nemohl obdržet důležitá duchovní ponaučení o pravé povaze negativního stavu čili o tom, jaký je život bez pozitivního stavu, bez Boha a Jeho/Jejích duchovních principů čili s nepravou a zdeformovanou duchovností.

Proto bylo nutné dovolit pozměnění lidského mozku a fyzického těla takovým způsobem, aby byla umožněna manifestace nevědomosti. Za těchto okolností lidé přicházeli na tento svět v totální nevědomosti o čemkoli pozitivním i negativním a byli nuceni se o všech těchto záležitostech dozvědět od ostatních lidí, to jest z vnějšku. Většinou věřili tomu, co jim bylo řečeno, namísto tomu, co bylo skutečná pravda. Tak může negativní stav skutečně vzkvétat a ukázat svou pravou povahu, neboť důležitým se stává to, aby se naslouchalo, co jiní lidé považují za pravdu a realitu, a nikoli to, co je vskutku realita a pravda. Takto se plně ustanovil svět vzhůru nohama negativního stavu a lidé byli schopni zablokovat všechny ostatní reality, považující svou situaci za normální a jedinečnou.

3. Udržování neustále otevřeného a plně vědomého kontaktu se všemi ostatními dimenzemi, realitami a jejich příslušnými obyvateli by znemožňovalo, aby do našeho života vstoupilo cokoli zlého či nepříjemného. Musíme si uvědomit velmi důležitou skutečnost: před tím, než byl aktivován negativní stav a dán do dominance v zóně vymístění a na této zemi, nebyly možné žádné negativní nebo zlé myšlenky, pocity, žádosti, přání, sklony, záležitosti či životní formy atd. Takže všechny dimenze se svými příslušnými světy a obyvateli byly jen pozitivní, dobré a opravdové. Pokud bychom byli ve stálé, nepřetržité a plné komunikaci pouze s tím, co je pozitivní, dobré a opravdové, nikdy by nám nemohla přijít na mysl žádná myšlenka něčeho špatného, nesprávného, zlého ani nepravého.

Tedy, aby se negativní stav dostal do aktivního režimu, bylo nutné přerušit naše vnímání a vědomé interakce ohledně ostatních realit a zahájit životní styl zcela odlišný od všeho, co bylo dříve známo. Tento životní styl je charakterizován uzavřením jakéhokoli přístupu do našeho nitra, kde ten kontakt nadále vzkvétá; panováním nevědomých procesů a neznalosti; a totálním spoléháním se na zevní smyslové vstupy a výstupy naší vnější, obyčejné vědomé mysli. Tato obyčejná vědomá mysl byla omezena a ohraničena na vnímání pouze toho, co je vně nás a co přichází z vnějšku k nám, a zároveň byla odříznuta od jakéhokoli přímého uvědomování si čehokoli, co je v nás, s výjimkou některých tělesných pocitů a tělesných projekcí rozličných stavů a rozpoložení našich niterností.

Těmito počiny se podařilo, abychom ztratili jakékoli přímé a zjevné uvědomování si, že existuje něco jiného než naše zevní mysl a nás obklopující zevní svět přírody.

A tak kvůli tomuto uspořádání jsme skončili naprostou ztrátou a omezením našich schopností vnímat a jakýchkoli jiných aspektů našeho pozemského života než těch, které se vztahují k našim tělesným funkcím a každodennímu běžnému žití a přežívání.

Jeden aspekt našeho pozemského života byl velmi stručně probrán v předešlé kapitole. Tento aspekt nazýváme duchovní život. Naše rozprava o duchovním životě byla vedena v zásadě na povrchní a omezené úrovni, aniž bychom zacházeli do detailního popisu jeho hlubšího významu. Bylo to proto, aby se mnozí lidé „neodradili“ před diskusí o záležitostech, které se zdají být příliš vzdálené jejich každodennímu životu a starostem o přežití. Jsme zamořeni negativním stavem do takového rozsahu, že cokoli, co se odchyluje či zachází příliš daleko od našich obvyklých každodenních starostí, ztrácí pro nás jakýkoli smysl a nemáme zájem to sledovat. Avšak ti lidé, kteří se zajímají o hlubší vysvětlení skutečností o našem pozemském životě, si mohou o tom přečíst v knihách uvedených v seznamu na poslední straně této knihy.

Kvůli výše popsané situaci mnozí z nás opomíjejí zajímat se o náš duchovní život či o něm vědět více, pokud vůbec něco. Na druhé straně, lidé, kteří jsou příliš znepokojeni svým každodenním pozemským životem, popírají, že nějaký duchovní život existuje. Obvykle o něm nechtějí ani slyšet nebo nechtějí číst nic, co se týká duchovnosti či důležitějších záležitostí života. Někteří lidé považují tento druh knih zabývajících se duchovními záležitostmi za blouznění šílených lidí.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Ačkoli neochota mnoha lidí přijmout fakt, že jedním z nejdůležitějších aspektů našeho pozemského života je duchovní život, je značná a někdy dosahuje směšných rozměrů, není pro ně až tak obtížné, aby souhlasili s tím, že je tu taková záležitost v našem pozemském životě jako duševní život. Avšak toto přijetí nutně neznamená, že svému duševnímu životu věnují větší či lepší pozornost než životu duchovnímu či jiným druhům pozemského života. Pro některé lidi je i duševní život příliš vzdálen jejich každodenním, zevním zájmům na to, aby se mu dostalo větší pozornosti.

Avšak tito lidé si nechtějí uvědomit, že veškeré jejich ostatní aktivity by byly zcela nemožné bez existence duševních aspektů jejich pozemského života, tak jako by duševní aspekty byly nemožné bez těch duchovních.

Co je ale duševní život?

Než se tato otázka zodpoví, je nejprve nutné znát, co je duševnost.

Slovo „duševnost“ je psychologický pojem pro to, co většina lidí zná pod názvem „duše“. Za duševnost je možno považovat naši schopnost myslet, cítit, chtít, jednat, chovat se, vztahovat se, přát si, mít potřebu, toužit atd. jedinečným, soukromým, intimním, neopakovatelným, individuálním způsobem, specifickým jen pro nás. Z tohoto popisu duševnosti čili duše je zjevné, že každá jednotlivá osoba má kvalitativně i kvantitativně odlišnou duševnost, ačkoli mezi nimi všemi existují některé zjevné podobnosti. Tyto podobnosti však mají jen zevní povahu, to jest projevují se jen ve způsobu, jakým svou duševnost čili duši vyjadřujeme. Naše vlastní prožívání své duševnosti a její vyjádření jsou dvě odlišné věci. Kvalita mého duševního vyjádření a pociťování ohledně čehokoli bude vždy odlišná od prožitku této stejné záležitosti kohokoli jiného, ačkoli způsob, jakým ho vyjádříme, bude v mnoha případech podobný. Nikdo nemůže pociťovat přesně stejným způsobem jako já nebo vy.

Z výše uvedeného stručného popisu duševnosti můžeme vyvodit závěr, že duševní život je osobní, soukromý a zároveň běžný styl, cesta a způsob, jakým prožíváme náš pozemský život a všechny jeho aspekty a jak to vyjadřujeme.

Zřejmost prožívání našeho duševního života by u nás mohla vzbudit nesprávný dojem, že si náš duševní život skutečně plně uvědomujeme a pečujeme o něj. Skutečnost této situace je ale zcela odlišná. Co se s námi děje, když myslíme, cítíme, jednáme, chceme, požadujeme a tak dále? Přemýšlíme o přemýšlení? Cítíme své pociťování? Soustředíme se na akt našeho chování nebo na proces našich přání atd.? Většina lidí nerozlišuje mezi aktem myšlení, cítění, chtění atd. Například přemýšlíme o koupi nového auta. Během tohoto aktu myšlení nepřemýšlíme o svém myšlení, ale o novém autě, jeho značce, velikosti, barvě, rychlosti, pohodlnosti, řízení atd. Nebo pociťujeme pocit lásky k někomu. Když tuto lásku pociťujeme, nevěnujeme pozornost pociťům samotným, ale veškerá naše pozornost se zaměřuje k této osobě, k níž takto cítíme.

Můžeme tedy říci, že je tu stav a proces naší duševnosti a že je tu předmět a směřování té duševnosti. Nikdo nikdy nevěnuje žádnou pozornost, nebo jen velmi malou (kromě

profesionálních výzkumných psychologů) stavu a procesu samotné naší duševnosti neboli duši. Takže můžeme říci, že nevěnujeme náležitou péči svému duševnímu životu, protože se všichni soustředujeme na předměty naší duševnosti, a ne na duševnost samotnou, nebo osobu, která tuto duševnost vyzařuje či vyjadřuje.

Ke správnému chápání a naplnění našeho pozemského života se potřebujeme naučit věnovat stejnou pozornost jak subjektu, tak i objektu naší duševnosti a jejímu životu čili subjektivním stavům a procesům naší duševnosti, jakož i jejímu zevnímu projevení, směřování a manifestaci. Radí se nám věnovat pozornost náležitému obsahu a kvalitě naší duševnosti a jejího života, jakož i formě, modalitě, stylu a způsobu, jakým ji vyjadřujeme.

Jeden z důvodů, proč máme silný sklon zanedbávat obsah a kvalitu naší duševnosti a více se zabývat jejími formálními vyjádřeními, směřováními a objekty, lze nalézt v následujících faktech:

Když pseudotvůrci zfabrikovali naše fyzické tělo a přeorganizovali náš mozek, záměrně potlačili uvědomování si našich potřeb brát na zřetel naše vnitřní, subjektivní stavy a procesy. Aby udržovali lidi mimo ně samotné, potřebovali přijít se strukturou, která by „přirozeně“ udržovala lidi zaneprázdněné spíše objekty, směřováními a způsoby zevního vyjadřování jejich duševnosti, než aby věnovali pozornost obsahu a kvalitě duševního života samotného.

Kvůli těmto tajemným změnám se pro lidi stalo velmi obtížným, aby věnovali pozornost kvalitě a obsahu samotného duševního života. Problémem s věnováním náležité pozornosti obsahu a kvalitě naší duševnosti je, že si od nás vyžaduje, abychom se obrátili do nitra, šli dovnitř a pozorovali sebe samé, namísto pobývání vně a pozorování zevních úseků naší duševnosti. Jakákoli tendence jít dovnitř, obrátit naši plnou pozornost na náš vnitřní život, je nebezpečím pro negativní stav, protože pokud to děláme důsledně, ztrácíme svou závislost na zevnějšku a začínáme přehodnocovat význam našeho života. To je pro negativní stav velmi nežádoucí výsledek událostí, protože nás to postupně přivádí k objevení pravdy o všech záležitostech našeho pozemského života, a to je jediná věc, kterou negativní stav nechce, abychom učinili - objevit pravdu. Objevení pravdy znamená konec nadvlády negativního stavu, protože vede k našemu osvobození z otroctví a nevolnictví negativního stavu.

Z výše uvedených sdělení je zřejmé, že jiný zdroj našich problémů a neschopnosti náležitě chápat a naplňovat náš pozemský život spočívá v našem nevhodném a omezeném chápání, začlenění a praktikování našeho duševního života.

Ve své celkovosti a úplnosti je náš duševní život výsledkem a následkem našeho duchovního života. Je nemožné praktikovat zdravý a uspokojivý duševní život, aniž bychom viděli a poznali fakt, že duševní život je pokračováním našeho duchovního života.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Většina lidí má tendenci věřit, že myslí mozkiem, cítí svými útroby, chce a touží svým srdcem a obecně žijí svými fyzickými těly. To je však hrubá iluze. Tím speciálním a tajemným genetickým inženýrstvím našeho současného těla a mozku jsme téměř nuceni věřit tomu, že je to pravda.

Realitou této situace je, že naše fyzické tělo samo o sobě a samo sebou není schopné žádného života ani pocitu nebo čehokoli vůbec. Je to náš duch, který myslí, chce, pociťuje, přeje si, jedná, chová se atd. prostřednictvím našeho fyzického těla a naším fyzickým tělem a jeho mozkiem na této zemi. Takže náš mozek a tělo jsou nástroji našeho ducha, který je polapen v tomto pozměněném těle.

Náš duch sestává z rozličných významných duchovních idejí, které přicházejí z Nejvyššího. Tyto ideje obsahují veškeré stavy, procesy a kondice veškerého jsoucna a bytí. Jsou poznáním toho, co, jak a proč. Takže náš duch může být definován jako to co, jak a proč. Toto je stav, který neustále nastává. Toto je duchovní aspekt každého a všeho. Jakmile tu ale máme toto „co“, „jak“ a „proč“ - to jest co dělat, jak to dělat a proč to dělat - stává se nutným, aby toto důležité nastávání postoupilo ke své vlastní realizaci. Z idejí toho „co“ postupuje akt myšlení a veškerý proces myšlení. Z idejí toho „jak“ postupuje akt cítění a všechny naše emoce, motivace a úmysly. A z idejí toho „proč“ postupuje akt chtění a chování. Takže ze všech idejí ducha vzatých dohromady postupuje formování naší duchovnosti a její následná manifestace v životě. Jinými slovy, ideje toho „co“, „jak“ a „proč“ jsou přetransformovány do procesů, které vytvářejí naši duševnost čili naši duši.

Toto je velmi hrubý, stručný, omezený a povrchní popis toho, jak náš duch vytváří naši duševnost, která je následně vyjádřena skrze naše tělo v našem pozemském životě.

Z tohoto uspořádání je jasné, že bez existence našeho ducha by žádná duševnost nebyla nikdy možná. Je zcela zřejmé, že naše duševnost a její život jsou závislé na našem duchu a jejich postupování z něho.

V původním stavu naší duševnosti, před aktivací negativního stavu a před rozsáhlými genetickými změnami formy jejího vyjádření a manifestace, nebylo nic negativní a nepřátelské. Duch našeho jsoucna a bytí neobsahoval žádné ideje zel a nepravd a jejich následných ukrutností a ohavností. V tomto duchu byly přítomny jedině pozitivní, dobré, láskyplné, moudré, laskavé a pravdivé ideje. Tudíž z těchto idejí postupovala jen zcela pozitivní, energická, dobrá, schopná, milující a laskavá duševnost a veškeré naše myšlení, cítění, chtění, toužení, přání, úmysly a motivace byly vždy pozitivní a dobré, aniž by v sobě obsahovaly cokoli egoistického a sobeckého. Tak tomu má být. Takový je skutečný obsah a kvalita veškeré naší ryzí duševnosti.

Avšak následkem genetického inženýrství byl uzavřen přímý přístup k našemu duchu a mezi našim pravým duchem a naší pravou duševností čili duší byla vybudována umělá oblast. Tato umělá oblast, zvaná pseudoduch, zapouzďila skutečného ducha a znemožnila mu, aby přímo vysílal veškeré své pozitivní a dobré ideje pro jejich transformaci do pozitivní a dobré duševnosti čili duše. Namísto toho tato umělá oblast

nepřetržitě zachytává veškeré pozitivní a dobré ideje; některé z nich zkreslí, některé z nich překrutí, některé z nich změni v něco jiného a některé z nich úplně odvrhne a zabráni jim, aby vůbec vstoupily do naší duševnosti.

Z takových jednání pseudoduch fabrikuje své vlastní ideje všeho opačného k pozitivnímu stavu, k pravé duchovnosti a k náležitě duševnosti a vysílá je do duše, aby byly přetransformovány na zkreslenou, nepravou, negativní a zlou duševnost.

Z takové duševnosti jsme začali v našem pozemském životě prožívat veškeré druhy zlých a negativních stavů a rozpoložení. Poněvadž jsme ale neměli žádné vědomé ponětí, že je tomu u nás tak, považujeme naši situaci a obsah, kvalitu a formu pozemské, nám dostupné duševnosti za normální stav záležitostí.

Toto je velmi nebezpečná situace. Zabraňuje nám jakkoli náležitě chápat a naplňovat náš pozemský život a jeho duševnost. Udržuje negativní stav a jeho krutosti a ohavnosti, které tak namnoze prožíváme na této zemi.

Duševnost a duševní život nám v současnosti dostupný lze popsat a charakterizovat následovně:

1. V nás, v hlubinách našeho nejniternějšího já, tedy v tom, co v jiných spisech nazývám Niterná mysl, je duch, který je přímým nadělením od Nejvyššího. Tento duch pozůstává z veškerých pozitivních a dobrých idejí života obecně a našeho pozemského života zvláště. Tuto oblast můžeme považovat za esenci a substanci našeho jsoucna a bytí, protože k nám bez ustání vysílá náš samotný život z Nejvyššího. Toto je podpůrný životní systém pro vše, z čeho pozůstáváme a jsme. Protože tato oblast v naší Niterné mysli je přímým sídlem Nejvyššího v nás, je čistě pozitivní a dobré povahy. Z této povahy neplyne nic zlého a negativního. Z těchto pozitivních a dobrých idejí je formována naše duševnost za účelem jedinečného a individuálního prožívání těchto idejí ve formě jejich myšlení, jejich cítění, jejich chtění, jejich jednání, jejich chování a jejich sdílení. Toto je původní a ryzí účel stvoření lidské duševnosti.

Kvůli této struktuře byla tato duševnost, postupující ze svého ducha, schopna myslet, cítit, vnímat, chtít a být v přímém styku se svým duchem a s Nejvyšším v něm.

Původně neexistovali žádní zprostředkovatelé pro komunikaci mezi naším duchem a naší duší čili duševností. Kvůli takovému intimnímu, blízkému a přímému vztahu uvnitř našeho ducha a duše tu nebyla žádná možnost nepochopení ani zmatení ohledně jakýchkoli idejí plynoucích z našeho ducha, tudíž naše duševnost, to jest naše myšlenky, pocity, touhy, přání, potřeby, sklony, chování, jednání, motivace a záměry a všechno ostatní byly vždy dobré, pozitivní, láskyplné, moudré, pravdivé a otevřené pro bezpodmínečné sdílení a vzájemný prospěch. Za takových podmínek tu nemohly existovat žádné pocity egoismu, sebelásky ani sobectví. Tedy nemohly být spuštěny a projevit se žádné typy duševních poruch ani chorob.

2. Duševnost čili duše každého ve své kvalitě a obsahu byla a je jedinečná, odlišná a neopakovatelná. Nebyly a nejsou možné žádné dva totožné prožitky. Důvodem této

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

situace je to, že každá idea každého jednotlivého ducha je jedinečná a odlišná. Postupuje z Absolutního Procesu Myšlení Nejvyššího. Cokoli přichází z Absolutního Stavů nikdy nemůže být úplně identické a stejné jako něco jiného. Jinak by tento stav nebyl absolutní. Tudíž v jsoucnu a bytí nejsou žádné dvě ideje, které jsou přesně stejné. Ve své esenci a substanci jsou vždy odlišné bez ohledu na to, jak se zevně jeví být stejné. Toto je nutné uspořádání stvoření Nejvyššího, aby se vytvářely nekonečné rozmanitosti a variace procesů a manifestací absolutně milující a moudré přirozenosti Nejvyššího.

Takže duch každého jedince, vybudovaný z této odlišné a jedinečné ideje Nejvyššího, je vždy jedinečný a odlišný. Z tohoto důvodu emanuje, produkuje a vysílá odlišnou kvalitu a obsah duševnosti odpovídající jeho jedinečné přirozenosti.

Jakmile je idea této kvality a obsahu přetransformována do nějaké sebevímající a sebeuvědomělé duševnosti, ta duševnost čili duše bere na sebe a odráží přirozenost svého ducha, z něhož pochází či postupuje.

3. Naše duševnost čili duše byla ve svém původním rozpoložení, struktuře a formě takové povahy, že se vždy obracela ke svému zdroji - duchu. Veškeré energie naší duševní činnosti byly nasměrovány zpět k duchu, aby se mohly uskutečnit nové ideje a jejich příslušné pocity, emoce, touhy, úmysly, vůle a motivace atd., a mohl tak nastat, proběhnout a stát se (uskutečnit se) neustálý růst, zlepšení a pokrok. Přímá, obousměrná komunikace mezi našim duchem a duší čili duševností zajišťovala zdravý, pozitivní, nepřerušovaný, nerušený a nezkrácený projev našeho myšlení, cítění, vůle, vnímání, postojů, úmyslů, motivací, chování, jednání a všech ostatních rysů naší duševnosti. Takto se udržuje a podporuje náležitý duchovní způsob komunikace - z nitra do vnějšku, z ducha k duši, k tělu atd.

Pokud je takový duchovní způsob komunikace udržován a zajištěn, nic se nemůže pokazit. Duchovní stabilita, duševní stabilita a dobré zdraví by se uchovaly a udržovaly donekonečna. To je žádoucím výsledkem takového uspořádání.

Uspořádání z nitra do vnějšku čili z ducha k duši a k tělu atd. lze nazvat *Boží realitou interakce a propojenosti*. Toto je svaté plynutí a směřování, které odráží pravý obraz a podobu Boha.

Udržování tohoto plynutí a směřování zabraňuje všemu negativnímu, protivnému a nezdravému, aby to vstoupilo do našeho ducha, naší duše a našeho těla. Takový je ideální stav a kondice našeho duševního života.

4. Avšak při takovém výše uvedeném uspořádání by se nemohlo nikdy účinně započít nic negativní a protivné povahy. Z toho důvodu bylo v jednom časovém bodě toto uspořádání určitým tajemným genetickým inženýrstvím a manipulací narušeno, překrouceno a obráceno do postavení vzhůru nohama.

Když byl pseudoduch vložen mezi našeho pravého ducha a naši pravou duši a duševnost, zastavil toto plynutí a směřování tím, že odklonil všechno k sobě samému.

Odkloněním tohoto plynutí se zrodila myšlenka podvodu. Takže se vše negativní a protivné vydalo na svou cestu, aby se stalo bolestivou realitou. Přímá komunikace mezi našim duchem a jeho pravou duševností se vytratila a nahradila se nepřímou komunikací skrze tohoto uměle vloženého pseudoducha.

Od tohoto okamžiku jsme ztratili naši schopnost přímo vnímat a chápat to, co nám říká nebo k nám vysílá náš duch. Namísto toho dostáváme překroucené a zkreslené informace tak, jak je ten pseudoduch změnil. A jelikož přežití naší duševnosti je totálně závislé na neustálém vstupu a projekci idejí z jejího ducha, stává se závislou na vstupech a projekcích zkreslených a falešných idejí tohoto nepravého ducha.

Z těchto zkreslených a falešných idejí je vybudována nová pseudoduševnost čili pseudoduše, která postupně zapouzdřuje a odřezává náš přístup k pravé, čistě pozitivní duševnosti čili duši. Postupně, krůček za krůčkem, nepravý duch a nepravá duševnost kompletně převezmou a nahradí pravou realitu života tou falešnou nebo zkreslenou.

Kvůli faktu, že veškerý přímý přístup k našemu pravému duchu a duši je nyní opancéřovaný a uzavřený, bezděčně začínáme považovat našeho pseudoducha za pravého ducha, naši pseudoduševnost za naši pravou duševnost a pseudorealitu jimi vytvořenou za jediné pravou realitu.

A tak jsme lapeni v tomto zvráceném kruhu negativity, která nás nenapájí ničím jiným než utrpeními a problémy. Tato situace způsobuje vznik všech našich duchovních, duševních a fyzických problémů, poruch a nemocí. Avšak nyní je považujeme za nevyhnutelný a nezbytný stav záležitostí.

Protože z našeho pseudoducha a pseudoduše nám nejsou dostupné žádné náležité a správné informace, takříkajíc nemáme na vybranou než hledat nápravy našich problémů někde jinde. Tím, že nemáme žádný přímý přístup k našemu pravému duchu a pravé duši (znalost, jak komunikovat s našim duchem a duší byla potlačena tím pseudoduchem a pseudoduší), obracíme se k vnějšku, pryč od sebe samých, kde se zoufale snažíme najít cestu ven z našich pozemských nesnází. Jelikož ale usilujeme o to, abychom dostali něco z vnějšku toho něčeho, nikdy nemůžeme obdržet žádné použitelné informace z tohoto něčeho, protože to něco - negativní stav - chce, aby vše bylo právě tak, jak to je. Jak ukázal Ježíš Kristus, je to jako pokoušet se vypudit Satana mocí Satana. Není divu, že to nikdy nefunguje a my končíme zklamáni a znechuceni tím, že si myslíme, že to tak má být.

5. Jak bylo uvedeno výše, v současnosti je funkce našeho pravého ducha a pravé duše omezena na udržování podpůrného životního systému v nás. K velkému rozhořčení sil negativního stavu nelze toho ducha a jeho duševnost čili duši z nás nikdy odstranit ani vypudit. Pokud by bylo možné toto provést, všechny znaky života by okamžitě ukončily svoji činnost. V takovém případě bychom zahynuli.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Je tudíž naprosto nemožné nahradit pravého ducha nepravým duchem a pravou duševnost či duši nepravou duševností či nepravou duší.

Avšak během tohoto tajemného genetického inženýrství a manipulace, v průběhu přestavby lidské fyzické formy a jejího mozku, se pseudotvůrcům podařilo, bez hrozby ukončení života, omezit funkci našeho pravého ducha a pravé duševnosti na přibližně pět procent jejich kapacity. Mít méně než pět procent by znamenalo buď smrt, nebo omezení lidí na úroveň vegetujících zvířat, které nemají žádné sebepojetí nebo sebeuvědomění, to jest, že nemají žádné pojetí „já jsem“. Ponechat více než pět procent by mohlo ohrozit náležitou plnou aktivaci negativního stavu. Zůstal by tam příliš velký pozitivní vliv na náš život. Přesto, bez ohledu na skutečnost, že jen pět procent našeho pravého ducha a naší duše čili duševnosti je funkčních a devadesát pět procent je z pseudoducha a z pseudoduše, tu a tam skrze ně prosáknou nějaké ryzí a pravdivé ideje. Přicházejí k nám nečekaně v podobě snů, představ, myšlenek, idejí, tušení, nečekaných událostí, útržků paměti a podobných stavů. Velmi často přicházejí ve skryté formě či prostřednictvím symboliky, aby se vyhnuly odhalení cele ostražitým pseudoduchem a pseudoduší. Většina z nás neví, jak si je vysvětlit ani jak je interpretovat, ani jaký je jejich význam. Naneštěstí, z toho důvodu máme tendenci ignorovat tyto ryzí ideje nebo je odmítat a věnovat jim malou pozornost. Máme sklon je pustit z mysli jako buď nemající žádnou hodnotu, nebo jako výtvar jakési šílenosti. Toto je propagandistickým bubnováním našeho pseudoducha a pseudoduše, kteří nechtějí, abychom znali pravdu o sobě samých, o našem pozemském životě a o jeho duchovnosti a duševnosti neboli o jeho duchovních a duševních aspektech. Takže skončíme tím, že zapomeneme na tyto zážitky, dokud nenastane další prosáknutí.

Tyto tajemné výskyty ryzích a pravých idejí, které prosakují z našeho pravého ducha a naší pravé duše jsou nezbytné k tomu, aby se nám připomněla naše pravá přirozenost a původ.

6. Výše uvedenou situaci, v níž žijeme na této zemi a ve všech ostatních oblastech zóny vymístění, lze považovat za nepřirozený, nepravý a umělý život vytvořený tak, aby se našim geneticky pozměněným smyslovým orgánům a vnímání jevil jako pravý život, ryzí život a jedině možný život.

Kvůli tomu nás veškerá nám dostupná duševnost ve formě, jak ji známe a prožíváme, dostává do vnucené pozice, která veškerou naši pozornost, nebo tolik z ní, kolik je možné, zaměřuje nesprávným směrem, pryč od našeho pravého ducha a duše k zevnějšku a k nepravému duchu a nepravé duši. Vše v nás bylo uspořádáno tak, aby se dosáhl přesně tento cíl. Naneštěstí pro nás, tato pseudoduševnost udržuje veškeré naše zájmy, touhy, přání, potřeby, záliby a náklonnosti k něčemu, co je nejméně hodnotné, nejméně důležité, nejméně zdravé a normální, to jest na přechodné, pozemské, hmotné, smyslové, tělesné, světské a podobné věci. Udržuje veškerý náš zájem o naše vnější prostředí a podporuje a napájí náš nezájem o naše niterné a vnitřní prostředí. Tuto situaci lze považovat za další mocný zdroj našich problémů, utrpení, strádání a neštěstí.

7. Kvůli výše popsanému uspořádání ohledně našeho vlastního pravého ducha a duševnosti je zjevné, že jsme všemi způsoby a nástroji našeho duševního vnímání neustále krmeni nesprávnými informacemi. Takže to, co si myslíme, co cítíme, co vnímáme, co vidíme či co slyšíme, ve většině případů není tím, čím se to zdá být.

Pravá realita, taková, jaká skutečně je, je neustále vnímána nesprávně.

Z toho důvodu, a to je nejdůležitějším uvědoměním, naše vlastní vnímání nás samotných, to, jak sami sebe pociťujeme, jak se vidíme či slyšíme, tedy naše sebepojímání, sebevnímání, sebechápání a sebepředstava jsou celkem vzato nesprávné, nebo úplně zkreslené. Nevíme, kdo skutečně jsme, co jsme, proč jsme tady ani jaká je skutečná realita našeho jsoucna a bytí. Nejenže nemáme tu nejdůležitější znalost, ale ani nemáme zájem se to dozvědět. Pro mnohé z nás v tom není žádný rozdíl.

Výsledkem takového ničujícího postoje je naprosté odmítnutí čehokoli náležitého, prospěšného a skutečně pro nás užitečného. Namísto toho si volíme přesný opak, tedy to, co je pro nás nejméně prospěšné a nejméně užitečné.

Tento stav byl dosažen jako výsledek této rozsáhlé, tajemné genetické změny za účelem učinit nás takovými, aby se negativní stav mohl stát dominantním faktorem našeho života.

8. Struktura naší současné pseudoduševnosti je taková, že nás nutí, abychom byli zaslepeni, zaujati a přitahováni různými koncepcemi, ideami, filosofiemi, náboženstvími, systémy, skupinami, kultury, zvyky, teoriemi, terapiemi, drogami a podobnými zapojeními se a praktikami, které jsou obvykle buď totálně falešné, nebo obsahují početná zkreslení. Tyto obvykle vyvolávají v našem nepravém duchu a v naší nepravé duševnosti příznivou odezvu, což nás nutí věřit v jejich platnost a pravdivost. Naneštěstí pouze podporují naše nesprávné nebo zkreslené vnímání a přijímání reality, naše falešné nebo zkreslené sebepojímání, sebepředstavu, sebeporozumění a naše nesprávné chápání, naplnění a praktikování našeho pozemského života a jeho duchovních a duševních aspektů.

Je zcela zřejmé, že pokud náš pravý duch a naše pravá duše neboli duševnost jsou zapouzdřeny pancířem falešného ducha a falešné duševnosti čili duše, a pokud fungují jen v rozmezí pěti procent svých schopností, potom všechny ideje, pojetí, filosofie, náboženství, systémy, kultury, praktiky či cokoli, co se objeví na této zemi, je přímým produktem našeho pseudoducha a pseudoduše. Takže v nich lze nalézt jen velmi málo pravdy a reality. Obvykle jsou vytvořeny za jediným účelem - pokračovat v současném nesprávném směřování a v nesprávném, neefektivním a neproduktivním chápání a naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních a duševních aspektů.

9. Většina současných aktivit našeho pozemského života je velmi vzdálená od nalezení náležitého způsobu praktikování našeho duševního života. Nikdo neví, ba ani se nestará o to, aby se dozvěděl, co je pravá duševnost a jak by se měla projevat a

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

manifestovat. Spíme, jíme, pijeme, pracujeme, hrajeme si, sledujeme televizi, čteme si, děláme to či ono, ale málo co z toho, co děláme, se nějak týká hledání pravého chápání a naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních a duševních aspektů. Tyto aktivity považujeme za pravý projev našeho ducha a naší duše. Považujeme je tedy za naši pravou duševnost. Přesto mají velmi málo, nebo nemají nic společného s tím, co je to vlastně pravý život a jeho duchovní a duševní aspekty. Tyto aktivity jsou vedlejším produktem našeho žití a našeho ducha a duše, a ne našim pravým životem.

Taková je ale struktura našeho pseudoducha a pseudoduševnosti, že považujeme vedlejší produkty života či pseudoživota za skutečný život, a skutečný život se považuje za neexistující. Tímto způsobem je navěky zajištěno pokračování jsoucna a bytí negativního stavu a všech jeho utrpení, krutostí a ohavností.

Abychom správně pochopili a využili naši pravou, ryzí duševnost či duši a abychom žili zdravým duševním životem na této zemi, doporučuje se nám získat náležité, nekontaminované poznání o našem pozemském životě a o způsobu, jak ten život chápeme a praktikujeme. Potřebujeme vážně pouvažovat o tom, co bylo řečeno o naší duševnosti nebo duševním životě ve výše uvedených devíti bodech.

Abychom to dělali efektivně, doporučuje se nám vykonávat určitá duševní cvičení.

DUŠEVNÍ CVIČENÍ

1. Projděte si prvních pět kroků uvedených v předešlé kapitole, doplňte k nim, že se chcete dozvědět pravdu také o vašem duševním životě, abyste mohli začít praktikovat to, co je náležité a správné z pohledu vaší pravé duše či duševnosti.

2. Pečlivě prozkoumejte svůj způsob myšlení, cítění, vůli, touhy, přání, chtění, chování, činy, vztahy, úmysly a motivace. Přemýšlejte o svém myšlení. Prociťujte své pocity. Věnujte pozornost svým touhám a vůli. Důkladně zkoumejte své úmysly a motivace a podívejte se, jaký je jejich obsah. Objevte, kolik negativity nebo negativních myšlenek a pocitů v sobě nosíte, kterým jste dovolili, aby zamořily, otrávily a kontaminovaly váš život. Pokračujte důkladnou purifikací a očištěním od všech negativních, zlých, škodlivých, zraňujících a ubližujících myšlenek, pocitů, emocí, tužeb, úmyslů a motivací. Nedovolte, aby ve vás zůstalo cokoli takové povahy. Vizualizujte si bílá zářivá světla, přicházející od Nejvyššího, jak vámi pronikají a odnášejí všechnu tu černotu a temnotu těch protivných stavů vaší pseudoduševnosti.

3. Rozjímejte o výše uvedených devíti bodech a požádejte Nejvyššího, aby vám poskytl náležité chápání toho, co se vám oznamuje. Požádejte Nejvyššího, aby vám ukázal způsob, jak odstranit vliv vašeho pseudoducha a vaší pseudoduševnosti.

4. Požádejte Nejvyššího, aby vám pomohl dostat se do kontaktu s vaším pravým duchem a pravou duševností a aby vám ukázal, jak obejít to a vyhnout se tomu, abyste se zapletli a byli blokováni vaším pseudoduchem a pseudoduševností či pseudoduší.

5. Požádejte Nejvyššího, aby vám zjevil, co je nesprávné na tom, jak chápete a žijete váš duševní život, jaké máte duševní a emocionální problémy, jak by je bylo možné odstranit a jakým druhem duševních postojů a stavů byste je měli nahradit.

6. Požádejte Nejvyššího, aby vás představil vašemu pravému duchu a vaší pravé duši a pravé duševnosti, a požádejte, aby vám poskytly hluboký zážitek, jaké je to být svým pravým duchem a svou pravou duší bez vnučování uměle vyvolaného pseudoducha a pseudoduše, se kterými jste se doposud ztotožňovali.

7. Požádejte svého pravého ducha a svou pravou duševnost o milosrdenství a odpuštění, že jste je tak dlouho zanedbávali, a požádejte, aby byl opět navázán přímý kontakt a náležité proudění mezi nimi a vaší vědomou myslí, abyste mohli všechno odvozovat z pozice svého pravého ducha a pravé duše, namísto ze svého pseudoducha a pseudoduše.

8. Požádejte Nejvyššího, aby postupně, vaším vlastním tempem, odstranil všechno týkající se vašeho specifického pseudoducha a pseudoduše a aby vás naučil žít produktivním a naplňujícím životem k vaší spokojenosti i ke spokojenosti Nejvyššího. Bedlivě naslouchejte tomu, co přijde a uspořádejte si svůj život takovým způsobem, abyste více a více umožňovali vaší pravé pozitivní duševnosti, aby se manifestovala, projevovala, uskutečňovala a aby vyšla najevo.

9. Když skončíte, poděkujte Nejvyššímu a všem zainteresovaným za jejich pomoc a dejte si závazek, že budete takovéto duševní cvičení provádět každodenně.

Opět je nutné zdůraznit, jak je důležité neustále modifikovat tato cvičení, abyste se vyhnuli jejich prázdným návykům, ritualizaci a automatizaci.

Z toho důvodu, během vašich duchovních a duševních cvičení požádejte Nejvyššího a svého pravého ducha nebo Niternou mysl, aby vám poskytli nebo zjeví, jaký druh změn je nezbytné vykonat a jak by měla být vaše cvičení strukturována a realizována. Tyto rady dodržujte.

Jak můžete vidět, záměrně jsem se vyhnul poskytnutí jakýchkoli konkrétních příkladů takových cvičení. Jsou navrženy jen v obecných termínech, aby nám poskytly směr, kudy se vydat. Je to proto, že případ a situace každého jsou neodmyslitelně jiné a jedinečné. Nemůžeme se řídit příklady jiných lidí. Je naší zodpovědností zjistit ze svého nitra, jaká duchovní, duševní či jakákoli jiná cvičení jsou nejužitečnější a nejvhodnější pro nás osobně. Žádné dva příklady nejsou stejné. Moc bych vám tedy nepomohl, pokud bych byl konkrétnější ohledně těchto cvičení, než jak jsem navrhl výše a než jak bude v následujících návrzích.

KAPITOLA TŘETÍ

Fyzický nebo tělesný život

Je očividnou a velmi dobře známou skutečností, že všichni máme fyzické tělo. Tento fakt je snadnější přijmout než skutečnost, že máme nějakého ducha a duši. Naše tělo můžeme zcela konkrétně vidět, cítit, dotýkat se ho, zatímco přítomnost našeho ducha a duše fyzicky či hmatatelně cítíme velmi málo. Jinak řečeno, našeho ducha a duše se nemůžeme dotýkat svými rukama.

Je nutné si uvědomit, že každá inteligentní bytost, entita či tvor ve stvoření Nejvyššího a v zóně vymístění je vybudována ze tří hlavních součástí či složek. První složka nebo součást se nazývá duch jedince. Druhá se nazývá duší čili duševností jedince. Třetí složka se nazývá tělo jedince. Ducha lze považovat, a on skutečně je, jedinečným životem každého jedince. Duše čili duševnost je jedinečným vyjádřením a vnímáním toho jedince. Tělo je jedinečnou konkrétní manifestací každého jedince.

Duch je samotnou ideou či esencí a substancí jsoucna a bytí jedince. Duše čili duševnost je prožíváním sebe sama a prožíváním všeho ostatního v jedinci. Tělo je projekcí toho ducha a duše do jejich příslušných prostředích a jejich přizpůsobení se těmto prostředím.

Když hovoříme o těle, nemyslíme tím jen fyzické tělo lidských bytostí, které mají lidé k dispozici na planetě Zemi. Stvoření Nejvyššího v podstatě pozůstává ze tří nesmírných dimenzí. Tyto tři nesmírné dimenze v sobě obsahují nekonečné počty vesmírů, galaxií, slunečných systémů, planet atd., jež jsou všechny obývány nekonečnými počty inteligentních bytostí a entit.

První dimenze stvoření Nejvyššího se nazývá duchovní svět. Duchovní svět se považuje za ducha veškerého stvoření. Obyvatelé duchovního světa, stejně jako každého jiného světa, pozůstávají ze svých vlastních specifických a jedinečných duchů, specifických duší čili duševností a specifických těl.

Druhá dimenze stvoření Nejvyššího se nazývá intermediální svět duchů. Intermediální svět se považuje za duši čili mentalitu celého stvoření. Obyvatelé tohoto světa mají své vlastní specifické a jedinečné duchy, duše a těla.

Třetí dimenze stvoření Nejvyššího se nazývá přírodní svět. Přírodní svět se považuje za tělo veškerého stvoření. Obyvatelé přírodního světa mají své vlastní specifické a jedinečné duchy, duše a těla.

Výše uvedené tři nesmírné dimenze lze považovat za realitu pravého stvoření Nejvyššího a za jeho pozitivní stav.

Kromě těchto tří dimenzí existuje ještě jiná nesmírná oblast, která doprovází pravé stvoření, není ale jeho součástí. Tato oblast se nazývá zónou vymístění. Tato zóna je spadem nebo přesunutím všeho, co se ve skutečném stvoření odmítne. Každý, kdo učiní ve skutečném stvoření rozhodnutí ze své vlastní svobodné vůle otočit se zády k realitě stvoření Nejvyššího, automaticky vypadne do zóny vymístění.

V podstatě existují tři typy lidí, kteří žijí v rozličných oblastech zóny vymístění. První typ jsou lidé, kteří byli původně stvořeni Nejvyšším, aby obývali přírodní svět a vyloženě pravou planetu Zemi. V jednom bodě jejich historie se tito lidé rozhodli z nějakých velmi důležitých duchovních důvodů odmítnout realitu stvoření Nejvyššího a Samého/Samu Nejvyšší a obrátili se zády ke všemu, co je z pravého stvoření a z pozitivního stavu. Když to provedli, vypadli do zóny vymístění a založili si své vlastní pseudostvoření, utvořené podle vzoru a strukturované stejným způsobem jako pravé stvoření. Založili si tedy svou vlastní pseudoduchovní dimenzi a její mnohé pseudovesmíry, pseudosvěty, pseudozemě atd. Toto je jejich vlastní duchovní pseudosvět, jež se nazývá peklo. Pseudoduchovní svět neboli peklo je pseudoduchem zóny vymístění. Z tohoto pseudoduchovního světa si pseudotvůrci založili svůj vlastní pseudointermediální svět svých pseudoduchů, jež se stává pseudoduševností či pseudoduší zóny vymístění. Nakonec pak si založili svůj vlastní pseudopřírodní svět, který se stal pseudotělem zóny vymístění.

Lidi, kteří to vědomě učinili, nazývám pseudotvůrci. Někdy jsou v souhrnu nazýváni Lucifer. Slovo „Lucifer“ znamená doslovně ranní hvězda. Původně mělo toto slovo pozitivní a dobrou konotaci, protože slovo „ranní hvězda“ označovala úplně první přírodní lidi, kdož byli stvořeni a obdařeni přímo Nejvyšším, aby obývali přírodní svět. Byli stvořeni vyloženě pro původní planetu Zemi. Takže Lucifer neznámá nějakou jednu osobu, jež byla údajně na vysoké úrovni, jako například archanděl, a jež se následně vzbouřila proti Bohu a upadla v Boží nemilost. Toto je mýtus podporovaný negativním stavem a pekly, aby v lidech vyvolal falešný dojem, že zlo a nepravda pocházejí od někoho, kdo byl velmi blízký Nejvyššímu, ve skutečnosti syn Boží a bratr Ježíše Krista.

Lidé si nedokáží uvědomit, že od někoho, kdo je pozitivní a dobrý, nemůže nikdy pocházet nic negativní, zlé a falešné. Žádná idea či představa negativnosti nemůže u takové osoby nikdy nastat. Tudíž by nikdo z řad andělů, archandělů, cherubů, serafů či z jakékoli jiné řady pravého duchovního světa nikdy nechtěl přijít s ideou odmítnout pravou realitu stvoření Nejvyššího a Samého/Samu Nejvyššího.

Proto nemohl být negativní stav iniciován nebo vzniknout na samém vrcholu stvoření čili v prvním okruhu stvoření. Místo toho byl iniciován a vznikl na samém spodku stvoření čili v posledním okruhu stvoření, tedy v nejzevnějším stupni přírodního světa, na planetě Zemi, kde jsou duchovní principy nejvíce vzdáleny od svého zdroje.

To, že „Lucifer“ byl nazván synem Božím, znamená, že první lidé na této planetě byli přímo stvořeni a naděleni Nejvyšším. To, že „Lucifer“ je někdy nazván samotným bratrem Ježíše Krista, znamená, že Nejvyšší se inkaroval na planetu Zemi, aby se stal

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Spasitelem všech v zóně vymístění a aby spasil veškeré stvoření před nezbytností být zlí a negativní a jít do pekla.

Toto je skutečný význam slova „Lucifer“. Takže pseudotvůrci původní planety se nazývají „Lucifer“. Když vypadli z pravého stvoření do zóny vymístění, postupně se rozšířili a zalidnili všechny její oblasti. V průběhu jejich expanze, vlastníce z jejich původního pozitivního stavu (tedy z doby před takzvaným „Pádem“) tajemné poznání tvorby života, vytvořili a vyfabrikovali početné životní formy, které byly jejich vlastní podobou a obrazem, tak jako oni původně bývali podobou a obrazem Nejvyššího. Jako součást tohoto procesu fabrikace zfabrikovali také lidské tvory pro pseudoplanetu Zemi, s vybudováním stejné struktury hierarchie u jejich výtvorů, jaká existuje v pravém stvoření. Takže každá bytost nebo tvor, jimi vyprodukovaní v peklech, pozůstává ze svého vlastního ducha, duše a těla.

Lidé, nebo abychom byli přesní, pseudolidé, jež byli zfabrikováni pseudotvůrci (podle ukradených principů života, které měli v sobě z Nejvyššího), jsou druhý typ lidí, jež obývá všechny oblasti zóny vymístění.

Třetí typ lidí v zóně vymístění jsou v podstatě dobrovolníci, kdo přišli z jiných dimenzí stvoření Nejvyššího. Tito lidé dobrovolně souhlasili s určitými velmi specifickými pověřeními, a v důsledku toho se inkarnovali do zóny vymístění, přijímajíce podmínky, jaké v ní existují.

Jak můžete vidět z výše uvedeného popisu, nezáleží na tom, v jaké dimenzi či oblasti zóny vymístění se lidé nacházejí, všichni jsou strukturováni stejným základním způsobem. Vždycky pozůstávají ze svého specifického a jedinečného ducha, ze své specifické a jedinečné duše a ze svého specifického a jedinečného těla. Nikdo nemůže přežít nebo být a existovat bez jedné, či dvou z výše zmíněných složek. Takže musíme pozůstávat z ducha, z duše čili duševnosti a z těla, abychom dokázali být a existovat. To je podmínka, za jaké můžeme žít. Takové uspořádání stanovil Stvořitel, Nejvyšší. Důvod, proč to bylo takto stanoveno, je ten, že Nejvyšší Sám/Sama pozůstává z Absolutního Ducha, Absolutní Duše a Absolutního Těla. Tudíž veškeré stvoření je přesnou kopií Nejvyššího a zóna vymístění je přesnou kopií zkreslení pravé Přírozenosti Nejvyššího.

Tak jako duše či duševnost postupuje z idejí nastávání svého ducha, stejně tak i tělo je zformováno z idejí ducha a jeho duševnosti; jediný rozdíl spočívá v tom, že duch využívá prvky svého prostředí, aby se v tom těle manifestoval a hmatatelně se projevil v tomto prostředí.

Veškeré dimenze Nejvyššího a veškeré oblasti zóny vymístění jsou prostředím pro umístění jejich příslušných obyvatel. Tato prostředí jsou vybudována z idejí ducha, jenž je bude obývat. Takže viditelný vesmír ve všech dimenzích, jakož i v zóně vymístění není ničím jiným než promítnutými idejemi mysli ducha. Pokud bychom ty ideje naší mysli odebrali z jeho prostředí a přestali je promítat do toho prostředí, námi pozorovatelný vesmír nebo hmota (v případě fyzického světa) by se změnila v nicotu.

Takže duch nejprve vyzáří ideu svého prostředí. Jakmile se to prostředí objeví, z prvků toho prostředí duch vezme na sebe ním promítnutou formu čili tělo.

Z toho lze vidět, že existuje tolik rozličných typů fyzických těl, kolik existuje rozličných prostředí. V duchovním světě je tělo ducha vybudováno z prvků duchovního prostředí. Proto to tělo můžeme nazvat tělem duchovním. Ve zprostředkujícím světě duchů je tělo zbudováno z prvků toho světa. Toto tělo lze nazvat duševním. Tělo v přírodním světě je vybudováno z prvků hmoty. Toto tělo lze nazvat tělem fyzickým. V zóně vymístění jsou těla vybudována z odpadků nebo z antiprvků a antičástic, které tvoří prostředí té zóny.

Protože každý typ těla je výsledkem aktivit našeho ducha a duše, je zřejmé, že život našeho těla je kompletně závislý na našem duchu a duši. Proč ale náš duch potřebuje duši a tělo?

Ve své esenci a substanci je náš duch čistou a jedinečnou ideou sám o sobě. Je ideou jedinečného Jsoucna a Bytí, která postupuje z Absolutní ideje Jedinečného Absolutního Jsoucna a Bytí Nejvyššího.

Stav každé ideje je aktivní stav. Být si vědom, že „já jsem“, je aktivní proces, a ne stagnující rozpoložení. Jakmile dojde k uvědomění, že „já jsem“, toto musí proběhnout, aby to bylo a existovalo. Protože je to jedinečným uvědoměním si jedinečného „já jsem“, toto produkuje svoji vlastní jedinečnou duševnost čili duši za účelem kompletně a jedinečně prožívat své Jsoucno a Bytí. Prožívání svého Jsoucna a Bytí produkuje ohromné energie, které se objevují ve formě rozličných prostředí, které jsou nápomocné při promítání a manifestaci toho Jsoucna a Bytí. Jakmile se objeví všechna ta rozmanitá prostředí, jsou využita k vybudování těla, do kterého může být promítnutý a ve kterém se může hmatatelně projevit duch a jeho jedinečná duševnost.

Je zřejmé, že bez promítnutí a manifestace Jsoucna a Bytí by žádné Jsoucno a Bytí nemohlo být a existovat. Takže, aby duch a jeho duševnost či duše začali být a existovat, musí se promítnout a projevit. Jak můžeme vidět, máme tady tři stupně stvoření; první, nastávání (stav nastává); druhý, probíhání (duch probíhá od svého nastávání do své duševnosti čili duše); a třetí, stávání se (duch se stane ze svého nastávání, skrze své probíhání do svého těla). Ve sjednocení těchto tří prvků - nastávání, probíhání, stávání se - se může aktualizovat a uskutečnit právě Jsoucno a Bytí jakéhokoli inteligentního nebo pseudointeligentního jedince.

Takže duch nemůže být a existovat bez své specifické duševnosti a specifického těla, protože jeho duševnost je jeho prostředkem probíhání pro neustálé žití a jeho specifické tělo je prostředkem pro promítnutí a manifestaci jeho neustálého žití. Nelze dost dobře být a existovat bez náležitých prostředků pro své Jsoucno a Bytí.

Naše fyzické tělo je tedy integrální součástí našeho žití bez ohledu na to, kde se to žití odehrává. Ti z nás, kdo momentálně žijí na této planetě, žijí v prostředí této planety,

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

z něhož bylo původně vybudováno naše fyzické tělo. Tímto způsobem jsme získali to, co se nazývá fyzickým neboli tělesným životem.

Tudíž můžeme říci, že náš život pozůstává ze tří hlavních forem a manifestací života: z našeho duchovního života, který se týká našeho ducha; z našeho duševního života, který se týká naší duše; a z našeho fyzického života, který se týká našeho těla. Avšak souhrn těchto tří hlavních životů tvoří jeden individuální a jedinečný život, specifický pro každého jedince. Je nutné si uvědomit, že povaha našeho ducha a jeho duše je stálá. Náš duch je čistou idejí „já jsem“. Duševnost toho ducha je vnímáním a vyjádřením toho „já jsem“. Tuto situaci nikdy nelze změnit či zrušit, protože idea toho „já jsem“ vždy jest, bez ohledu na to, k jakým druhům změn či posunů dojde. Avšak tělo té ideje „já jsem“ není nikdy stálé. Tělo je závislé na tom, kde nebo do jakého stavu, nebo do jakého prostředí je to „já jsem“ promítnuté a kde se manifestuje. Zatímco duch a jeho duševnost musí být samotnou svojí povahou nesmrtelné, protože nastávají z absolutního „JÁ JSEM“ Nejvyššího jako Jeho/Její prodloužení a proces, na druhé straně naše tělo je přechodné, proměnlivé, modifikovatelné a dočasné.

Takže, když duch a jeho duševnost naplní své potřeby a účel v jednom specifickém prostředí a je připraven přestěhovat se do jiného prostředí nebo stavu či kondice, opouští své předešlé tělo a přijímá novou formu pro své promítnutí se a manifestaci v jiném prostředí nebo stavu. Duch a jeho duševnost si nemůže vzít své předešlé tělo s sebou, protože to tělo je stále spjato se svým specifickým prostředím, je vybudováno z prvků toho prostředí. Proto v úplně novém prostředí či stavu nebo kondici by to staré tělo nebylo vhodné na to, aby se ten duch do něj promítl a manifestoval se v něm. Duch a jeho duševnost by se jednoduše nemohli objevit v tom novém prostředí či stavu se svým předešlým tělem, protože to tělo má zcela jinou strukturu, než jaká je potřebná pro promítnutí a manifestaci toho ducha a jeho duševnosti v nových podmínkách nebo prostředí. Proto je to tělo odloženo stranou. Jakmile je odloženo stranou, to tělo se navrátí do svého původního elementárního stupně.

Každé specifické tělo může existovat ve své tělesné formě tak dlouho, dokud ho duch a jeho duševnost využívá za účelem promítnutí a manifestace svého specifického a jedinečného jsoucna a bytí, týkajícího se momentálních potřeb, jakož i užitku a účelu, kterému slouží. Když se naplní ty potřeby a splní se ten účel a když se vyčerpá všechen užitek v tom prostředí, duch a jeho duševnost změní svůj stav a kondici. Se změnou svého stavu a kondice mění své prostředí. Jakmile se uskuteční tato změna, duch a jeho duševnost zmizí z toho prostředí a tělo se navrátí do svých původních elementárních poměrů. Rozptýlí se do svého vlastního prostředí.

Z tohoto uspořádání je zjevné, že život jakéhokoli typu těla vychází z účelu a užitku, jakým to tělo slouží tomu duchu a jeho duševnosti. Když je ten účel a užitek ukončen, tělo ztrácí zdroj svého života a přestává fungovat. Konec tělesných funkcí neznamena konec života ducha a konec duchovy duševnosti. Znamená jen změnu podmínek. Protože to tělo ale není přenosné z jedněch podmínek do úplně jiných podmínek, umírá a přestává být a existovat. Délka tělesného života a jeho stav jsou závislé na potřebách ducha a užitku toho těla. V některých podmínkách a na některých místech

ve stvoření Nejvyššího může jedinec zůstat miliardy roků v tom těle, bez jakýchkoli známek opotřebení či stárnutí tohoto těla. Na některých jiných místech a v některých jiných podmínkách žije velice krátce. Avšak bez ohledu na to, zda to tělo vydrží miliardu či více roků, nebo jen jednu minutu, pro ducha a jeho duši slouží velice dobrému účelu a užitku. Proto si duch, duše a specifické tělo každého zaslouží, aby se jim dostalo patřičné péče, respektu a lásky.

Kvůli lepšímu chápání a naplnění našeho pozemského života a jeho fyzických a tělesných aspektů se doporučuje uvážit následující důležité záležitosti ohledně našeho pozemského, fyzického života a formy manifestace:

1. V pravém stvoření je situace s tělesným životem naprosto odlišná než na této zemi a ve všech ostatních oblastech zóny vymístění. V pravém stvoření jsou tělesné formy ducha a jeho duše vybudovány z čistě pozitivních a dobrých idejí. Jejich prostředí odráží jejich pozitivitu a dobrotu a je bez čehokoli škodlivého, negativního, destruktivního či zlého.

Z toho důvodu těla v pravém stvoření nepodléhají rozkladu nebo jakékoli poruše či nemoci nebo smrti ani jakýmkoli jiným nepříznivým a nepohodlným podmínkám. Neexistuje tam proces stárnutí těla a smrt, jak to znají lidé na zemi. Těla lidí v pozitivním stavu a všechny jejich orgány vždy pocházejí z idejí ducha a jeho duševnosti. Tělo si neustále vědomě uvědomuje svého ducha a duši a přímo s nimi neustále komunikuje. Neexistuje zde žádná separace duchovního a duševního života od tělesného života. Těla v pravém stvoření neprodukují žádný odpad. Cokoli, co tam lidé požívají nebo pijí, je dokonale využito jejich těly takovým způsobem, aby se to plně absorbovalo a přeměnilo na potřebnou energii. Není zde tedy známo žádné vyměšování moče a výkalů. Konec konců, moč souvztaží s nepravdami a výkaly se zly. Pokud někdo žije ve stavu, kde nejsou možná žádná zla a nepravdy, jeho/její prostředí neobsahuje nic, co by nemohlo být využito pro nějaký dobrý účel bez produkování jakéhokoli odpadu. Není potřeba žádné odstraňování odpadu v žádné formě, protože tam žádný odpad neexistuje.

2. Před takzvaným „Pádem“ těch, kteří jsou někdy nazýváni Adam a Eva a někdy Lucifer, byla situace s lidskými fyzickými těly na této planetě zcela jiná, než je nyní. Tehdejší tělo bylo v souladu se všemi ostatními těly, která byla a existovala. Ačkoli jej Nejvyšší stvořil z prvků hmoty a země, bylo pod dokonalou vědomou kontrolou ducha a duše. V té době nebyla myslitelná žádná separace fyzického těla a jeho života od duchovního a duševního života. Fyzické smyslové orgány byly vyladěny přesně tak, aby vědomě nepřetržitě, náležitě a správně vnímaly všechny tři reality - duchovní svět a jeho obyvatele, intermediální svět duchů a jeho obyvatele a přírodní svět a jeho obyvatele.

Protože fyzické tělo a jeho funkce byly pod naprostou kontrolou duchovních a duševních zákonů a to tělo nepodléhalo stárnutí, rozkladu či smrti. Protože původní lidé opravdu obsahovali jen pozitivní a dobré ideje, jejich fyzické tělo nikdy netrpělo žádnými neduhy, chorobami, nemocemi, poruchami ani obtížemi.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Vzhled neboli forma toho fyzického těla původních lidí, co se týká jeho funkce, formy a velikosti, byl úplně jiný v porovnání se současně existujícími fyzickými těly lidí. To tělo bylo schopno plně využít a vstřebat cokoli, co zkonsumovalo ve formě jídla a pití. Takže, jako všude jinde v pravém stvoření, to tělo neprodukovalo odpad v podobě výkalů a moči.

Umístění a funkce fyzických orgánů toho těla byly zcela jiné, než jsou teď.

Jak bylo zmíněno v předešlé kapitole, lidský mozek nebyl rozdělen na dvě hemisféry. Každá jednotlivá buňka toho mozku byla v režimu vědomých aktivit. Úplnost mozkové aktivity až do jejího maximálního výkonu samozřejmě vyžadovala odlišný typ těla, než máme dnes. To tělo muselo být přizpůsobeno tomu, aby dokázalo pojmout tu ohromnou intenzitu mozkové funkce a její plný výkon a aktivitu.

Pochopitelně, že fyzické prostředí bylo tehdy taktéž jiné. Například v té době neexistovaly žádné noci a drastické změny počasí ani teplotních podmínek. Doba spánku byla naprosto minimální nebo měla pouze podobu odpočinku spíše než formu skutečného spánku, jaký známe dnes.

Když byl někdo připraven opustit tuto planetu, jednoduše vystoupil ze svého těla a přemístil se do jiné dimenze. Tělo, které po sobě zanechal, se vrátilo zpět do svých elementárních stupňů. V té době lidé žili tak dlouho, jak se rozhodli ze své vlastní svobodné vůle zde pobývat. Obvykle jejich pozemský život trval několik tisíciletí.

Kvůli důležitému účelu, pro který původní lidé přišli na tuto zemi, si tito vysoce cenili, vážili si a patřičně láskyplně se starali o svá fyzická těla, protože tato těla sloužila tomuto účelu velmi dobře. Tělo se považovalo za nedílnou součást všezahrnujícího pozemského života, bez kterého by nebylo možné dosáhnout náležité promítnutí a manifestaci života ducha a jeho duše. Proto tito lidé nikdy nezneužívali či nesprávně, nadměru nevyužívali ani nezanedbávali svůj tělesný život.

3. Výše uvedené podmínky byly ideální. Neobsahovaly žádnou negativitu žádných protivných stavů. Za takových podmínek, jak bylo už zmíněno v předešlých kapitolách, by nemohl být nikdy aktivován žádný negativní stav ani by nemohl nikdy vzniknout a začít existovat.

Aby se aktivoval negativní stav, bylo nevyhnutelné naprosto změnit výše popsané uspořádání. Hlavní cíl této změny byla separace tělesného života od duchovního a duševního života a omezení duchovního a duševního života na pět procent jejich původního výkonu. Aby se toho dosáhlo, bylo nezbytné zfabrikovat odlišný typ těla.

Použitím pěti procent původního nadělení od Nejvyššího, skrze určité tajemné genetické modifikace a manipulace genových forem, a kombinací těch pěti procent s pětadevadesáti procenty dostupných zvířecích genů byla vytvořena zvláštní životní forma, která se ve všech ohledech podobala zvířecímu životu, která však obsahovala něco, co nemělo žádné ze zvířat - sebepojetí, sebedřstavu neboli pojetí „já jsem“.

Čeho se zde dosáhlo, bylo to, že v podstatě do zvířecího fyzického těla, které bylo poněkud pozměněno, bylo vloženo pět procent původního nadělení od Nejvyššího. Z tohoto původního nadělení pocházeli duch a jeho duševnost a následně byli vloženi do těch zvířecích těl. Tentokrát však byli duch a jeho duševnost učiněni závislými na fyzickém těle a jeho funkcích. Tak byl tento nový fyzický či tělesný život násilně oddělen od duchovního života a duševního života a byl učiněn autonomním.

Vynucená separace, jež má jen velmi úzký a omezený kanál pro proudění života z ducha do těla, vytvořila na této planetě zcela odlišné životní poměry.

Zvířecí tělesné funkce jsou plně závislé na jejich vnějším prostředí a na zákonech, které vládou přírodě. Ve zvířecím životě není žádné duchovní ani duševní vědomí. V podstatě se všechny zvířecí funkce týkají pouze dvou potřeb: získávání potravy pro jejich přežití a fyzického rozmnožování. Ve zvířecím těle je všechno přizpůsobeno těmto dvěma potřebám.

Jakmile ducha s jeho duševností dáme do těla takového typu, duch je uvězněn a naprosto omezen ve své původní funkci. Lidé se „přirozeně“ starají jen o svoje tělesné potřeby a pohlcují je záležitosti vnějšího světa, protože jejich těla jsou ovládána těmito záležitostmi podle zákonů vnějšího světa. Tak se stávají závislými na všem vnějším a následně ztrácejí jakýkoli přehled o tom, že existuje cokoli duchovní či duševní, a pokud existuje, tak pouze na to, aby to sloužilo našim fyzickým, pozemským, světským a tělesným potřebám.

4. Výše popsaná situace způsobila drastický nesoulad mezi naplňováním tělesných potřeb a naplňováním duchovních a duševních potřeb. O naše duchovní a duševní potřeby je postaráno nebo se naplňují jen zřídka, pokud vůbec. Na druhé straně, naplňování našich fyzických potřeb přeháníme do takové míry, že to způsobuje ohromné problémy i našim tělům.

Paradox zde spočívá ve faktu, že náležité naplnění našich fyzických a tělesných potřeb je možné jen z hlediska našeho ducha a duše. Náležitá znalost způsobů, jak naplnit tyto potřeby, se nachází v našem pravém duchu a duši. My ale postrádáme náležitý přístup k té znalosti, protože funkce našeho ducha a duše byla geneticky omezena a zúžena na základní požadavky životního podpůrného systému.

Kvůli této situaci nevíme, jak náležitě naplnit naše fyzické a tělesné potřeby. Tak je naplňujeme nesprávným způsobem a cestou. To způsobuje problémy všeho druhu, které vedou k onemocněním našich těl.

Na druhé straně, jestliže duch a jeho duše nemají úplnou a kompletní kontrolu nad tělem a jestliže je to tělo nucené fungovat nezávisle, duch nemůže tomu tělu poskytnout plnost pravého života, který je k dispozici v tom duchu. Kvůli tomuto faktu prosákne skrz jen velmi malá část toho života. Tato malá část života není dostatečná na to, aby to tělo udržela naživu příliš dlouho nebo aby mu zabránila ve stárnutí a rozkladu. Tak je naše tělo od okamžiku svého narození v procesu umírání, protože

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

nemůže dostat dostatečné množství životní energie od svého ducha schopné jej udržovat naživu. Toto velmi malé množství dostupného života se neustále zmenšuje, až se nakonec vyčerpá. Kvůli této situaci je zřejmé, že v našem životě chybí naplnění života. Toto vede ke stavu, že cokoli, co sníme ve formě potravy a vypijeme ve formě tekutin, nemá dostatek náležitých životních prvků, které by umožnily, aby potrava a nápoje byly plně zpracovány a využity bez toho, aby vyprodukovaly jakýkoli odpad. Tak bylo nutné zfabrikovat pro naše tělo orgány, které by ten odpad odstraňovaly z našeho těla ve formě výkalů a moči.

Toto uspořádání nás činí ještě závislejšími na našich tělesných funkcích, neboť, jak lidé říkají, když to na tebe přijde, tak musíš jít a nic to nemůže zastavit.

Neschopnost života našeho ducha a duše plně se projevit v našem těle vede k rozvinutí všemožných chorob, deformací, zvláštností a poruch, které nedokážeme náležitě zvládat, protože v sobě nemáme dostatek životní energie na vypuzení těch škodlivých stavů. Jsme schopni to učinit jen pomocí vnějších prostředků, které jsou často nevhodné a nedostatečné nebo mají jen dočasnou hodnotu. Nic nemůže naše tělo zachránit před smrtí během krátké doby (průměrná délka života je 68-75 let, což je jen malilinkatá kapička vody ve vědru věčnosti).

5. Život těla je závislý na správném toku idejí z ducha skrze duši, které udržují správnou funkci fyzického těla. Správné nebo pravé ideje umožňují napravit a uzdravit fungování tělesných orgánů. Každý fyzický orgán a jeho buňky souvztaží a jsou spojeny s nějakou duchovní a duševní ideou či stavem. Bez této souvztažnosti by žádný fyzický orgán a jeho buňky nemohly v sobě zahájit nějakou činnost. Vlastně ten orgán je vybudován z těch duchovních a duševních idejí. Takže je závislý na tom, jaký druh idejí přijímá ze zdroje svého původu pro své fungování. Vezměme si například lidské srdce. Jaká je funkce lidského srdce? Pumpovat krev do krevních buněk a orgánů těla, přivádět jim živiny a kyslík a odvádět odpad. A nyní, pohyb srdce a jeho funkce by nebyly možné bez určitých duchovních a duševních idejí, které tu funkci umožňují. Srdce souvztaží s Božskou Láskou a Dobrem, které vyživují ducha, a to souvztaží s vůlí žít, která vyživuje duševnost čili duši. Bez Lásky a Dobrotы života nemůže existovat žádný život. Bez vůle být a existovat se nemůže projevit žádné jsoučno a bytí. Bez vůle být a existovat přestává srdce fungovat a tělo je odstriženo od dodávky svých živin, které mu dodává krev ze srdce.

Takže duchovní idea života a její duševní postoupení - chtít ten život - stvoří srdce a jeho funkci, což umožňuje promítnutí a manifestaci života do toho těla či fyzické formy. Podobné souvztažnosti existují se všemi ostatními fyzickými orgány našeho těla.

Nicméně, kvůli genetické změně, která vedla k přerušení plného proudění života z ducha a duše, jen velmi málo náležitých idejí může projít, aby udržely zdravou funkci našeho těla a jeho orgánů.

Aby se dodalo nějaké zdání života funkci našeho těla a všech jeho orgánů, je nutné, aby neustále přijímaly nějaké ideje z ducha a duše. Kvůli tomu, jakož i kvůli mnoha jiným

důvodům a účelům se vybudovaly a umístily do nás a do našeho jsoucna a bytí pseudoduch a pseudoduše, které jsou schopny přenést nevyhnutelné ideje do svých příslušných fyzických příjmových orgánů. Tyto ideje jsou ale překroucené, zkreslené, zohavené a někdy úplně falešné. Tyto ideje jsou nepřetržitě přiváděny do našich různých fyzických orgánů a nepříznivě ovlivňují funkci těchto orgánů. Toto má často za následek disfunkci, selhání, krize a smrt těchto orgánů. Pokud nám není dodávána patřičná a náležitá potrava, nakonec budeme trpět vážnou podvýživou, která nakonec povede k fyzické smrti.

Tak jsou naše fyzická těla neustále napájena nesprávnými či zkreslenými duchovními a duševními ideami, účelem kterých je zničit naše životy.

6. Jedním z hlavních důvodů, proč naše fyzická těla a jejich orgány nepřijímají náležitou duchovní, duševní a fyzickou potravu, je, že jsou odštěpena od přímého přístupu k pravému duchu a pravé duši. Naše fyzická těla byla po jejich genetické přestavbě napojena na pseudoducha a pseudoduši. Bylo to učiněno ze dvou důvodů. Za prvé, dokázat, že život lze udržovat bez jakýchkoli, nebo se zkreslenými duchovními ideami a principy a jejich nesprávnou duševností. Za druhé, zničit jakýkoli pravý život jeho nahrazením neduchovním pseudoživotem. Cílem negativního stavu je vymazat pravé stvoření a svrhnout vládu pozitivního stavu Nejvyššího.

Tento cíl nelze dosáhnout s někým, kdo je součástí pravého stvoření Nejvyššího. Z toho důvodu bylo nevyhnutelné zfabrikovat odlišnou rasu lidí a tvorů, kteří by byli duchovně, duševně a fyzicky strukturováni takovým způsobem, aby pohrdali vším skutečně duchovním a pozitivním. Toto byl důvod, proč bylo nevyhnutelné tak extrémně pozměnit formy promítání a manifestací ducha a jeho duše.

Konec konců, promítání a manifestace toho ducha závisí úplně na té formě. Tato přestavba umožnila, aby v lidech vznikly pocity nenávisti ke všemu čistě pozitivnímu a dobrému a aby se ujaly v myslích lidí a začaly přinášet své následky.

Takže v našem nyní existujícím pozemském těle je kvůli těmto rozsáhlým změnám velmi snadné a „přirozené“ cítit rozčilení, hněv, nenávist, chamtivost, pohrdání jinými atd., a zároveň je „přirozeně“ velmi těžké být dobrý, pozitivní, milující, laskavý, milý, sdílející atd. Být negativní z naší strany nevyžaduje žádnou námahu, protože v důsledku těch genetických změn se to stalo naším přirozeným stavem. Na druhé straně, být pozitivní vyžaduje ohromné úsilí, protože vše v nás je zaměřeno tak, abychom byli proti tomu. Je to jako plavat proti proudu, který se rychle valí dolů strmým svahem hory. Jak může někdo plavat proti takovému proudu nahoru do svahu? Nuže, s takovou posádkou má negativní stav šanci uspět v tomto úsilí. Jestliže ale uspěje, bude to znamenat konec nejen pro pravé stvoření, ale také pro negativní stav samotný. Důvodem je, že negativní stav může existovat pouze proto, neboť existuje stav pozitivní. Negativní stav odvozuje svůj život ze života stavu pozitivního. Je to parazit, který požívá svého hostitele a zahyne hned poté, co jej pozře, protože nezůstane nic, čím by se nakrmil. Toto je nejzazším šílenstvím a bláznovstvím jsoucna a bytí negativního stavu. Takto se ukazuje veškerému stvoření pravá přirozenost

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

negativního stavu. Takto se učíme, jaký je rozdíl mezi pozitivním stavem a negativním stavem. Pro toto Nejvyšší dovolil, aby byl negativní stav aktivován.

7. Z pohledu výše popsaných faktů je zřejmé, že náš pozemský život a jeho fyzické či tělesné aspekty jsou dány na piedestal a jsou uctívány nade všechny a nadevše. Pokud si vědomě neuvědomíme, že existuje něco jiného, končíme takovýmto modlářstvím. Naše tělo, všechno, co se jej týká, a náš pozemský život se stávají bohy a mají svoji reálnou existenci a význam. Takže úplně „přirozeně“ vkládáme všechno naše úsilí do podpory něčeho, co nám bylo původně vnuceno a co jsme přijali jako pravou realitu. Mrháme svým časem a vzácnou energií na marnosti a banality falešného života a neživota, bídneho a nenávidného života, který nemá žádný skutečný smysl a účel, jediné ničení a sebezničení.

Toto se odráží v našem chování, postojích, ve způsobu naší řeči, ve způsobu, jakým jíme a pijeme, v tom, co cítíme a co si myslíme, a v tom, jaké jsou naše vztahy, chování a činy. Všechno se točí kolem jídla, pití, tělesných radovánek a podobných pozemských, světských, materiálních a tělesných aktivit, které byly na základě genetické změny, na úkor všeho ostatního, značně nadsazeny. Stali jsme se tak zaneprázdnění a polapeni těmito druhy aktivit, že si nemůžeme najít čas na nic jiného. Toto se stává dobrou výmluvou, zdůvodněním a ospravedlněním našeho vyhýbání se všemu duchovnímu a duševnímu. Naneštěstí, mnozí z nás tuto situaci milují a těší se z něj. Mnozí z nás ji považují za skutečně zábavnou. Je pro nás tak přirozená jako dýchání. Takto jsme byli vytvořeni. Takto se cítíme pohodlně ve svém fungování.

Jenomže mnohé z nás ani nenapadne, že všechna naše utrpení, nehody, choroby, problémy, útrapy, deprese, nedostatky či cokoli, co máme, je přesným výsledkem takového uspořádání.

Šílenost této situace je očividná bez jakýchkoli dalších komentářů.

8. Tato jednostranná zaujatost naším fyzickým a tělesným pozemským životem a ignorování a podceňování duchovního a duševního života neslouží příliš dobře ani náležité pohodě našeho fyzického těla. Neustále nám něco chybí. My si myslíme, že nám to chybí proto, že nejsme schopni mít více hmotného majetku nebo více tělesných rozkoší nebo více vnějších aktivit, které by se dokázaly postarat o tuto situaci. Ty se ale o ni starají pouze dočasně, protože se v podstatě o ni nepostarají, ale jen ji potlačí nebo jen odloží její řešení na později. Toto odkládání pouze zvětšuje daný problém a ten se dostaví opět, ale s větší silou a potencií. Staneme se více nemocní, více ubozí, více deprimovaní a více nespokojení. Abychom se zbavili tohoto horšího rozpoložení, opět opakujeme výše uvedené úsilí. To nám zase nepřináší nic jiného než další těžkosti, které jsou mnohem horší než ty, jež jsme prožívali předtím. A znovu opakujeme tu stejnou chybu, namísto toho, abychom se těch potíží snažili zbavit. Toto pokračuje do nekonečna, až dokud se nám nepodaří se zabít buď nějakou chorobou, nebo při nehodě, nebo přílišným pitím či kouřením, nebo přejídáním se či nesprávným stravováním, nebo užíváním všemožných drog, nebo nějakými dalšími mnohými způsoby. Všimněte si prosím, že všechny tyto prostředky jsou fyzické, externí či

zevnější povahy a původu. V žádném z nich není nic duchovního. A toto považujeme za pravý život.

9. Potlačení a izolování našeho fyzického pozemského těla od jeho ducha a duše vyvolává u většiny jedinců a vědců falešný dojem, že naše tělo je samotným životem. Že život pochází z toho těla, a proto je život produktem činností hmoty, ze které je to tělo postaveno. Žádné duchovní či duševní faktory nejsou vnímány jako zdroj původu života. Podle tohoto dojmu se život vyskytuje čistě náhodou, bez jakéhokoli plánování či vůle kohokoli žít, být a existovat. Jestliže je život těla jediným možným životem ve jsoucnu a bytí, potom by všechno ostatní mělo sloužit tělu. Veškeré úsilí lidského snažení by mělo všemi prostředky směřovat k prodloužení života toho těla, poněvadž mimo náš tělesný život a po našem tělesném životě neexistuje nic.

Pokud duch a duše jsou jen výsledkem tělesných procesů, které nazýváme životem, potom duch a duše jsou nejméně důležité a potřebné, protože jsou pouze vedlejším produktem vývoje a aktivit hmoty. Ze skutečného významu tohoto závěru je zřejmé, že žádný duch či duchovní svět neexistuje a že pojetí Boha je jen výplodem lidské představivosti nebo něčím tak vzdáleným a netělesným, že ho v lidském tělesném životě nelze považovat za nějaký rozhodující faktor.

Hlavním cílem aktivátorů negativního stavu bylo, aby se dospělo k takovým závěrům o životě. Toto byly důvody, proč separovali a izolovali lidské fyzické tělo od ducha a jeho duševnosti takovým způsobem, aby se zdálo, že tělo žije samo sebou a samo od sebe. Nemajíce žádný, nebo majíce jen nepatrný přístup k pravému duchu a jeho pravé duši, lidé neměli jinou alternativu než usoudit, že žádný jiný život než tělesný a materiální neexistoval, neexistuje a existovat nikdy nebude. Z této pozice je snadné popírat Boha nebo přijímat jako Boha Přírodu a pohrdat duchovním životem a jeho duchovními a duševními principy.

A přece, je-li náš život viděn ve správné perspektivě a na patřičném místě a v jeho náležitém postavení, v jeho tělesných a fyzických aspektech nám může vykonat neocenitelnou službu pro náš celkový rozvoj a blahobyť.

Aby se toho dosáhlo, je nezbytné si uvědomit, kde je pravé místo a postavení tělesného života v hierarchii duchovní organizace. To místo a postavení bylo popsáno v této a ve dvou předchozích kapitolách, kde bylo objasněno a ukázáno, že náležitý řád života je z duchovního do duševního, do fyzického, do tělesného atd., a ne naopak, jak je to nyní s námi. Začneme-li věnovat patřičnou a skutečnou pozornost, za prvé, nejprve duchovním potřebám, potom, za druhé, našim duševním potřebám, a potom, za třetí, našim fyzickým potřebám v tomto pořadí, budeme schopni obnovit pravý život v nás s mnohem větší mírou chápání, naplnění a štěstí, než je tomu právě teď. Budeme schopni dostat se do kontaktu s našim pravým duchem a duší a přivádět z nich do našeho těla mnohem více života, než jsme přiváděli doposud. To nás učiní mnohem zdravějšími, mladistvějšími a mnohem méně náchylnými ke zdravotnímu kolapsu nebo k onemocnění.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Abychom toho dosáhli, doporučuje se nám vykonávat následující cvičení.

CVIČENÍ PRO FYZICKÝ A TĚLESNÝ ŽIVOT

1. Projděte si prvních pět kroků popsaných v první kapitole. Učiňte prohlášení a dejte si závazek, že budete toužit po tom, abyste se poučili o svém pozemském, tělesném životě, abyste ho tak využili mnohem produktivnějším, konstruktivnějším, tvořivějším a užitečnějším způsobem, ve skutečné harmonii se svým duchem a duší.

2. Důkladně prozkoumejte svůj životní styl, pokud jde o vaše tělo, a zjistěte, kolik času a úsilí věnujete péči a zabývání se svým fyzickým životem, hmotným blahobytem a svým tělesným vzezřením. Věnujte pozornost tomu, jak se cítíte ohledně svého těla, co si o něm myslíte a jak s ním zacházíte. Jaký druh potravy a nápojů dodáváte svému tělu?

3. Požádejte svou Niternou mysl a Nejvyššího ve své pravé Niterné mysli, aby vám odhalil, v jaké kondici váš fyzický život a vaše tělo skutečně je. Co je zdrojem vašich fyzických a tělesných nedostatků, omezení, nepohody, neštěstí nebo častých onemocnění a kolapsů.

4. Důkladně prozkoumejte a požádejte Nejvyššího, aby vám ukázal, do jaké míry jste odpojili, izolovali a separovali svůj fyzický, hmotný a tělesný život od svého pravého ducha a duše a jejich životů. Zjistěte, jaké jsou důsledky a následky té separace pro váš život a jaký druh problémů vám ta separace způsobila.

5. Zaměřte svou pozornost na vaše tělo a požádejte ho, aby se vám ukázalo ve vaší tělesné formě na vrcholu vaší duchovní hory. Povězte svému tělu, aby se vám ukázalo takové, jaké ve skutečnosti je, a ne takové, jak jej vidíte a co si o něm myslíte svou zevnější myslí. Požádejte svou mysl, poté, co se vám tělo představí takové a v takovém stavu, v jakém ve skutečnosti momentálně je, aby se vám ukázalo takové a v takovém stavu, v jakém by mělo být ve shodě se správnými duchovními zákony, odrážejícími se v hierarchii pravé duchovní organizace, tedy z ducha do duše, do těla atd.

6. Poproste své tělo o milosrdenství a odpuštění a omluvte se mu za dlouhodobé špatné zacházení a za to, že jste ho drželi odpojené od jeho duchovního a duševního zdroje.

7. Požádejte Nejvyššího, aby znovu náležitě spojil vaše tělo a jeho fyzický život s vaším duchem a aby přeskupil jejich funkci takovým způsobem, aby umožnil větší a větší tok pravého života do vašeho pravého těla.

8. Každodenně provádějte důkladnou očistu a pročištění vašeho těla bílým světlem přicházejícím z Nejvyššího ve slunci na východě, aby se z vašeho těla odstranily všechny nemocné, slabé, stárnoucí, nakažené a odumírající buňky a aby se nahradily novými, zdravými, omlazenými, silnými, energickými a čilými buňkami.

9. Dejte si závazek, že budete každodenně hovořit se svým tělem, v jednotě, jednosti a harmonii s vaším duchem a duší. Požádejte Nejvyššího, aby vám naznačil, kolik času potřebujete trávit se svým tělem, abyste jej udrželi v dobrém stavu a abyste mu umožnili naplnit účel, kvůli kterému je tady, co nejefektivnějším a nejuspokojivějším způsobem. Nezapomeňte poděkovat svému tělu za práci, kterou pro vás dělá.

Budeme-li tedy každodenně provádět tato nebo podobné typy cvičení, v kombinaci s typy cvičení, popsanými v první a druhé kapitole, budeme schopni se vzepřít kondici, která v nás byla nastolena genetickou manipulací a změnou, popsanou výše. Toto nám pomůže odstranit postupně negativní stav z našich životů.

Pro nás bude výhoda, jestliže se odstranění negativního stavu uskuteční nejdříve v nás. To nás osvobodí, abychom využili, pochopili a naplnili náš pozemský život podle svých nejlepších možností a schopností. Negativní stav v nás pohlcuje devadesát pět procent a více životní energie a požívá všechno pozitivní a dobré, co by ta energie mohla vytvořit. Dovedete si představit, o co více ryzího a pravého života a jeho energie bychom měli k dispozici, kdybychom se zbavili negativního stavu a uvolnili tu energii, abychom ji využili ve svůj vlastní prospěch a na získání lepšího chápání a naplnění našeho pozemského života ve všech jeho aspektech - duchovním, duševním a fyzickém?

Provádějte tato cvičení v duchu novosti, čilosti, rozhodnosti, neustálé změny a zdokonalování, abyste se vyhnuli jakékoli ritualizaci, automatizaci či návyku.

Budete-li vykonávat takový druh cvičení, budete schopni dosáhnout více, než si myslíte. Věřte mi, můžeme pouze získat všechno, co jsme vždycky chtěli mít.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Sexuální život

Téma této kapitoly je jednou z nejcitlivějších, nejkontroverznějších a nejnepochopitelnějších záležitostí. Zdá se, že neexistuje žádný jiný aspekt našeho pozemského života, který by byl tak zatížen všemožnými kontradikcemi a problémy, jako je záležitost lidské sexuality.

Z toho důvodu to, co následuje v této kapitole, bude pro mnohé čtenáře kamenem úrazu.

Během vykonávání mé více jak dvacet let trvající praxe klinického psychologa jsem potkal a léčil mnoho lidí jak v Evropě, tak i ve Spojených státech. Má profesionální i společenská zkušenost s lidmi mi jasně ukázala, že sexualita a její chápání a praktikování je jedním z hlavních zdrojů mnoha lidských problémů, pokud ne nejvíce zřetelným a nejvíce převládajícím. Ačkoli zpočátku vědomě popírali, že mají nějaké sexuální problémy, během důkladného vyšetření a prozkoumání jejich životního stylu, problémy týkající se jejich sexuality nebo pramenící z jejich sexuálního života vyčnívaly jako bolavý palec. Důvod, proč někteří lidé popírají, že mají nějaké sexuální problémy, spočívá ve faktu, že tyto problémy jsou maskovány symptomy, které se zdánlivě velmi málo týkají přímo jejich sexuálního života. Například, kdo by si pomyslel, že úporné a prudké večerní bolesti hlavy nebo bolesti v kříži mají vůbec cokoli společného s jejich sexuálním životem nebo postojem k sexualitě? A přece, v mnoha případech výskyt těchto večerních bolestí je pouze symptomem jejich sexuálních problémů - v tomto případě vyhýbání se pohlavnímu styku. Bolesti hlavy nebo bolesti v kříži jsou v mnoha případech lepší a „příjemnější“ než pohlavní styk se svými sexuálními partnery. A je mnoho dalších podobných symptomů v našem pozemském životě, které maskují nebo zakrývají naše sexuální problémy.

Proč je to tak, že náš sexuální život je takovou zatíženou, kontroverzní, citlivou a problematickou záležitostí?

Situace kolem našeho sexuálního života pramení ze životně důležité, rozhodující a významné role, jakou sexualita hraje v našem pozemském životě bez ohledu na to, zda tomu věřit chceme, nebo nikoli.

Určité myšlenky a koncepty ohledně sexuality byly zjeveny a vysvětleny v dalších knihách: „Základy lidské duchovnosti“, „Poselství z nitra“, „Realita, mýty a iluze“ a „Hlavní ideje Nového zjevení“. Protože tyto myšlenky jsou v těch knihách roztroušeny, kvůli lepšímu pochopení zde budou shrnuty.

Jedním z mnoha důvodů, proč je záležitost našeho sexuálního života tak složitá a zatížená, je, že sexualita je vše-prostupujícím jevem nejen lidského života, ale také

života zvířat a rostlin. Se sexualitou se v našem životě setkáváme, takřkajíc, na každém rohu. Naše chování, činy, myšlenky, pocity, postoje, touhy, nálady, úmysly, motivace atd. mají ve většině případů sexuální podtón, bez ohledu na to, zda si takový podtón vědomě uvědomujeme, nebo nikoli. Dokonce kdybychom získali odpor a averzi k čemukoli sexuálnímu, ať už prakticky, nebo teoreticky, ten odpor a averze jsou zatíženy potlačovanou sexualitou. Pocházejí z naší sexuality. Necht' se jakkoli snažíme na ni nemyslet, nemít s ní nic společné, tím postojem potvrzujeme, jak důležitá je sexualita obecně pro náš pozemský život a pro naši náležitou sebeděstavu, sebecpochopení a především naše vztahy k jiným.

Žádná jiná oblast lidského života není tak přísně a důrazně řízena různými společenskými požadavky, tabu, zákazy, předpisy, zákony, normami atd. jako sexuální život. Je to věc jak soukromého, tak i veřejného zájmu.

Proč hraje sexuální život takovou důležitou roli v našem pozemském životě?

Většina lidí má jen nejasné poznání (pokud nějaké vůbec), co ve skutečnosti sexualita je a jaká je její skutečná role v životech lidí. Někteří lidé si myslí, že sexualita je pouze fyzická či tělesná potřeba, která musí být uspokojena. Někteří ji považují za fyziologické a emoční napětí, které musí být příležitostně vybito. Jiní si myslí, že sexualita existuje jen za jediným účelem - rozmnožování lidské rasy. Mnozí náboženští fanatici ji považují za vynález ďábla, aby sváděla lidi a držela je v otroctví chťiče, žádostivosti a tužeb, které je vedou do pekel. Někteří lidé ji považují za velmi posvátný akt sdílený s někým, za koho jsou oddáni. Bez ohledu na to, jaký je náš postoj k sexualitě, většina z nás je sexuálním životem ovlivněna v největší možné míře. Velmi často, pokud ve svém životě popíráme důležitost pohlavních aktů a pokud se jim dlouhodobě vyhýbáme, pohlavní akty nás budou znepokojovat v našich nočních snech, nad kterými zdánlivě nemáme žádnou kontrolu. Ať se jakkoli usilovně snažíme, nikdy se nedokážeme zcela vymanit z vlivu naší sexuality.

Jedním z mnoha důvodů tohoto faktu je, že sexualita má multidimenzionální význam a účel. Většina lidí si neuvědomuje skutečnost, že sexualita je speciální nástroj či prostředek, který se týká přímo našeho duchovního života, našeho duševního života, našeho fyzického a tělesného života a všech ostatní aspektů našeho pozemského života. Ani jedna oblast našeho pozemského života nemá takovou hlubokou konotaci a význam pro všechny ostatní oblasti, jako má sexuální život. Toto je důvod, proč je sexualita takovou citlivou, zatíženou, kontroverzní a nepochopenou záležitostí.

Jak lze náležitě definovat a pochopit sexualitu z hlediska významného postavení a role, kterou hraje v našem všezahrnujícím životě?

Sexualita je duchovní, duševní, emocionální, intelektuální, společenský, intimní, soukromý, osobní, fyziologický a fyzický akt, který, pokud se náležitě chápe a praktikuje, má schopnost sjednotit a spojit všechny aspekty a úrovně našeho života do jednoho soudržného celku. Pohlavní akt je mostem či spojením mezi všemi oblastmi lidského jsoucná a bytí, jakož i jsoucná a bytí jako takového. Sexualita může být při její

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

správné konotaci a praktikování považována za stav, rozpoložení a proces, pomocí kterého můžeme dosáhnout nejdůležitější poznání a pochopení Boha, našeho Stvořitele, kdož je v nás; nejdůležitější poznání a pochopení druhých; a nejdůležitější poznání a pochopení sebe sama. Ve vyšším, duchovním smyslu je sexualita jedním z nejvýznamnějších darů od Boha za účelem sdílení sebe sama s Bohem v nás, s Bohem v jiných a s Bohem, který přesahuje všechno možné chápání a rozum našich omezených lidských myslí.

Takže nejdůležitějším účelem sexuality v její původní konotaci před takzvaným „Pádem“ je nebo byl vzájemný prospěch, obecné blaho, výměna a sdílení a neustálé přijímání a vysílání a inkorporace většího a většího poznání Nejvyššího, ostatních a sebe sama.

Intenzita, intimita, potence a příměst pohlavního styku, jakož i jeho nanejvýš soukromé, jedinečné a subjektivní prožití má takové rozměry, že žádný jiný akt se mu ani zdaleka nemůže rovnat. Se zřetelem na takovou konotaci sexuality je zcela zřejmé, že pohlavní styk nebyl nikdy určen na rozmnožování či na fyzické rození dětí. Tato druhá ze zmíněných konotací přišla až po takzvaném „Pádu“. Před tímto „Pádem“ se lidé na této zemi nerodili fyzickým narozením, ale přímým nadělením Nejvyššího. Nejvyšší tedy vytvořil pro budoucí lidskou bytost fyzické tělo a potom vdechl do toho těla jedinečného ducha života. Ten duch pocházel z Nejvyššího či z ideje, která se objevila v Absolutním Procesu Myšlení Nejvyššího, nebo v Jeho/Její Absolutním Duchu. V té době se nerodili žádní novorozenci nebo děti, protože nadělení Nejvyšším neobsahuje žádnou nevědomost a nevědomé stavy a procesy.

Je tedy jasné, že účelem sexuality u lidí a u všech ostatních inteligentních bytostí a entit ve veškerém stvoření Nejvyššího není plození dětí, jako je tomu u zvířat. Jejím účelem u inteligentních bytostí a entit je mystická, intimní, jedinečná, velmi zvláštní a soukromá komunikace a vztah s Nejvyšším, s jinými a se sebou sama. Spojuje nás s Nejvyšším a se všemi ostatními ve stvoření Nejvyššího.

Z toho důvodu byly inteligentní bytosti a entity stvořeny Nejvyšším jako formy či příjemci dvou hlavních a podstatných aspektů Jeho/Její Absolutní Přirozenosti - Božské Lásky a Božské Moudrosti a všech jejich příslušných vlastností, rysů a atributů. Tyto dva hlavní aspekty tvoří úplnou jednotu a jedinstvo v jednom Bohu nedělitelném. Všechno, co se týká Božské Lásky, lze nazvat feminitou, a všechno, co se týká Božské Moudrosti, lze nazvat maskulinitou. Protože láska je esencí každého života a moudrost je substancí každého života, jedno bez druhého nemůže být či existovat a je zde jejich neustálá snaha vzájemného spojení a sjednocení.

Kvůli tomuto důležitému rozdílu všechny inteligentní bytosti a entity ve stvoření Nejvyššího byly stvořeny takovým způsobem, aby se přizpůsobily a odrážely tyto dva hlavní aspekty přirozenosti Nejvyššího. Jeden je Božím obrazem a druhý Boží podobou. Takže každá osoba uvnitř sebe nese jak maskulinní, tak i femininní rysy, které neustále usilují o své splnutí, spojení a sjednocení. Toto usilování se v nás projevuje jako potřeba pohlavního styku.

Na druhé straně, aby se ukázalo, jak velice důležité jsou sdílení, výměna a spojitost feminity a maskulinity či Lásky a Moudrosti, Dobra a Pravdy, Vůle a Rozumu, Náklonnosti a Intelaktu, vyskytují se lidé ve dvou odlišných fyzických formách - v mužské a v ženské.

Esenciální a substanciální potřeba života sjednotit se se svou láskou a se svou moudrostí se odráží v neodolatelném přitahování nás k našim opačným pohlavním rysům a sexuální touze po nich - muže po ženě a ženu po muži.

Tudíž v této konotaci sexualita není nic jiné než duchovní souvztažnost celé té touhy a potřeby sjednocení lásky a moudrosti, dobra a pravdy, vůle a rozumu či maskulinity a feminity. Toto se týká přímo náležitého poznání a chápání a interakce s pravou Absolutní Přírozeností Nejvyššího a s Jeho/Její stvořením.

Takže v Nejvyšším, protože On/Ona je Absolutní, je toto sjednocení absolutní a stálé. Jen v absolutním a dokonalém stavu a kondici je možné kompletní a úplné sjednocení všech principů maskulinity a feminity. Avšak ani jedna inteligentní bytost, člověk či entita není nikdy absolutní. Vždy je relativní k tomu absolutnímu. Proto nemůže být nikdo jiný než Nejvyšší ve stavu úplné jednoty, jednosti a harmonie své lásky a moudrosti, dobra a pravdy, vůle a rozumu, maskulinity a feminity atd. My se pouze stáváme více a více sjednocenými, ale nikdy ne zcela. V této situaci spočívá tajemství naší motivace neustále postupovat k většímu a většímu uvědomění, chápání a přijetí pravé přírozenosti Nejvyššího, jiných a sebe. Tato motivace k postupně většímu a většímu sjednocení, se odráží v naší sexualitě a v sexuálních touhách stát se jedním s Bohem, kdož je Absolutní Femitou a Maskulinitou, a stát se jedním se všemi ostatními ve stvoření Nejvyššího. Všichni muži jsou ve vztahu s Absolutní Femitou Nejvyššího a se všemi ženami, a všechny ženy jsou ve vztahu s Absolutní Maskulinitou Nejvyššího a se všemi muži.

Sexuální poměr muže k muži a ženy k ženě (jak to vidíme v aktu homosexuality) nemá žádnou duchovní platnost, protože neposkytuje či nedosahuje žádné náležité duchovní, duševní, emocionální, intelektuální či fyzické sjednocení. Konec konců, láska čili feminita hledá svoje sjednocení se svou moudrostí čili maskulinitou, a moudrost čili maskulinita hledá své sjednocení se svou láskou čili femitou. Protože existuje duchovní zásada propojení všech se všemi a probíhání z duchovního do duševního, do fyzického, do tělesného, zevnější formou lásky je ženské tělo a zevnější formou moudrosti je mužské tělo. Proto jediné pravé duchovní, duševní, emocionální, intelektuální a fyzické spojení a sjednocení ve vnějším stupni (v důsledku duchovní souvztažnosti) je možné jen mezi mužem a ženou, a ženou a mužem.

Jsem si vědom faktu, že komunita homosexuálů ve světě nebude potěšena výše uvedeným popisem mužskosti a ženskosti a lidské sexuality. Ale pravá realita jejich fyzických forem a jejich životně důležitých rozdílů hovoří hlasitěji než jakákoli slova. Toto jsou duchovní fakta. K překroucení a falšování těchto faktů došlo až po takzvaném „Pádu“. Falšování těchto faktů a jejich negativní souvztažnosti vedly k rozvoji falešných potřeb a pocitů ve všech aspektech lidského života. Protože

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

sexualita je jedním z nejdůležitějších aspektů našeho pozemského života, je zcela zřejmé, že sexualita se stala nejdůležitějším aspektem zkreslení a fabrikací.

Jedním z mnoha konkrétních výsledků této falsifikace bylo objevení se nepřirozených tužeb po homosexuálních aktech. Nicméně to nutně neznamená, že všichni homosexuálové jsou zlí nebo hodni odsouzení k pobytu v peklech, jak si myslí někteří lidé. Znamená to jen, že z nějakých velmi důležitých duchovních důvodů si zvolili, že budou skrze své sexuální preference a praktiky živě a konkrétně ilustrovat tuto falsifikaci. To, zda je takový zvolený životní styl zlý, nebo nikoli, plně závisí na jejich úmyslech, motivacích a na tom, do jaké míry jej využívají k tomu, aby manipulovali, využívali a zneužívali jiné lidi a ubližovali jim. Samozřejmě, že toto platí o všem a o každém, a ne pouze o homosexuálech.

Vraťme se však zpět k duchovnímu sjednocení maskulinity a feminity: vzhledem k výše zjeveným faktům je zřejmé, že naše sexuální touhy mají mnohem hlubší a mnohem důležitější smysl, konotaci a roli, než jsou mnozí z nás ochotni připustit.

Kvůli tomu, že nejsme absolutní, můžeme zažít Nejvyššího a jiné v nás, uvnitř nás jen v omezeném smyslu. Naše zážitky uvnitř nás samotných jsou omezeny naší relativní přirozeností. Abychom však pokročili k většímu uvědomění si sebe, Boha a ostatních, nemůžeme se omezovat pouze na naše vlastní zážitky. Potřeba zažít více se odráží v naší potřebě rozmanitosti. Lidská povaha a povaha všech inteligentních bytostí a entit je strukturovaná takovým způsobem, aby si přáli rozmanitost zážitků. Toto je motivační faktor našeho duchovního a všezahrnujícího pokroku a růstu. Bez lásky a bez touhy po rozmanitosti bychom nebyli schopni zažít všechny dostupné okolnosti, stavy a procesy v životě, které nepřetržitě probíhají z Nejvyššího. Taková situace by nám znemožňovala větší chápání a poznání Nejvyššího, ostatních i sebe. Přesto je toto progresivně větší chápání a poznání nutnou podmínkou pro naše všezahrnující přežití. Bez něho bychom stagnovali na jednom místě a v jednom rozpoložení. Stagnující rozpoložení by mělo za následek naši definitivní smrt, protože je v rozporu s principy života, které jsou vždy progresivní, a nikoli stagnující. Toto je důvod, proč máme takovou neodolatelnou touhu a potřebu rozmanitosti.

Tato fundamentální duchovní potřeba rozmanitosti je z pochopitelných důvodů nejvíce výrazná a nejvíce zjevná v naší touze po rozmanitosti sexuálních prožitků. Sexuálně přitahujeme mnoho lidí opačného pohlaví. My jsme přitahováni mnoha lidmi opačného pohlaví. Tato v podstatě normální a přirozená touha po rozmanitosti sexuálních zkušeností pramení ze skutečnosti naší schopnosti zažít v sobě Nejvyššího, ostatní i sebe samotné pouze omezeným způsobem. Je to tak, protože nejme absolutní.

Na druhé straně, tento zážitek, omezený jen na jednu jinou osobu opačného pohlaví, je tak ohraničený a vyčerpateľný, jako je tomu pouze uvnitř nás samotných. Po chvíli se náš zážitek kvůli naší relativnosti stává vyčerpaným a relativním a ztrácí svou motivující hybnou sílu. Začínáme se nudit a jsme přesyceni stejným typem zážitku. V důsledku tohoto stavu vystupuje do popředí potřeba rozmanitosti.

Rozmanitost sexuálních zkušeností, jestliže je správně chápána a praktikována, zajišťuje, že nejsou kladena žádná omezení na naše potřeby lépe poznat a chápat Nejvyššího, ostatní i sebe, a co je nejdůležitější, žádná omezení nejsou kladena ani na sdílení nás s ostatními a ostatních s námi v zájmu vzájemného prospěchu, obecného blaha, výměny a vzájemné užitečnosti. Takže milováním se s opačným pohlavím se milujeme s Nejvyšším, protože Nejvyšší je věčně přítomen v nás i v našich sexuálních partnerech.

Protože jsme však všichni jedineční a odlišní, obsahujeme v sobě mnoho rozličných a jedinečných aspektů Nejvyššího. Každý z nás prožívá, představuje a má vztah k Nejvyššímu velmi specifickým, jedinečným, neopakovatelným a odlišným způsobem. V jsoucnu a bytí neexistují žádné dvě osoby, které by obsahovaly a nesly přesně stejné aspekty Nejvyššího. Nemohu dost dobře v sobě prožívat Boha tak, jak Ho/Ji prožívá někdo jiný. Na druhé straně, nikdo jiný nemůže v sobě prožívat Boha tak jako já. Toto platí zejména při prožívání Boha v opačných sexuálních rysech, které já či jiná osoba představujeme. Nicméně je možné prožívat Boha a všechno ostatní takovým způsobem jako někdo jiný, je-li tento zážitek sdílený.

Ale sdílení jen prostřednictvím slov či pozorování není dostatečné, protože je zevní povahy. Nemá žádnou intimní, subjektivní, osobní, emocionální a smyslovou konotaci. Z toho důvodu nám náš Stvořitel, Nejvyšší dal sexuální život, skrze který dokážeme a můžeme prožít Boha, ostatní, sebe atd., jak to zakoušejí jiní lidé opačného pohlaví.

Avšak mít sexuální vztah muže k muži či ženy k ženě (jak to dělají homosexuálové) nevytváří žádné případné spojení a sjednocení, které by nám umožnilo prožít věci tak, jak je prožívají homosexuální partneři. Takové zkušenosti jsou možné jen prostřednictvím sjednocení. Láska je vždy spojena s moudrostí a moudrost s láskou, přesně tak jako muž se ženou a žena s mužem, dokonce i pokud jde o jejich zevní formy. Toto je duchovní souvztažnost.

Ale jak můžeme získat jedinečné a subjektivní prožívání věcí od někoho stejného pohlaví, jako jsme my, není-li možné žádné spojení a sjednocení muže s mužem a ženy s ženou pomocí nejdůležitějšího prostředku - skrze sexualitu?

Toto se může dosáhnout skrze opačné pohlaví. Jestliže se dělíme o sebe sama s mnoha členy opačného pohlaví a jestliže se členové opačného pohlaví dělí o sebe se svým opačným pohlavím, získávají mnoho prožitků od jiných. Následně ty prožitky uvolňují z jiných opačného pohlaví během milování se s těmi jinými. Například jste žena, která se může za účelem spojení milovat jen s mužem. Ale chtěli byste získat specifické a jedinečné zkušenosti a věci od nějaké jiné ženy. Nemůžete se ale s ní spojit, abyste umožnili takovou zkušenost. Pokud se ale dělíte o toho stejného muže, můžete prožít specifickou a jedinečnou té ženy skrze pohlavní styk s mužem, který měl předtím pohlavní styk s tou ženou.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Většina lidí, kteří jsou lapeni ve falešném systému víry ohledně sexuálního života (což platí pro velkou většinu lidstva), bude mít nesmírné těžkosti s přijetím těchto skutečností o sexualitě a účelu, pro který by se měla praktikovat.

Pro lidi je téměř nemožné uvěřit, že sexualitu nám dal Bůh přesně za výše uvedeným účelem: kvůli vzájemnému sdílení našich zážitků se všemi výše popsáním způsobem, abychom nebyli omezeni a abychom neuvízli v jednom módu prožívání.

Z výše uvedeného popisu je zřejmé, že správné chápání a praktikování našeho sexuálního života nás vede k tomu, abychom se stali více duchovními a více pozitivními bytostmi. Pokud je sexualita jedním z hlavních nástrojů pro získání lepšího, hlubšího chápání a poznání (a toho, jak to praktikovat) Nejvyššího, ostatních i sebe, potom může vést jenom k jedinému konci: stanete se pozitivnějšími, více milujícími, moudřejšími, dokonalejšími, lépe informovanými, sdílnějšími, zbožnějšími, chápavějšími a pro všechny prospěšnějšími, užitečnějšími a nápomocnějšími.

S takovým chápáním a praktikováním sexuality by žádný negativní stav se všemi svými krutostmi a ohavnostmi nemohl nikdy dojít do své plodnosti.

Proto kvůli této hlavní roli sexuality v našich životech, tato byla také hlavním cílem genetických změn takzvaných pseudotvůrců. Kdyby měli ponechat naši sexualitu netknutou, nikdy bychom se k Bohu a k pravým duchovním principům života neotočili zády. Tak bychom nikdy nesouhlasili s tím, že budeme součástí negativního stavu.

Jak bylo zmíněno v předešlých kapitolách, lidská fyzická forma projekce a manifestace ducha a duše byla změněna k nepoznání. Duch a jeho duše byl omezen jen na pět procent své funkce či svého výkonu. V procesu té genetické změny bylo všechno poznání náležitého účelu a cíle sexuality potlačeno a odstřiženo od jakéhokoli vědomí nově zfabrikovaných lidí.

Pohlavní ústrojí byla změněna, přestavěna a dána na jiné místo. Uložení pohlavních ústrojí bylo okopírováno z tehdy existujících vysoce rozvinutých opici podobných tvorů.

Pohlavní ústrojí byla spolu zkombinována či dána do blízkosti orgánů vylučujících výkaly a moč. Toto dalo lidem velmi špatnou konotaci ohledně sexuality jako něco velice špinavé, nečisté, páchnoucí a zkažené. Tímto umístěním pohlavních ústrojí byly sexuální pocity bagatelizovány a v podstatě zredukovány jen na jejich fyzické, tělesné či fyziologické aspekty. Rození nových lidí přímým nadělením Nejvyššího bylo odstraněno a nahrazeno zvířecím způsobem rození skrze fyzické početí v matčině lůně. Pro lidi byla tedy vyvinuta nová ústrojí, která předtím neměli, aby byli nuceni rozmnožovat se nebo plodit se jako zvířata. K těmto ústrojím byly připojeny nové emocionální pocity a potřeby (mateřství a otcovství), které získaly zcela jinou konotaci, než tomu bylo u zvířat. Toto vedlo k takovému pojmání sexuality, že jejím primárním účelem je rozmnožování a zachovávání druhu. Jestliže někdo uvažoval, toužil či si přál jakýkoli jiný účel sexuality než rozmnožování, byly navozeny pocity

viny a všemožné jiné odporné pocity. Byl zaveden institut manželství, aby byly všechny sexuální praktiky omezeny na rámec takzvaných manželských svazků, a všechna ostatní sexuální zapojení byla považována za cizoložná a hříšná. Byly vyvinuty a v lidech geneticky zakořeněny různé pocity majetnictví, žárlivosti, závislosti, otroctví a vlastnictví jiných. Byly zavedeny a lidem vnuceny mnohé jiné podobné negativní stavy ohledně sexuálního života jako jediný správný a náležitý způsob života. Tyto byly přijaty jako pravda a jako jediné možná realita. Byly ustanoveny a vyhlášeny různé občanské, morální a náboženské zákony, které omezily či zredukovaly sexuální praktiky výlučně na účely rozmnožování a pouze v rámci manželských svazků. Tyto zákony byly tak kruté, že každý, kdo se odklonil od jejich zachování, byl ukamenován. Dokonce i v současnosti se lidé ještě stále žalují navzájem na soudech za odcizení se v manželství nebo za cizoložství nebo z podobných důvodů.

Toto všechno se učinilo za jediným účelem - odvádět lidi dál a dál od pravého chápání a naplnění jejich pozemského života. Toto chápání a naplnění je v největší míře dostupné skrze náležité chápání a praktikování lidské sexuality. Ale hlavním cílem byla úspěšná aktivace negativního stavu prostřednictvím odstrížení lidí od základního zdroje získávání pravého chápání a poznání Boha, ostatních a sebe. Vše v našem životě je závislé na tomto chápání a poznání.

Toto odduchovnění a externalizace sexuality vedlo u lidstva ke zničujícím důsledkům a následkům. Vznikly různé sexuální perverznosti a ohavné sexuální praktiky. Objevily se různé zničující pohlavní choroby. Původní duchovní potřeba rozmanitosti byla nahrazena čistě fyzickou a chlípnou promiskuitou. Kvůli těmto zvráceným praktikám byla sexualita mnohými vyhlášena za vynález ďábla či pekel.

Takže sexualita naprosto ztratila svou pozitivní duchovní konotaci a stala se hlavním zdrojem lidských problémů. Stala se prokletím, čímsi odstrašujícím, něčím, o čem se šeptá, co je zcela skryto a utajováno, vedoucí ke konečné záhubě.

Takže přesně tohoto chtěli dosáhnout pseudotvůrci svými genetickými změnami sexuality. Toto jim poskytlo potřebný prostor pro zahájení dominance negativního stavu jako alternativy k pozitivnímu stavu a jako důkaz, že život je možný bez Boha a Jeho/Jejích duchovních principů. Výsledek toho činu ilustruje historie lidstva na této zemi a ve všech oblastech zóny vymístění.

Naneštěstí, hlavní oporu tohoto negativního chápání sexuality lze najít ve svatých písmech. Prohlášení ve svatých písmech, týkající se těchto záležitostí, jsou nesprávně interpretována a nepochopena.

Šesté přikázání z Desatera přikázání (Exodus, kapitola 20, verš 14, a Deuteronomium, kapitola 5, verš 18) jasně říká: „Nedopustíš se cizoložství.“

Na základě tohoto prohlášení tedy každý dospěl k názoru, že dopustit se cizoložství znamená mít pohlavní styk s někým jiným než se svým manželským partnerem. V této konotaci se rozumí samo sebou, že pohlavní styk se musí omezit jen na jednu osobu -

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

na vlastního manželského partnera. Přesto si jen málo lidí uvědomuje fakt, že toto přikázání nehovoří ani tak o fyzickém pohlavním styku jako spíše o důležitých duchovních záležitostech. Kvůli tomuto omezenému vnímání chápe většina lidí pojetí cizoložství špatně a nesprávně ho interpretuje.

Skutečný význam tohoto prohlášení, jak už před více než dvěma sty lety poukázal velký švédský vědec, mystik a teolog Emanuel Swedenborg, je tendence lidí znesvětit a zprznit všechno dobré a zbožné, popírat existenci jejich Stvořitele a nepřijímat fakt, že Ježíš Kristus je pravý Bůh, kdo učinil Svě Božské Lidským a Svě Lidské Božským. (Toto platí i pro mnoho křesťanů.) Toto prohlásit a toto přijmout znamená dopustit se cizoložství. Takže například každý, kdo tvrdí, že Bůh neexistuje a že život je vedlejším produktem hmoty či přírody, že příroda je Bůh, nebo že Bůh je někdo jiný či něco jiné - a ne pravý Nejvyšší, Ježíš Kristus - dopouští se cizoložství. Všechno toto je pravé cizoložství.

Na druhé straně, smilstvo neznamena předmanželské sexuální zapojení, jak to chápe a interpretuje většina lidí, ale překroucení pravdy. Každý, kdo zná pravdu, ale převrací, překrucuje a falšuje ji takovým způsobem, aby sloužila jeho vlastním sobeckým záměrům a důvodům, páchá smilstvo. Když někomu řekneme, že nám na něm záleží a máme ho rádi, ale ve svém nitru víme, že to není pravda, falšujeme pravdu. Takže jsme se dopustili smilstva.

V sexuální konotaci cizoložství znamená vstoupit do svazku manželského s někým kvůli osobnímu zisku, kvůli nesprávným důvodům, kvůli sobeckým touhám a uvažování, kvůli ublížení a poškození a z podobných důvodů, namísto pravého spojení lásky a moudrosti a feminity a maskulinity. Takže v plně rozkvetlém cizoložném vztahu můžeme žít dokonce i se svým vlastním manželským partnerem, pokud jsme si tu osobu vzali z nesprávných důvodů. Pohlavní styk s jiným než manželským partnerem je cizoložný tehdy, jestliže se činí s nesprávným záměrem a cílem - využívat, zneužívat, špatně zacházet, ranit, ublížit, zastrášovat, ze sobeckých důvodů, silou skrze znásilnění atd., namísto vzájemného prospěchu, obecného blaha, sdílení a získání většího poznání Boha, ostatních i sebe. Žádná jiná konotace cizoložství nikdy neexistovala, neexistuje a existovat nebude, ať si lidé věří, čemu chtějí.

Na druhé straně, předmanželský sex může, ale také nemusí být smilný, závisí to na tom, jaký je záměr a motivační faktory takového aktu. Pokud se to činí pro vzájemné potěšení, radost, rozkoš, sdílení, vzájemné obohacení a povznesení, potom je to náležité, správné a zbožné. Pokud ne, je to hříšné a smilné. Opět, nikdy neexistovala, neexistuje a existovat nebude žádná jiná konotace pojmu smilstvo.

V Evangelii podle Matouše, kapitola 5, verš 28, se dočteme:

„Ale Já vám pravím, že kdokoli pohlíží na ženu s chtivostí, již s ní ve svém srdci zcizoložil.“

„Pohlížet na ženu s chtivostí“ úplně jasně znamená (podle výrazu „s chtivostí“) sobecký, bezohledný, negativní a zlý záměr. Znamená to vlastnit ji, hltat ji, využívat ji, považovat ji za svůj majetek a vůbec nebrat ohled na její potřeby, na její volby a na její vlastní svobodnou volbu.

Ve vyšší, duchovní konotaci „pohlížet na ženu s chtivostí“ znamená přát si přivlastnit duchovní ideje a doktríny, které jsou bezbožné, cizí a překroucené. „Žena“ taktéž znamená církev a doktrínu té církve. Proto Ježíš Kristus používá slovo „žena“ (ve významu slova „*woman*“ - pozn.), namísto slova „žena“ (ve významu slova „*female*“ - pozn.). Z tohoto popisu je zcela zřejmé, že Ježíš Kristus se příliš nezajímal o fyzické sexuální vztahy mezi mužem a ženou, ale mezi dobrem a pravdou a láskou a moudrostí. V této jednotlivé konotaci „muž“ znamená moudrost a pravdu, a „žena“ znamená církev a její doktrínu, která učí, jak být dobrý a milující. V opačném smyslu však „žena“ znamená zfalšované doktríny, které svými falzifikacemi produkují zlo. Jestliže někdo touží či baží po takovém typu doktrín, ještě předtím, než se s nimi spojí, dopouští se duchovního cizoložství.

Je tedy zjevné, že Ježíš Kristus v tomto verši nehovoří o fyzické sexualitě nebo o pozemských manželských vztazích.

Dále ještě v Matoušovi, kapitola 5, verš 32, Ježíš Kristus říká:

„Ale já vám pravím, že kdokoli se rozvede se svou manželkou z jakýchkoli jiných důvodů vyjma sexuální nemravnosti, způsobuje, že se dopouští cizoložství; a kdokoli se ožení s ženou, která je rozvedená, dopouští se cizoložství.“

„Kdokoli se rozvede se svou manželkou z jakýchkoli jiných důvodů vyjma sexuální nemravnosti“ znamená odmítnutí a separaci od svých vlastních principů feminity a popření jejího Božského původu. „Sexuální nemravnost“ znamená popření Božského původu sexuality a považování sexuality za mající d'ábelský a negativní původ. Pokud potkáme někoho, kdo se dívá na sexualitu tímto negativním způsobem a pokud souhlasíme s tímto postojem ohledně sexuality, popíráme samotnou esenci a substanci naší přirozenosti. Jedinci není dovoleno nikdy se rozvést se svou vlastní přirozeností či ji odmítnout. V této konotaci „manželka“ znamená naši jedinečnou přirozenost, původní nadělení Nejvyššího v nás. Popírat tuto přirozenost a její pravý původ znamená rozvést se se svou manželkou. (Nezáleží na tom, zda je dotyčný muž či žena, protože slovo „manželka“ se týká jak muže, tak i ženy. Toto je důvod, proč Ježíš Kristus nepoužíval také slovo „manžel“.)

Pouze je-li ta přirozenost překroucená, zkreslená a zmrzačená, je možné ji odmítnout, to jest rozvést se s ní. Ale odmítnutím své pravé přirozenosti jedinec vystavuje tu přirozenost překroucení a zkreslení, a proto tu přirozenost čili „manželku“ nutí páchat cizoložství.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

„Oženit se se ženou, která je rozvedená“ znamená přisvojit si překroucenou, zlou, nesprávnou a negativní přirozenost a ztotožnit se s ní. Jestliže se taková přirozenost připojí k naší původní a pravé přirozenosti, stává se to cizoložným vztahem. Ještě jednou, toto je důvod, proč Ježíš Kristus užívá pouze slova „žena“ a „manželka“, a nikoli také slova „manžel“ a „muž“. V tomto smyslu se slova „žena“ a „manželka“ týkají muže i ženy, protože tato dvě slova - „žena“ a „manželka“ - znamenají specifickou a jedinečnou přirozenost každého jedince, jakož i překroucenou, falešnou, negativní, zlou přirozenost, vnučenou negativním stavem.

Ve vyšším duchovním smyslu, rozvést se se svou manželkou znamená odmítnout pravdu, že Ježíš Kristus je pravý Bůh a jediný Nejvyšší, tedy odmítnout jeho Božské či Božství. Přijetí tohoto faktu je samotnou esencí a substancí našeho spasení z negativního stavu. V takovém případě proto popíráme akt spásy Nejvyššího, a tím procesem nutíme naši přirozenost dopouštět se cizoložství.

„Sexuální nemravnost“ tady znamená všechna zla a nepravdy, která ničí naše náležité a správné chápání, poznání a přijímání této pravé přirozenosti Nejvyššího jako Ježíše Krista. A „oženit se se ženou, která je rozvedená“ znamená přijmout do svého života falešnou a mravně zlou doktrínu, jež tvrdí, že Ježíš Kristus není pravým Bohem, kdo se stal tělem a kdo učinil to tělo Božským, ale že je pouze obyčejnou lidskou bytostí. Takové uvažování je cizoložné.

Výše uvedené vysvětlení významu těchto prohlášení tedy ukazuje zcela nepochybně, že Ježíš Kristus nehovořil o pozemských, manželských vztazích či o lidských manželstvích.

Toto je ještě více zřetelné z toho, co se dočítáme v Matoušovi, kapitola 19, verše 3-12:

„Také farizejové k Němu přišli, aby Ho zkoušeli, ptajíce se: ‚Je zákonné, aby se muž z jakéhokoli důvodu rozvedl se svojí manželkou?‘

A On jim odpověděl a řekl jim: ‚Cožpak jste nečetli, že On, jež je učinil na počátku, ‚je učinil mužem a ženou‘,‘

a pokračoval: ‚proto člověk opustí svého otce i matku, aby se připojil ke své manželce, a ti dva se stanou jedním tělem?‘

Takže už nejsou více dva, ale jedno tělo. Proto, co Bůh spojil, ať člověk nerozděluje.‘

Řekli Mu: ‚Proč tedy Mojžíš přikázal dát jí potvrzení o propuštění a propustit ji?‘

Řekl jim: ‚Pro tvrdost vašich srdcí vám Mojžíš dovolil se rozvést se svými manželkami, ale od začátku tomu nebylo tak.‘

A Já vám říkám, že každý, kdo se rozvede se svou manželkou, vyjma sexuální nemravnosti, a ožení se s jinou, dopouští se cizoložství; a každý, kdo se ožení s rozvedenou, dopouští se cizoložství.'

Jeho učedníci Mu řekli: ‚Je-li tomu tak mezi mužem a ženou, je lepší se neženit.‘

Ale On jim řekl: ‚Všichni nemohou přijmout toto řečené, ale pouze ti, kterým je to dáno:

Neboť jsou eunuchové, jež se narodili z lůna své matky, a jsou eunuchové, jež lidé učinili eunuchy, a jsou eunuchové, jež sami sebe učinili eunuchy pro království nebeské. Ten, kdo je schopen to přijmout, ať to přijme.‘“

„On, jež je učinil na počátku, je učinil mužem a ženou“ znamená, že Nejvyšší stvořil všechny inteligentní bytosti, entity a lidi ke Své podobě a obrazu, tedy aby byly nádobami Jeho/Její Božské Lásky (žena) a Jeho/Její Božské Moudrosti (muž).

„Proto člověk opustí svého otce i matku, aby se připojil ke své manželce, a ti dva se stanou jedním tělem“ znamená, že každý byl stvořen jedinečným, odlišným a neopakovatelným způsobem, aby ilustroval, nesl, demonstroval a byl prodloužením a procesem naprosto odlišného a jedinečného aspektu přirozenosti Nejvyššího (otec a matka znamenají Božskou Lásku a Božskou Moudrost Nejvyššího). Kvůli tomuto jedinečnému pověření a účelu stává se a jeví se každý, jako by byl oddělen od svého Stvořitele a ztotožňuje se plně se svou jedinečnou a neopakovatelnou přirozeností. Tato přirozenost je přizpůsobena tomu, aby obsahovala a nesla určité specifické aspekty, které pocházejí z Božské Lásky a Božské Moudrosti (otec a matka) Nejvyššího. Protože v Nejvyšším jsou tyto aspekty sjednoceny, i ony se stávají našim tělem. Takže už více nejsou dvěma, ale jedním tělem. „Proto, co Bůh spojil, ať lidé nerozdělují.“ „Co Bůh spojil“ znamená sjednocení všech principů lásky a moudrosti, dobra a pravdy, vůle a rozumu i maskulinity a feminity. Jakékoli jejich rozdělení dává hybnou sílu negativnímu stavu, aby došel ke svému plodnému dozrání. Toto je důvod, proč Bůh zakázal jejich rozdělení. Jen člověk je mohl rozdělit. Tedy pouze lidé na této zemi to mohli udělat, a tímto aktem zahájili negativní stav, navzdory skutečnosti, že je Nejvyšší varoval, aby to nedělali.

Ve verši 7 se Ježíše Krista zeptali: „Proč tedy Mojžíš přikázal dát jí potvrzení o propuštění a propustit ji?“

Z této otázky je zcela zřejmé, že farizejové hovořili spíše o pozemských vztazích mezi mužem a ženou než o skutečném duchovním sjednocení dobra a pravdy.

Toto je důvod, proč jim Ježíš Kristus odpověděl: „Pro tvrdost vašich srdcí vám Mojžíš dovolil se rozvést se svými manželkami, ale od začátku tomu nebylo tak.“

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

„Tvrdość vašich srdcí“ znamená, že žádné takové fyzické či zevní manželské vztahy neexistovaly nebo že neexistovala žádná možnost odloučení své pravé přirozenosti od jejího Božského zdroje a její připojení k ne-božskému, negativnímu zdroji, protože žádný negativní stav neexistoval.

Verš devátý je stejný jako verš třicátý v kapitole páté Evangelia podle Matouše a má přesně tentýž význam, jak bylo vysvětleno výše.

Verš desátý popisuje, jak učedníci Ježíše Krista nesprávně pochopili, co Ježíš Kristus skutečně myslel manželstvím či vztahy mezi mužem a jeho manželkou. Všimněte si prosím, že Ježíš Kristus nikdy nehovořil o vztazích mezi manželem a jeho manželkou nebo ženou a jeho manželem. To má velmi důležitý význam. Toto naznačovalo, že Ježíš Kristus nemluví o pozemských manželských vztazích nebo jakýchkoli zevních či sexuálních vztazích. „Muž a jeho manželka“ neznámá manžela a jeho manželku, ale lidskou bytost (muže i ženu) a její pravou přirozenost („manželka“ znamená pravou lidskou přirozenost).

Že je to tak, je ještě zřetelnější z veršů 11 a 12. Ve verši 11 Ježíš Kristus říká: „Všichni nemohou přijmout toto řečené, ale pouze ti, kterým je to dáno.“

Z tohoto výroku je zřejmé, že nepřilíš mnoho lidí porozumí pravému významu prohlášení Ježíše Krista týkajícího se manželství a rozvodů. Pouze pár, kdož jsou osvíceni Nejvyšším, chápe a zná pravý duchovní význam prohlášení Ježíše Krista.

Verš 12 dále potvrzuje tuto situaci. „Eunuchové“ představují ty lidi, kteří se snaží být osvíceni v pravdě od samotného okamžiku aktivace negativního stavu („narození z lůna matky“); ty lidi, kteří získávají osvícení studiem rozličných zevních zdrojů („eunuchové, jež lidé učinili eunuchy“); a ty lidi, kteří přišli na tento svět, aby byli osvíceni o těchto záležitostech a pomocí svých prostředků bojovali s negativním stavem, porazili ho a v zájmu všech ukázali ostatním cestu do pozitivního stavu („eunuchové, jež se sami učinili eunuchy pro království nebeské“).

Ježíš Kristus končí toto prohlášení slovy: „Ten, kdo je schopen to přijmout, ať to přijme“, což znamená, že ne mnoho lidí je ochotno přijmout skutečnou pravdu o těchto záležitostech, kvůli jejich lpění na konvenčním, tradičním, zevním, povrchním, jednostranném a doslovném vysvětlení a chápání jejich přirozenosti a jejich lidských vztahů.

To, že v porovnání s naším pozemským životem je situace ohledně chápání a praktikování sexuality v duchovním světě mnohem odlišnější, je celkem jasné z toho, co Ježíš Kristus říká v Matoušovi, kapitola 22, verš 30 (i jinde):

„Neboť po vzkříšení se ani nežení, ani nevdávají, ale jsou jako andělé Boží v nebi.“

Především, v tomto výroku Ježíš Kristus neříká, že v nebi neexistuje žádný sex. Takové prohlášení by se rovnalo popření existence Boha. To, že se nežení či nevdávají se tedy

netýká pohlavního styku. Co nám tady Ježíš Kristus oznamuje, je to, že dále neexistují žádné vztahy, které by byly založeny na stejných principech, jaké mají lidé, tedy na výlučném vlastnictví jiných, vlastnění jiných, žárlivosti, závislosti, vzájemné porobě a otroctví, na tabu a omezeních vnucených lidem jejich bláznivými zákony a jejich bláznivými nadějemi. Takové vztahy jsou negativního a zlého původu a povahy. Do nebe čili do pozitivního stavu nemůže vstoupit nic takové povahy. („Vzkříšení“ znamená odstranění negativního stavu a stávání se plnoprávným členem stavu pozitivního). Namísto toho jsou lidé v nebi jako andělé Boží.

Někteří lidé mají velmi bláznivou představu, že být andělem Božím či být jako anděl Boží znamená být bez sexu. Anděl Boží je rovněž sexuální bytost jako kdokoli jiný. Ve Svaté Bibli se nikde netvrdí, že andělé nemají sex. Pouze se tam říká, že se nežení tak jako lidé na zemi, protože pozemská manželství či instituty manželství, jak se zde pojmají, pramení z negativního stavu a jsou zlého původu. To bylo učiněno takzvanými pseudotvůrci a bylo to zahrnuto do lidských genů prostřednictvím jejich původních genetických změn. To nevzešlo od Boha. Většina lidí se ale bláznivě domnívá, že pohlavní život je legální, platný a možný pouze v rámci manželských svazků. Nejsou-li proto andělé v manželství, nemohou mít sex. Toto je bláznivá logika pekel a všech jejich následovníků na této zemi.

Andělé Boží jsou dokonale schopni pohlavního života a nesmírně si užívají pohlavní život, protože jsou čistě sexuálními bytostmi. Podstatným a fundamentálním rozdílem mezi sexualitou v nebi a na této zemi je, že andělé si nenárokují vzájemné vlastnění se, přivlastňování si jeden druhého a neomezují vztahy výlučně na jednu osobu opačného pohlaví. Svoji sexualitu praktikují způsobem a za účelem popsáním výše, kvůli všezahrnujícímu sdílení.

Ještě jednou, pro mnohé lidi bude velmi těžké, pokud ne nemožné, přijmout toto prohlášení. Až do takové míry se v našich myslích ujala zkreslená, překroucená a zmrzačená pravda o sexualitě. Nebereme do úvahy žádnou jinou možnost pohlavního života než tu, se kterou jsme byli vychováváni od našeho početí v matčině lůně.

Vzhledem k výše uvedeným faktům je zcela zřejmé, do jaké míry se odchyluje naše chápání a praktikování pohlavního života od pravé reality. Nezůstalo v něm nic ryzí, původní a pravdivé. Jsme lapeni v chápání, praktikování a žití naší sexuality jako v pancéřové pasti, způsobem, který je chorý, překroucený, nepřírozený a kompletně cizoložný. A přesto považujeme náš způsob za náležitý, zdravý, čistý a přirozený, a pravý a přirozený způsob považujeme za cizoložný, špinavý, necudný, nezdravý, nemorální, nepřírozený a bezbožný. Kvůli takové falešné úvaze se rozvádíme se svou pravou přirozeností. Jsme tedy cizoložným pokolením.

To bylo přesně to, čeho potřebovali pseudotvůrci dosáhnout, aby aktivovali negativní stav - rozvést nás s naší pravou přirozeností. Takový rozvod by nebylo možné dosáhnout, pokud by byl zachován původní význam, chápání a praktikování sexuality, jak je to v nebi čili v celém pozitivním stavu. Z toho důvodu směřoval, směřuje a směřovat bude (dokud bude existovat) hlavní útok negativních sil na náležité chápání,

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

praktikování a naplnění našeho sexuálního života. Je to sexualita v jejím náležitém aplikování a praktikování, jež nám umožňuje být opravdu tím, čím jsme, tedy být opravdu v manželství s naší pravou přirozeností, s původním nadělením Nejvyššího v nás.

Kvůli lepšímu pochopení záležitosti našeho sexuálního života, jenž je integrální součástí našeho pozemského života a jeho naplnění, zrekapitulujme, co bylo doposud řečeno, do následujících bodů:

1. Všechny naše sexuální potřeby, pocity a touhy jsou hluboko zakořeněny v našem duchu, v naší duši a v našem těle. Jsou všeprostopupujícími pocity, které ovlivňují všechny aspekty našeho pozemského života.

Pohlavní orgány v pozitivní konotaci souvztaží s nejnítěrnějším stupněm našeho ducha, kde sídlí Nejvyšší a kde se neustále rodí nové ideje na základě tvořivých úsilí Nejvyššího v nás. Zrod těchto nových idejí se projevuje v našem duchu jedinečným a naprosto rozdílným způsobem než u kohokoli jiného. Tyto nově zrozené ideje vyžadují svoje promítnutí a manifestaci za účelem sdílení. Zrodí-li se něco nové a není-li tomu dovoleno promítnout se, manifestovat se a sdílet se, ztrácí to svou motivaci k tomu, aby to zůstalo naživu, funkční a platné. Není-li tomu dána tato příležitost, duch postupně ztrácí své tvůrčí úsilí. Jen co takový duch zastaví své tvůrčí úsilí, nemá touhu žít. V tomto okamžiku přestává být a existovat.

Smyslem života je vzájemné sdílení. Jedním z hlavních důvodů, proč nás Nejvyšší původně stvořil, bylo sdílení sebe sama a všech našich nově zrozených tvůrčích idejí a úsilí se všemi ve stvoření Nejvyššího, jakož i se Samotným/Samotnou Nejvyšším, stejným způsobem a stylem, jakým Nejvyšší sdílí všechno, co má, se všemi ostatními ve Svém stvoření.

Hlavní principy sdílení spočívají v tom, že sdílíme všechno, čím jsme, a všechno, co máme. Sdílení tedy zahrnuje duchovní, duševní, emocionální, intelektuální, osobní a sexuální ideje, stavy, kondice a projevy. Úplnost takové sdílení ve všech jeho aspektech je umožněna skrze náš sexuální život. Nejvyšší, kdož jest Absolutní Sexuální Bytostí, nám dal pohlavní život a naše pohlavní ústrojí za účelem tohoto všeobsáhlého a všezahrnujícího sdílení.

Sexuální sdílení se tedy zrodilo z duchovních idejí všezahrnujícího sdílení.

V této konotaci sdílení není možná či představitelná žádná exkluzivita či výjimka, protože jinak by se něco zamlčovalo. Zamlčovat něco znamená ochudit jiné ve stvoření Nejvyššího o to, aby se mohli dozvědět něco životně důležité a významné o Nejvyšším, ostatních a nás samotných. Toto dává podnět ke zrodu sobectví či egoismu. Sobectví či egoismus je základnou nebo základem, na kterém je vybudován a vzkvétá negativní stav se všemi svými zly a nepravdami a jejich příslušnými krutostmi a ohavnostmi.

Správné chápání sexuality lze tedy získat jen z hlediska duchovního principu sdílení. Svým původem je to čistě duchovní stav. Nejprve je idea sdílení. Toto je duchem

sexuality. Potom je touha té ideje probíhat či chtít sdílet svůj jedinečný obsah a kvalitu. Toto je duší té ideje. Pak je konkrétní akt sdílení té ideje skrze formu její manifestace. Toto je tělem oné ideje. Takže z ideje univerzálního sdílení probíhají určité specifické duševní procesy, které se projeví v sexuální, intimní, tělesné a smyslové myšlence vzájemně splynout v tom sdílení a v jeden okamžik se stát jedním. V tom okamžiku jednoty dochází k důležité vzájemné výměně přirozeností. Procesem té jedinečné výměny se uskutečňuje nové, lepší chápání a poznání Nejvyššího, ostatních i nás samotných a všech záležitostí. V důsledku té výměny se tedy zrodí nová idea, která je uvolněna, aby ji všechny mysli sdílely, a kterou následně Nejvyšší obdaří jedinečným a specifickým životem. Když tu nově zrozenou ideu Nejvyšší obdaří tím specifickým a jedinečným životem, ta idea se stává inteligentní bytostí či lidskou entitou. Takto se rodí noví lidé v pozitivním stavu. Neexistuje tam žádné fyzické rození, jaké známe na této planetě.

Nejzazší akt tohoto druhu sdílení je možný pouze skrze pohlavní styk.

Takže, abychom lépe chápali a lépe naplnili náš pozemský život, potřebujeme se naučit, jak nás samotné všezahrnujícím způsobem náležitě sdílet skrze naši sexualitu.

2. Než došlo k aktivaci negativního stavu (po takzvaném „Pádu“), pravý význam a praktikování sexuality byly v podstatě takové, jak bylo stručně popsáno výše. Protože sexualita byla nástrojem na sdílení vlastních principů maskulinity s principy feminity a principů feminity s principy maskulinity, při kterém mohly být plně pochopeny a sdíleny principy pravé Přirozenosti Nejvyššího, neexistovaly žádné restrikce, omezení a tabu ohledně sexuálních praktik. Každý mohl svobodně sdílet svou mužskost či svou ženskost se všemi příslušníky opačného pohlaví, kteří si vzájemně vyjádřili touhou po takovém sdílení.

Protože v té době neexistovalo či nebylo myslitelné žádné zlo či nepravda, nikomu do mysli nevstoupila žádná žárlivost, závist, vlastnění jeden druhého, majetnictví, závislost, otroctví či vlastní výjimečnost.

Kvůli skutečnosti, že každý byl v pozitivním stavu a měl pozitivní přirozenost, a kvůli skutečnosti, že pozitivní stav je vždy nádherný, elegantní, řádný a zákonný, a kvůli skutečnosti, že každý byl nositelem a reflektorem pozitivního stavu, každý v pozitivním stavu byl a je vždy jedinečným způsobem velmi krásný, elegantní, řádný, zákonný a žádoucí. V pozitivním stavu nebyl a není nikdy možný žádný chlad, frigidita, nedostatek sexuální přitažlivosti, odporné tváře či deformovaná neatraktivní těla nebo orgány. Nikdo tedy nemůže sexuálně odpuzovat nikoho opačného pohlaví.

Tento typ uspořádání je v pozitivním stavu nevyhnutelný, protože jedinec touží po maximálním sdílení s každým opačného pohlaví, bez jakékoli výjimky či vyloučení někoho. Důvod toho, proč jej Nejvyšší poskytl, je, že s čím větším počtem lidí opačného pohlaví má daný jedinec v té či oné době pohlavní styk, tím více se stává duchovním, tím více se stává moudrým, tím má větší chápání Přirozenosti Nejvyššího, přirozenosti ostatních i přirozenosti své vlastní, tím bohatším a lepším se stává a tím více toho

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

může sdílet s ostatními. Stává se tedy více milujícím a více moudrým a lepším Božím obrazem a podobou. Konec konců, tímto způsobem má jedinec vztah K Bohu v Jeho/Jejích mnoha aspektech, namísto toho, aby ho měl jen v jednom či ve dvou, nebo v několika aspektech.

V takových vztazích je pravý smysl, chápání a naplnění sexuality.

3. Kvůli výše uvedenému duchovnímu způsobu praktikování sexuality byla a je zajištěna rozmanitost sexuálních zkušeností. Z toho důvodu nemůže nikdo nikdy ztratit svou sexuální touhu, protože ztratit ji by znamenalo ztratit touhu po sdílení svého já s ostatními a s Nejvyšším. Ztratit schopnost sdílení znamená vypadnout do zóny vymístění.

Protože touha po sdílení lásky skrze moudrost je samotným životem každého v pozitivním stavu, po ukončení pohlavního styku v pozitivním stavu nikdo nemá pocit zklamání či vyčerpání nebo smutku či únavy nebo čehokoli, co zažívají lidé na zemi po svých pseudopohlavních stycích.

Pozice pohlavních ústrojí v pozitivním stavu je taková, že není únavná a nemotorná jako u lidí na zemi, ale umožňuje spojení jednoho s druhým s úplnou výměnou našich myšlenek, pocitů, zkušeností, stavů, rozpoložení a všeho dostupného poznání, které je v nás, zcela jedinečným a neopakovatelným způsobem, týkajícím se duchovní a jedinečné přirozenosti všech účastníků toho aktu.

Dostupnost rozmanitosti sexuálních zkušeností je nutnou podmínkou štěstí každého v pozitivním stavu. Není-li jeden omezen ve všezahrnujícím růstu, pokroku a zlepšování se, nikdy nemůže být nešťastný.

Čím větší rozmanitost sexuálních zkušeností tedy někdo má, tím šťastnější se stává a tím více štěstí může sdílet se všemi ostatními. Toto je jeden z hlavních zdrojů štěstí každého. V takové službě spočívá jeden z nejdůležitějších významů sexuálního života. Ten nám byl dán, kromě mnoha jiných věcí, kvůli štěstí, potěšení, radosti, požitku a uspokojení.

4. Tato všezahrnující role sexuality v životě každého v pozitivním stavu určuje velmi důležitý faktor sexuálních zkušeností a praktik.

Není omezena jen na zevní způsob praktikování, jak je tomu u lidí na této zemi (penis ve vagíně a laskání různých vnějších částí fyzického těla). Nejsou do toho zapojeny žádné nevědomé procesy či neznalost. Protože v pozitivním stavu každý během pohlavního styku si vědomě uvědomuje všechno ve svém duchu, všechno ve své duši, jakož i všechno ve svém těle, do všech jejich nejmenších podrobností, je do něho zapojen a opravdu se na něm podílí a je sdílen souhrn toho všeho.

Lidé v pozitivním stavu se tedy milují svým duchem, svou duší a svým tělem i všemi jejich příslušnými složkami. Toto si lidé na planetě Zemi dokáží těžko vyobrazit či

představit vůbec, protože nemají žádnou přímou zkušenost takového souhrnného sdílení.

Z toho důvodu je pohlavní styk v pozitivním stavu nebes především duchovním aktem, potom je duševním aktem, potom je fyzickým aktem. Tento akt se vyskytuje simultánně na všech úrovních, ale řídí se touto hierarchií duchovního uspořádání (v souladu s duchovním zákonem, že všechno postupuje z duchovního, do duševního, do fyzického, do tělesného, do smyslového, do vnějšího atd.). Není možná, ba ani myslitelná žádná separace jednoho aspektu toho aktu od druhého. Vyloučení jednoho z jeho aspektů znamená neúplnost. Za takových okolností nemůže být zajištěno žádné úplné sdílení. Je-li sdílení neúplné, nemůže se objevit žádné skutečné štěstí a uspokojení. V takovém případě by pohlavní styk ztratil svůj pravý význam a byl by zničen hlavní nástroj všezahrnujícího sdílení.

Toto je důvod, proč je sexualita velmi pečlivě střežena Božskou Prozřetelností Nejvyššího, aby nikdo v pozitivním stavu nebyl nikdy postižen do takové míry, aby ztratil tento životně důležitý nástroj všezahrnujícího sdílení. Konec konců, jedinec by přestal sdílet Nejvyššího, kdož je Absolutním Zdrojem života a všeho sdílení. V okamžiku, jak by s tím přestal, navěky by zahynul.

5. Náležitě chápání a praktikování sexuality v duchu výše uvedených čtyř bodů znemožňuje, aby do sexuálního života vstoupila jakákoli negativita. Takže sexuální život je vnímán jako duchovní, duševní a fyzický život čistoty, svatosti a posvátnosti jeho funkce, významu a účelu. Nejvyšší je věčně přítomen v takovém stavu. Nikdy se nemůže uskutečnit žádný negativní či zlý záměr či motivace ohledně sexuálního života. Kde je Nejvyšší, tam je všechno pouze pozitivní a dobré. Tento všezahrnující účel sexuality nám dává větší a větší pocit přítomnosti Nejvyššího uvnitř nás. Tento pocit se stává více a více intenzivním, když náležitě a správně praktikujeme náš sexuální život. Takové praktikování nás vede k lepšímu chápání Boží lásky a moudrosti a všech jejich následných blažeností a duchovních, duševních a fyzických či všezahrnujících rozkoší.

Skrze tento význam a praktikování sexuality můžeme dosáhnout zkušenostní pocit, že Bůh je opravdu v nás a my jsme opravdu v Bohu, a jaké to je zažít Boha v nás a nás v Bohu. Toto je nástroj velmi osobního, velmi intimního, velmi soukromého a velmi jedinečného vztahu s Bohem v nás, s Bohem s námi a s Bohem mezi námi. Toto znamená kráčet se svým Bohem. Máme-li všezahrnující vztah s mnoha lidmi, máme vztah s vícerymi aspekty Absolutní Přirozenosti Nejvyššího. Protože Bůh je i ve všech těch, s nimiž máme tento všezahrnující sexuální vztah, bytí s nimi a sdílení s nimi znamená kráčet s Bohem. Skrze takové skutky se opravdu stáváme svatými lidmi, Božími lidmi, světci a syny a dcerami Nejvyššího.

Toto je nejzazší, nejdůležitější význam sexuálního života.

6. Pokud by však bylo dovoleno, aby přetrvávala tato konotace sexuality, aby byla sexualita všeobsáhlá na všech úrovních stvoření Nejvyššího, žádný negativní stav by nemohl být nikdy aktivován. Aby negativní stav byl aktivován, bylo nevyhnutelné

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

zničit praktikování sexuality, jak ji chápou a praktikují v pozitivním stavu. Jak bylo zmíněno předtím, sexuální přestavba a změna byla hlavním cílem úsilí pseudotvůrců.

Nejdůležitější krok, který potřebovali podniknout, bylo separovat a izolovat naši sexualitu od našeho ducha a duše a omezit ji jen na vnější, tělesné funkce. Toho se dosáhlo zvláštním, tajemným genetickým inženýrstvím a změnou fyzického těla na animální formu. Skrze tuto formu byla zajištěna externalizace sexuality a veškeré její přímé spojení s naším duchem a duší bylo odstraněno.

Tímto aktem se dosáhl jeden z nejničivějších kroků. Nemajíce žádný přímý přístup k našemu duchu a duši, naše zevní sexuální zážitky zůstávají izolovány a zcela separovány od zážitků našeho sexuálního partnera. Nikdy nevíme, co, proč a jak to všechno prožívá náš sexuální partner. Jediný vjem, jenž máme my od našeho sexuálního partnera a náš sexuální partner od nás, jsou vnější tělesné pocity či jednostranné pociťování penisu ve vagíně a vagíny mající v sobě penis (jednostranný proto, neboť moje sexuální partnerka neví, jak já prožívám či pociťuji její vagínu, a já nevím, jak ona prožívá a pociťuje můj penis), nebo to, co je oznamováno slovně či řečí těla. Ale dokonce také tento pocit je omezen, protože máme tendenci do různých slov a řečí těla promítat trochu jiný význam, než jimi vyjadřuje náš partner.

Za těchto okolností ovšem nikdy nemůže dojít k žádnému pravému sdílení. Proto se nikdy nemůžeme dozvědět, jak se Nejvyšší manifestuje v našem sexuálním partnerovi, jaký je skutečně náš sexuální partner a co skutečně vyvoláváme (zdali vůbec něco) v našem sexuálním partnerovi. Z takového pohlavního styku tedy nemůže dojít k žádnému poznání Boha, ostatních ani sebe. Není divu, že se po každém pohlavním styku cítíme prázdní, unavení, vyčerpaní, ospalí a velmi často nenaplnění.

7. Výše uvedené negativní mechanismy našich sexuálních praktik postupně vedou k vytvoření názoru či filosofie, že v sexualitě snad není nic dobré, pozitivní a zbožné. Je to jen živočišná složka v nás, vrozený instinkt, který nás nutí pářit se stejně jako zvířata a rozmnožovat se za účelem zachování a pokračování lidského druhu. Toto je jediná pozitivní konotace sexuality - zachování a pokračování lidského druhu. Jakýkoli jiný účel sexuality je sporný, podezřelý a opovržením hodný. Je nečistý, ohavný, odporný a bezbožný, dává vznik všemožným perverznostem a sexuální nemravnosti.

Na základě tohoto pohledu na sexualitu, tedy že jediným pozitivním aspektem sexuality je zachování a pokračování života lidského druhu, byly na této zemi vyvinuty a zřízeny pečlivě vypracované instituce manželství a rodinného života. Praktikování sexuality bylo násilně omezeno pouze na rámec manželského vztahu. Z tohoto, jakož i z mnoha jiných věcí, se vyvinula obludná omezení a velmi zlé a ničující pocity a stavy: vlastnění jiných, otroctví, majetnictví, vlastní výjimečnost, farizejství, žárlivost, podezřívavost, závist, paranoia, nedůvěra, závislost, nejistota, pocit neštěstí, nenávisť, zločiny, sebevraždy, vraždy, nepřátelství, násilí, ničemnost, hněv, chamtivost, necitlivost obecně, katastrofální vina, zneužívání dětí, homosexualita, znásilnění, pohlavní zneužívání, pohlavní choroby, bolest, různé pohlavní poruchy, falešná hrdost a mnohé jiné negativní věci, seznam kterých by mohl být nekonečný.

Přesně toto chtěli dosáhnout aktivátoři negativního stavu. S takovým výsledkem sexuálního života byla jakákoli duchovní konotace, kterou snad sexualita měla, úplně ztracena a zničena či naprosto vymazána z vědomí většiny lidí. A mají-li i nějaké vědomí této duchovní konotace, jsou natolik lapeni v pocitech viny a strachu ohledně svých náležitých sexuálních pocitů a přání, že je záměrně potlačují nebo tlumí. Konec konců, nechtějí ohrozit takzvané blaho svého rodinného života, svých dětí, svých manželských partnerů, svoji společenskou reputaci, své zaměstnání či práci, své společenské postavení a funkci atd. Nevědí vůbec, že setrvávání v jejich současném rozpoložení pouze zvětšuje a podporuje negativní stav a přispívá k duchovní devastaci jejich vlastních manželských partnerů, dětí, rodiny, společnosti, lidstva či čehokoli, co mají.

Takovým způsobem je nepřetržitě zajišťován život negativního stavu v jeho aktivní kondici.

A tak dospěl všezahrnující význam, účel a praktikování sexuality na této zemi a v celé zóně vymístění ke svému neslavnému konci.

8. Odloučení sexuálního života od jeho pravého duchovního a duševního zdroje a jeho zredukování na úroveň zvířecího páření a jeho externalizace pomáhá lidem setrávat při jejich zabývání se jejich tělesným, fyzickým a zevnějším životem. Konec konců, sexuální život je především pociťován na fyzické úrovni. Je-li tomu tak, pak nač se obtěžovat a mrhat časem při hledání nějakých jiných vjemů než zevnějších, když žádné jiné vjemy nejsou tak zřetelné a zkušenostní jako fyzické?

Takže sexualita se stala naprosto erotizovanou a všechny lidské rozkoše, týkající se jí, jakož i všeho ostatního, vytvářejí v lidech falešný dojem, že jediné skutečné rozkoše jsou tělesné rozkoše. Protože lidé rozkoše vyhledávají a protože nejsilnější, nejmýšlnější, nejfyzičtější rozkoš je rozkoš prostřednictvím pohlavních orgánů, mají tendenci zneužívat, nesprávně používat, přehnaně využívat a přetěžovat svůj smyslný život. To vede k jednostrannému pociťování fyzických vjemů a fyzické sexuality na úkor naprostého vyhladovění všech ostatních aspektů našeho pozemského života.

Na druhé straně, někteří lidé jdou zcela opačným směrem, odmítají potřebu fyzických rozkoší a pokoušejí se je nahradit něčím jiným. Toto „jiné“ je však rovněž zevní hodnoty a povahy jako smyslnost samotná. Příliš moc cvičí fyzicky, přehánějí to s běháním pro zdraví, příliš moc sportují, příliš hodně jedí, příliš hodně pijí, berou drogy, či se příliš modlí, nebo unikají pozemským starostem odchodem do klášterů, do hor, do pouště a trýzní se tím, že se pokoušejí přemoci všechny tělesné, smyslné a sexuální rozkoše a požitky, nebo cokoli, co máme. Jsouce neschopni úplně potlačit své smyslné pocity, nebo, na druhé straně, majíce z těchto pocitů příliš rozkoší, vypěstují si v sobě všeprostopující pocity viny, jež je vedou k sebezničení a ke zničení ostatních. Lidskou vinu lze považovat za jednu z nejškodlivějších, nejdestruktivnějších a nejničivějších emocí. Drží nás v porobě a otroctví negativního stavu a umožňuje negativnímu stavu vzkvétat a vesele pokračovat ve svém jsoucnu a bytí.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Nejsilnější pocit viny ze všech je samozřejmě sexuální vina. Tato vina pramení z nesouladu mezi našimi vrozenými potřebami rozmanitosti a mezi společenskými, rodinnými, veřejnými a náboženskými požadavky omezit se a limitovat se při svých sexuálních praktikách a aktivitách výlučně na svého manželského partnera. Sexuální přitažlivost a touha mít pohlavní styk s kýmkoli jiným než s naším manželským partnerem vyvolává pocit viny.

Toto vede k potřebě potrestat se či uvalit na sebe různé formy a stavy utrpení a bídy. Taková situace nás nutí ještě více věřit, že sexuální život či sexuální pocity nejsou ničím jiným než prokletím, jež je třeba, pokud je to možné, vypudit a odstranit z našeho každodenního života. Samozřejmě, toto není možné, protože konec konců jsme sexuální bytosti. Jsme-li duchovní, duševní a fyzické bytosti, bezděčně jsme také sexuální bytosti, protože tyto všechny se projevují v pravé sexualitě. Toto z nás činí oněch pět procent přímého nadělení Nejvyššího v nás. Velmi často si ovšem vědomě neuvědomujeme, že zdroj našich provinění a utrpení se týká nevhodných a omezených sexuálních praktik, které jsou nám vnuceny vychytralým uspořádáním společenských, morálních a náboženských kodexů, kterými je život lidí na této zemi prosáknutý.

9. Problém s naším sexuálním životem není ve faktu, že ho máme, ale že ho náležitě nepraktikujeme. To, co považujeme za náležité a zbožné ohledně sexuality (rozmnožování a manželský život) a obecně ohledně lidského života, obvykle není ani náležité, ani zbožné, a naopak. To, co považujeme za bezbožné a nepatřičné, je velmi často náležité a zbožné. Potlačujeme naše opravdové a ryzí pocity a potřeby rozmanitosti a odvážíme-li se je někdy uspokojit, má to za následek takovou vinu za porušení pravidel naší společnosti a náboženství, že tu vinu sotva dokážeme přežít.

Takže v našem sexuálním životě, jako ve všem ostatním, jsme si osvojili pozici vzhůru nohama. Toto je pravá povaha negativního stavu. Toto bylo původní snahou aktivátorů negativního stavu, které nazýváme pseudotvůrci.

Pseudotvůrci ve svém úsilí zničit pozitivní stav dokázali založit životní styl, který je přesným opakem k pozitivnímu stavu. Ve většině případů tedy můžeme bezpečně usoudit, že všechno, co na této planetě a v ostatních regionech zóny vymístění máme, není pozitivního stavu či z pozitivního stavu. Je to buď přesný opak, nebo je to jeho zkreslení či překroucení. Ačkoli v mnoha věcech, které na této planetě vidíme a praktikujeme, jsou nějaká zrnka pravdy, tato zrnka jsou pochována pod horami zkreslení, překroucení a falzifikací. Proto se zde skutečně nemůžeme spoléhat vůbec na nic. Toto platí obzvláště, mimo jakákoli měřítko, o našem sexuálním životě. Má-li sexualita tu všezahrnující konotaci, jak bylo popsáno výše, potom je také zcela zřejmé, že její praktikování bude v negativním stavu nejvíce zkreslené, nejvíce zmrzačené, nejvíce překroucené a nejvíce zfalšované.

Naneštěstí pro nás, současný stav záležitostí s lidskou sexualitou je takový, že zkreslené, překroucené, zmrzačené a zfalšované praktikování naší sexuality je doslovně schváleno a povoleno společenskými, morálními, etickými a náboženskými zákony, které nás trestají, odchýlíme-li se od nimi předepsaných kodexů. Tyto zákony

nám povolují být majetnickými, vlastnit se navzájem, navzájem se zotročovat, být sebevýluční, vyžadovat vzájemné plnění si manželských povinností. A nutí nás dělat mnoho jiných takových věcí.

S takovým typem zákonů a povolení je těžké dělat něco ohledně změny našeho sexuálního životního stylu.

Tato situace nám naneštěstí nedovoluje dosáhnout a ustanovit náležitý význam, chápání a naplnění našeho pozemského života ve všech jeho duchovních, duševních, fyzických a sexuálních aspektech.

Abychom změnili tuto nelehkou situaci, doporučuje se nám vykonávat následovná cvičení, týkající se našeho sexuálního života.

CVIČENÍ PRO NÁŠ NÁLEŽITÝ SEXUÁLNÍ ŽIVOT

1. Zaříd'te se na vrcholu vaší duchovní hory pomocí naučených postupů z předcházejících kapitol. Poté, co projdete všemi kroky popsány v předešlých kapitolách, je velice důležité, abyste nějaký čas věnovali důkladnému prověření a prozkoumání vašeho pravého úmyslu a motivace, s jakou přistupujete k této záležitosti.

2. Požádejte Nejvyššího a svou Niternou mysl a každého, kdo je s vámi přítomen na vrcholu vaší duchovní hory z pozitivního stavu, poté, co je důkladně prověříte svojí intuicí, zda jsou to skutečně oni, nebo nikoli, aby zřetelně uvedli do vaší pozornosti, jakého druhu sexuálních problémů, nepochopení, předsudků, pověr, zaujatostí a nesprávných názorů, filosofii a praktik se přidržujete. Prozkoumejte je, prověřte je a zjistěte, jakými symptomy, chováním, vzorci se projevují ve vašem každodenním životě.

3. Je nutné požádat vaši Niternou mysl a Nejvyššího, aby vás osvobodil, očistil a zbavil všech vašich nesprávných názorů, nepochopení, předsudků, předpojatosti a zaujatosti, nesprávných pohledů a filosofii a standardů přijatých z pravidel vám vnucených vaší společností ohledně sexuality a vašeho sexuálního života. Musíte požádat o otevřenou mysl a otevřené srdce a musíte si dát závazek, že se dozvíte skutečnou pravdu. Jinak budete uvedeni v omyl a svedeni svým toužebným přáním a vnuceními pocházejícími z pravidel vámi přijatého náboženství či společnosti.

4. Rozjímejte o obsahu této kapitoly a jejích devíti bodech a požádejte Nejvyššího o ověření, zda to, co je zde zjeveno, je pravda, nebo nikoli. Je-li to pravda, požádejte Ho, aby vám pomohl ji pochopit, inkorporovat ji a praktikovat ji ve svém životě.

5. Rozjímejte a požádejte o náležitý, správný, naplňující a uspokojující sexuální životní styl, jež je pro vás nejpřiměřenější a požádejte o odstranění všech starých, zkraslených, nepravdivých sexuálních praktik a o jejich nahrazení novými, náležitými, správnými a zbožnými.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

6. Požádejte o postupné, vaším tempem opětovné napojení vaší sexuality na vašeho pravého ducha, na vaši pravou duši a na vaše pravé tělo a požádejte, aby vám bylo umožněno prožívat svou sexualitu v úplnosti vašeho jsoucna a bytí bez jakýchkoli pocitů viny.

7. Požádejte Nejvyššího, svou pravou Niternou mysl a vaši sexualitu o milosrdenství a odpuštění a zároveň prokažte milosrdenství a odpuštění každému, o kom si myslíte, že vás ranil, ublížil vám, obtěžoval vás, napájel vás či poskytoval nesprávné ideje o sexualitě.

8. Požádejte Nejvyššího, aby vás představil vašemu pravému duchovnímu rádci, jenž reprezentuje vaši pravou sexualitu, a aby Nejvyšší vyhnal či z vás vyjmul jakékoli negativní, zlé a temné duchy, jež ve vás podporují a napájejí starou sexualitu, skrze kterou do vás vnikají, připojují se k vám či vás posedají. Poté, co budete představeni vašemu duchovnímu rádci, jenž má na starosti vaši sexualitu, požádejte jej, aby vám pomohl správně chápat, praktikovat a naplnit váš sexuální život v souladu s pravými duchovními zákony, které pocházejí od vašeho Stvořitele, Nejvyššího, kdož je Pán Ježíš Kristus.

9. Vaše cvičení zakončete závazkem vůči sobě a vůči Nejvyššímu i vůči všem, kteří jsou s vámi přítomni na vrcholu vaší duchovní hory, že budete poctivě každodenně provádět svá cvičení a že jste rozhodnutí se řídit všemi pozitivními a dobrými návrhy a radami, týkajícími se vašeho sexuálního života, jakož i čehokoli jiného. Jste-li připraveni a hotovi, vraťte se do vašeho vnějšího světa s vděčností, poděkováním a oceněním za všechno, co jste se naučili, a za všechno, co se událo během vašeho dnešního sezení. Vyjděte s pocitem svěžesti, bdělí, s jasnou hlavou a šťastní. Během vašich každodenních cvičení nezapomínejte požádat o časovou deformaci, aby pět minut vašeho cvičení bylo jako dvacet minut, nebo aby půl hodiny bylo jako několik hodin, abyste tak měli dostatek času na provedení toho všeho. Nezapomeňte vnést do svých cvičení rozmanitost, změnu a něco nové, abyste se vyhnuli ohavnosti návyku, automatizace a ritualizace.

Budeme-li poctivě dodržovat tyto či podobné kroky, dokážeme dospět k náležitému chápání a naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních, duševních či fyzických a sexuálních aspektů.

KAPITOLA PÁTÁ

Profesní nebo pracovní život

V první kapitole této knihy byly zjeveny a stručně popsány různé duchovní principy, které tvoří základ náležitého duchovního života. Jeden z těchto principů uváděl, že kdokoli a cokoli je a existuje kdekoli a kdykoli, je a existuje kvůli nějaké užitečné použitelnosti. Jsoucnost a bytí kohokoli a čehokoli mohou být opodstatněné pouze tím, jakému druhu užitku, prospěchu a dobra pro všechny on/ona/to slouží.

Existuje mnoho úrovní a forem sdílení. Jedna z těchto forem sdílení, nazývaná všezahrnující, byla popsána v předchozí kapitole. Život a sdílení či jeho specifická manifestace ve formě bytostí a věcí ale není omezena ani ohraničena na jednu či několik málo úrovní a forem sdílení.

Jak bylo zmíněno předtím, Nejvyšší vytváří jedinečné a neopakovatelné inteligentní (sentientní entity) bytosti, lidi atd. Tyto jsou jedinečnými formami či nádobami Života Nejvyššího, Kdož vkládá do každé a jakékoli jedné formy úplně jiný obsah a kvalitu toho života. Jediným společným jmenovatelem všech žijících lidí ve veškerém stvoření Nejvyššího i v celé zóně vymístění je, že oni všichni mají v sobě život, který do nich vložil Nejvyšší. Ten život není jejich, ale Nejvyššího. Důvodem je, jak už poukázal Swedenborg, že nikdo nemůže být v žádném ohledu životem sám od sebe a sám o sobě. Život je Nejvyšší. Nejvyšší tvoří ze Svých vlastních energií rozličné jedinečné a neopakovatelné životní formy či příjemce nebo nádoby života, do kterých ten život umísťuje či vkládá. Jelikož Nejvyšší je ale Život Sám/Sama o Sobě a Sám/Sama od Sebe, je v tom životě vždy přítomen, protože tento je Jeho/Její vlastní. Je-li ale Nejvyšší Absolutní, do žádné přijímací formy života není možné vložit absolutní obsah a kvalitu toho života v jeho povšečnosti. Přijímací či inteligentní forma života, protože je stvořena z Absolutního Zdroje, nemůže být absolutní. Jinak by nebyla stvořená, protože by vždycky byla. Jelikož je tedy tomu tak, žádná inteligentní ani žádná přijímací forma života není schopna obsahovat Absolutní Život v jeho povšečnosti.

Z toho důvodu Nejvyšší tvoří životní formy, které jsou schopny obsahovat rozličné aspekty toho života, ale ne Absolutní Život samotný.

Avšak každý jeden aspekt toho života odráží úplný obsah Absolutního Života podle principu hologramu. Toto je důvod, proč je řečeno, že člověk byl stvořen k podobě a obrazu Božímu. Člověk nebyl stvořen, aby se stal Bohem, ale k podobě a obrazu Božímu. Člověk nikdy nemůže být Bohem, jak si bláznivě myslí někteří lidé. Ale člověk může být a je podobou a obrazem Božím. Takže člověk v sobě nese jeden aspekt života Nejvyššího, který odráží Absolutní Přirozenost Nejvyššího. Odrážet něco neznamena být stejný jako to něco, co kdo odráží.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Aby mohly být manifestovány a sdíleny všezahrnující aspekty života Nejvyššího, Nejvyšší tvořil, tvoří a tvořit bude do věčnosti nekonečné počty a variace životních forem, do kterých vkládá jeden aspekt. Jelikož Bůh se neopakuje, jinak by nebyl Absolutní, nikdy nevkládá přesně ten samý aspekt do dvou či vícerých životních forem. Proto nejsou žádné dvě životní formy přesně stejné, pokud jde o kvalitu a obsah nimi přijatého života.

Z tohoto vyplývá, že hlavním všeobecným účelem a užitkem života každého je být nositelem, obsahovatelem a projevovatelem nějakých jiných, jedinečných a neopakovatelných aspektů života Nejvyššího. Specifičtější, ale ještě stále poměrně všeobecným účelem a užitkem takového života je sdílet jej se všemi ostatními.

Toto sdílení je fundamentálním a životně důležitým předpokladem užitečnosti každého pro jsoucnost a bytí, protože nikdo jiný ve veškerém stvoření neobsahuje ten samý aspekt života. Nikdo jiný nemůže zakoušet život tím stejným způsobem. Pokud by nebyl ten jedinečný život k dispozici pro sdílení, stvoření by bylo ochuzeno o zážitek nějakých velmi důležitých aspektů Přirozenosti Nejvyššího.

Proč je tak důležité zakusit tuto Přirozenost?

Jedním z hlavních účelů, proč byly stvořeny životní formy - tedy entity, bytosti, lidé atd. - bylo sdílení toho, co má Nejvyšší. Jak bylo zmíněno předtím, Přirozeností Nejvyššího je Absolutní Láska a Absolutní Moudrost. Co je největší touhou každé lásky? Sdílet a dát všechno, co má. Tato touha té lásky je hlavním motivačním faktorem Nejvyššího pro stvoření Jeho/Jejího stvoření.

Božská Láska nám chce dát či chce s námi sdílet to, co má. Ale svůj Absolutní Stav nemůže sdílet s nikým, kdo není Absolutní. Zatímco Božská Láska chce sdílet všechno, co má, absolutně, Božská Moudrost Nejvyššího mírní to sdílení tak, aby nezničila ty životní formy tím, že do nich vloží Absolutní Život. Absolutní Sdílení Absolutního Stavů s někým, kdo není absolutní, ale je relativní, má za následek totální zničení toho někoho.

Božská Moudrost je tedy regulátorem toho sdílení do té míry, aby jeden přijímal v každý okamžik jen tolik života, kolik může pojmout. Avšak Božská Láska chce sdílet všechno. Aby bylo takové sdílení možné, Božská Moudrost z Božské Lásky vytváří nekonečný počet a rozmanitost inteligentních bytostí a entit, do kterých vkládá relativním způsobem rozličné jedinečné aspekty svého Absolutního Života, a potom je všechny vzájemně spojuje takovým způsobem, aby byly k dispozici pro vzájemné sdílení či pro dávání toho, co mají a pro přijímání toho, co mají ostatní.

Na základě principu tohoto vzájemného sdílení jsou nám k dispozici rozličné další a odlišné aspekty Života Nejvyššího, jež se odlišují od těch, které máme my. Sdílením sebe sama s jinými dáváme jim něco, co nemají.

Věčným procesem tohoto sdílení získáváme a stále více se přibližujeme dávání, přijímání a sdílení většího a většího množství aspektů Absolutního Života Nejvyššího.

Tímto procesem se více a více ztotožňujeme s Nejvyšším a naplňujeme touhu Absolutní Lásky Nejvyššího sdílet s námi více a více všechno, co má v absolutním smyslu.

Nicméně, protože nikdy nedosáhneme stavu, ve kterém bychom se stali Absolutními (konec konců, byli jsme stvořeni a nebyli jsme ve jsoucnu a bytí vždycky), stavu, v němž bychom mohli sdílet Absolutně, Božská Moudrost zajišťuje, aby náš život trval navěky, aby bylo takové sdílení možné do věčnosti.

Takže žádné inteligentní bytosti, entity a lidé nemohou nikdy přestat být a existovat ve formě jedinečných, sebeuvědomělých, sebevnímajících, sebeindividualizovaných a sebeindividuálních bytostí, entit a lidí. Budou žít vždy do věčnosti, aby mohly sdílet sebe či jedinečné aspekty Nejvyššího v sobě s ostatními a ostatní s nimi.

Toto je hlavním účelem a užitkem stvoření. Můžeme tedy bezpečně usoudit, že jsme byli stvořeni pro dávání, přijímání a sdílení naším vlastním jedinečným, odlišným a neopakovatelný způsobem. Taková je esenciální a substantiální Přirozenost Nejvyššího a veškerého Jeho/Jejího stvoření.

Jak ale bylo zmíněno výše, proces tohoto životně důležitého sdílení je mnohonásobný a multidimenzionální. Protože uvnitř sebe neseme jedinečné a odlišné aspekty Absolutního Života Nejvyššího, bez toho, abychom někdy byly bohy či Samotným/Samotnou Nejvyšším, jsme vybavení odlišnými a jedinečnými nástroji, dary, talenty, schopnostmi a prostředky, relevantními pro jedinečnou povahu našeho života. Skrze ně a nimi získáváme jeden z nejdůležitějších Božských Atributů - tvořivost.

Původním účelem tvořivosti bylo vytvářet vždy něco nové, do čeho by mohl být vložen nějaký nový a jiný aspekt Absolutního Života Nejvyššího a sdílen se všemi ostatními už stvořenými, a aby všichni už stvoření mohli sdílet sebe samotné s nově vytvořenými životními formami. Toto je jednou z hlavních věcí, proč je tvořivost potřebná. Konec konců, jak sdílíme svou jedinečnost s ostatními a ostatní s námi? Tak, že jim o ní jenom vyprávíme? Mluvení o ní není dostatečné pro sdílení, protože sice o ní vyprávíme, ale nesdílíme ji. Mluvení lze považovat jen za předeheru ke sdílení.

Mezi sebou se sdílíme navzájem skrze své tvůrčí úsilí. Vytváříme nějaké dílo, využíváme všechny jedinečné nástroje, dary, talenty a schopnosti, které máme k dispozici, jež jsme přijali od Nejvyššího, a v tom díle se objevuje naše jedinečná přirozenost. Toto dílo přináší něco nové, co předtím nebylo k dispozici. Dokonce i kdyby měli nějakí dva lidé vytvořit stejný typ díla, výsledek té činnosti by nemohl být nikdy úplně identický. Každý z nich by v něm zanechal svou jedinečnou pečeť, která je rozlišitelná, zjištělná a způsobilá k tomu, aby byla sdílena se všemi ostatními.

Toto je důvod, proč je nám vrozená potřeba vykonávat nějakou práci, mít nějakou profesi, povolání, zaměstnání či dělat něco užitečného. Toto je původním významem

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

takového uspořádání. Takto je chápáno a vnímáno pojetí „práce“ v pozitivním stavu stvoření Nejvyššího.

Takže konečným účelem a cílem každé práce, profese, povolání či zaměstnání je sdílet se všemi ostatními svoji jedinečnost či jedinečné aspekty Života Nejvyššího v nás, v zájmu vzájemného prospěchu, obecného blaha a neustálého duchovního růstu, pokroku a zlepšování se.

Tento druh účelu je sebemotivujícím faktorem každé práce. Jedinec nehledá prospěch ani odměnu za své tvůrčí snahy, neboť být takovým je jeho přirozeností z Nejvyššího. Prospěch či odměna se nacházejí ve faktu, že dotyčný byl schopen tvořivě přispět svým vlastním sdílením ve prospěch všech. Neexistuje žádný větší motivační faktor tvořivosti, práce a života obecně, než být užitečný a dělat něco prospěšné a dobré pro dobrodiní všech.

Jelikož všichni ostatní jsou motivováni stejným způsobem a jelikož všichni sdílejí bezpodmínečně všechny své schopnosti, talenty, dary či cokoli, co mají, nikomu vůbec nic nechybí. Nikdo se nemusí obávat, že mu dojde jídlo, pití, různé potřebné zásoby, nástroje, prostředky atd. pro jakýkoli typ života (duchovní, duševní, fyzický, tělesný, sexuální, enviromentální atd). Každý tedy neustále má zabezpečenou hojnost absolutně všeho, co potřebuje, chce, přeje si či po čem touží, bez jakékoli hmotné úhrady. Jediná úhrada, která je potřebná, je ta, aby každý sdílel bezpodmínečně všechno, co má, ve formě svých schopností, stylu, darů, nástrojů a tvůrčích úsilí. Bezpodmínečné přispění všemi svými talenty, schopnostmi, dary či čímkoli, co mám - z jediného zdroje tvůrčího úsilí ve mně, z Nejvyššího - ke společnému blahu a prospěchu všech, je to jediné, co je nezbytné zaplatit na oplátku za všechno, co jsem dostal.

Na tomto principu je postaven veškerý pozitivní stav stvoření Nejvyššího. Nerealizování tohoto principu ve svém životě jedince vyvrhuje z pravého stvoření a způsobuje, že vypadne do zóny vymístění.

Z toho vidíme, jaký druh tvorů obývá zónu vymístění.

Tvůrčí úsilí každé lidské bytosti a inteligentní entity je darem od Boha, jenž je propůjčen každému jednomu z nás z Absolutního Zdroje Absolutního Tvůrčího Úsilí Nejvyššího. Jediným společným jmenovatelem, který máme všichni bez výjimky či vyloučení někoho, je, že máme tento dar. Ale kvalita, obsah a typ užití toho daru se liší od jedné osoby ke druhé. Kdyby byla ta kvalita atd. stejná, žádné sdílení by nebylo možné, ba dokonce ani potřebné. Pokud by to ale tak bylo, nezůstala by žádná motivace k žití a bytí. Spáchali bychom takřikajíc existenciální sebevraždu. Nemohou-li s ostatními sdílet, co mám či co je pro mne k dispozici, protože to už mají, a nemohou-li oni sdílet se mnou, co mají oni, protože já to už mám, nebyl by zřejmý žádný hmatatelný význam a účel vlastnění toho. Proč a k jakému účelu to potom mám? Takové uspořádání by zničilo veškerou motivaci k tomu, abych to vlastnil.

PROFESNÍ NEBO PRACOVNÍ ŽIVOT

Toto je důvod, proč kvalita, obsah a typ užítku mého jedinečného života je vždy jiný než všech ostatních, aby tento rozdíl bylo možno sdílet se všemi ostatními a aby byla zachována ta motivace pro věčné jsoucno a bytí. Ve vnímání odlišnosti naší bytosti je původ a zdroj našeho tvůrčího úsilí. Přicházíme se všemožnými novými myšlenkami, jež mohou vyjádřit tu odlišnost v její jedinečné esenci a substanci. To poskytuje všem příležitost dozvědět se a inkorporovat tu odlišnost do svých vlastních životů, a získat tak lepší pochopení Nejvyššího, ostatní i sebe sama. Takovým činem se naplňuje účel, význam a užitečnost našich životů (všude, jenom ne na této Zemi).

Toto je jediná možná struktura stvoření a jeho života. Tato struktura je odvozena z pravé Přirozenosti Nejvyššího, protože Nejvyšší vkládá Svou Přirozenost do Svého stvoření.

Selžeme-li z toho či onoho důvodu při naplňování tohoto účelu našeho života, automaticky se vylučujeme ze členství v pozitivním stavu. V tom případě, ještě jednou, vypadneme do zóny vymístění.

Takže výše popsané uspořádání naší potřeby pracovat je pozitivní. Většina negativních, zlých, škodlivých, špatných a egoistických sklonů nemůže vyplynout z takových potřeb a jejich motivačních faktorů. Kdyby tedy bylo dovoleno, aby všude uniformně přetrvávaly tyto požadavky a podmínky, nikdy by nemohl být aktivován žádný negativní stav a uveden do dominantního postavení. Nedošlo by k uskutečnění nijakého takzvaného alternativního významu a smyslu života. Nemohl by být založen žádný život bez pravého Boha a Jeho/Jejích duchovních principů.

Proto bylo nevyhnutelné změnit či odchýlit se od těchto podmínek takovým způsobem, aby se založil jiný životní styl, odporující všemu v pozitivním stavu.

Hlavním krokem, který bylo nutné uskutečnit v tomto úsilí, bylo omezit vrozené tvůrčí úsilí našeho ducha a duše a jeho patřičnou manifestaci v našem fyzickém těle. Kvůli tomu bylo nevyhnutelné zfabrikovat odlišný typ duchovnosti a duševnosti, která by odporovala původní Boží duchovnosti a duševnosti a jejich fyzickým formám vnímání a vyjádření. Pseudotvůrci pomocí tajemných změn a inženýrství za tímto účelem zfabrikovali zvířecí typ těla se zvířecím typem pseudoducha a pseudoduše, pomocí kterých zapouzdřili do pancíře původního ducha, duši a jejich příslušné tělo.

Tímto aktem byl drasticky zredukován, odstřižen a omezen na minimální míru tok tvůrčího úsilí našeho pravého ducha a naší pravé duše z Nejvyššího a jejich vliv na náš život, týkající se pečování o naše každodenní osobní potřeby. Jistý stupeň tvůrčího úsilí bylo nezbytné zachovat, aby lidé byli motivováni starat se o potřeby svého každodenního přežití. Jinak by zahynuli a experiment s negativitou by naprosto selhal.

Tímto krokem se dosáhlo několika důležitých věcí. Došlo ke ztrátě zájmu o sdílení s ostatními toho, co máme kvůli ostatním. Byla potlačena láska k vykonávání užitečných činností v zájmu vzájemného prospěchu, obecného blaha a sdílení. Bylo pevně ustanoveno sobectví, egoismus a zájem výhradně o své vlastní potřeby. Byla

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

umožněna separace a izolace od všech ostatních a od jejich potřeb. Začala vzkvétat nuda, lenivost, zahálka a nečinnost. Jedinými motivačními faktory děláním něčeho byl nějaký typ osobního prospěchu. Toto vedlo k nutnosti zavést systém odměňování ve formě takových pomínutelných, zbytečných a bezvýznamných cenností, jako jsou například peníze, majetky, úřady věhlasu a slávy, uznání a reputace, pozornost jiných, společenská postavení, hlad po moci a podobné krutosti a ohavnosti negativního stavu.

Jinými slovy, motivujícím faktorem lidských aktivit se stal slogan v podobě „co z toho je pro mě?“ „Pro mě“ či pro mé vlastní, a pro nikoho jiného, pokud nepodporuje „mé vlastní“, se stalo další hlavní, hybnou silou lidských aktivit a úsilí.

Takže nic z toho, co děláme, neděláme kvůli bezpodmínečnému vzájemnému prospěchu, obecnému blahu a sdílení, ale jen protože na tom závisí naše přežití (tedy od jedné výplaty ke druhé, nebo protože výlučně nám z toho plyne nějaký osobní prospěch.

Tato situace samozřejmě přispívá k pevnému ustanovení ctižádostivosti, soutěživosti, agresivity, válek, zločinů, závisti, nenávisti, chamtivosti, uniformity (když to má on, musím to mít i já), konformity, strachu, obav, starostí, umělých a vnucených potřeb (potřeby mít lepší auto, větší dům, lépe placenou práci, prestižnější postavení atd.), ignorování jiných, krutosti, dominance, ovládání jiných, okrádání jiných o jejich potřeby, žárlivost na to, co mají jiní atd. Opět, seznam těchto ohavností a krutostí negativního stavu by mohl být nekonečný.

Takový je výsledek všech lidských aktivit, pokud nepramení z duchovních a duševních zdrojů a z účelu, kvůli kterému nás stvořil Nejvyšší.

Abychom mohli rozvést náš profesní nebo pracovní život, uvažme následující body:

1. Náš pozemský život se ve většině případů skládá jen z neustálých, nepřetržitých činností. Ve většině případů tyto činnosti mají formu nějakého typu práce, profese, povolání či zaměstnání. Specifičnost a jedinečnost těchto aktivit je určena specifičností a jedinečností našich schopností, talentů, darů a stupně tvořivosti, které prosakují z našeho ryzího ducha a duše. Jak můžeme vidět, ryzí zdroj všech našich činností je vždycky duchovní a duševní, bez ohledu na to, zda jsou ty aktivity samotné duchovní, duševní či fyzické. Bez vlivu a inspirace našeho pravého ducha a duše, který nám je k dispozici v rozsahu 5% našeho původního výkonu, bychom nedokázali ani pohnout malíčkem. Ať jsou tedy motivační a intencní faktory jakýchkoli našich aktivit jakékoli, pramení ze jsoucna a bytí našeho ducha a duše v nás, a obzvláště z přítomnosti Nejvyššího z nás. Bez té přítomnosti by nebylo možné zahájit žádné činnosti, jelikož my sami od sebe nejsme život, ale jsme jen přijímači života z Nejvyššího. Kdyby měl ten tok života přestat, všechny činnosti by se natrvalo zastavily.

Z tohoto faktu je zřejmé, že hlavním pravidlem, které musíme uznat v tomto, jakož i v jakémkoli jiném ohledu, je, že všechny naše činnosti jsou spojeny a iniciovány

PROFESNÍ NEBO PRACOVNÍ ŽIVOT

z duchovních stavů a podmínek, skrze duševní stavy a podmínky, do fyzických stavů a podmínek.

Hlavním účelem těchto činností je ospravedlnění našeho jsoucná a bytí. Nemůžeme žít, nevykonáváme-li nějaký užitek, to znamená, neděláme-li něco užitečného.

Na této planetě může kvůli aktivovanému negativnímu stavu forma této užitečnosti někdy zaujmout velmi podivnou roli. Jaký je užitek ze jsoucná a bytí notorického kriminálního či vegetujícího idiota, který je naprosto závislý na péči jiných? Užitečnost takových druhů událostí je v příkladu či v živé ilustraci pravé přirozenosti negativního stavu, které jsou schopny poskytnout. Každý v pravém stvoření se učí, jaké jsou důsledky aktivovaného negativního stavu. Ale hlavně, každý se učí, co si nevolit. V nezvolení si volby ilustrované takovými vážnými příklady je jejich prospěšná duchovní hodnota. Každý se učí, čím a jakým nebýt. Nemá-li jeden toto poznání, neví, co náležitě zvolit.

Takže z tohoto prohlášení je zřejmé, že lidé na této zemi různými svými aktivitami, prací, profesí, zaměstnáním, povoláním či čímkoli, co mají, bez ohledu na jejich osobní motivační a intencní faktory (ať jsou jakkoli sobecké, či nesobecké), slouží velmi dobrému účelu a užitku pro veškeré stvoření. Ilustrují buď co si nevolit, nebo jak přemoci negativní stav, nebo jaký nebýt, nebo jakékoli jiné podobné záležitosti. V tomto účelu našeho pozemského života je naše skutečná duchovní hodnota.

2. Vzhledem k výše uvedeným faktům je užitečnost jakéhokoli typu aktivity, do které jsme zapojeni, jasná. Nezáleží na tom, zdali jste vedoucí pracovník, či vrátný, nebo nekvalifikovaný dělník, protože ve všech těch pozicích přispíváme něčím, co nám umožňuje být a existovat. Pokud existuje toto fundamentální přispívání, každý je tak důležitý, tak potřebný, tak hodnotný, tak zvláštní atd. jako kdokoli jiný. Toto platí bez ohledu na to, jak oceňujeme takové postavení a práci - ať už formou vyplácení mezd, nebo formou našeho postoje (úctou, neúctou, obdivem, pohrdáním atd.).

Lidé, kteří formálně nepracují, poskytují jiný typ užitku. Tito ilustrují marnost života bez přispívání něčím vědomě užitečným. Svým jedinečným zvládnutím, reakcemi, odpověďmi, chováním a postoji ohledně své situace přispívají k celkovému poznání specifické povahy negativního stavu. Jsou živoucími poučeními ztělesněného zla.

Takže každá naše činnost i nečinnost, ať je jakákoli, má nějakou duchovní hodnotu. Tím, že má tuto duchovní hodnotu, naše jsoucná a bytí je tolerovatelné a ospravedlnitelné. Bez tohoto bychom vůbec nemohli žít. Toto je duchovním motivujícím faktorem jsoucná a bytí. Je úplně jedno, že ve většině případů vědomě nevnímáte tuto hodnotu a přemýšlíte pouze o tom, jak se postarat o své živobytí a o zaplacení svých účtů. Nepracujeme tedy proto, protože tak to má v životě být, ale pracujeme proto, abychom zaplatili své účty a abychom si udrželi svůj životní standard či abychom získali rozličná potěšení smyslů. Ačkoli v našich činnostech vědomě nevidíme žádnou duchovní hodnotu, náš pravý duch a duše to vědí a jejich úsilí směřuje k takovému účelu, ovšem bez toho, abychom si to vědomě uvědomovali.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

3. V pozitivním stavu stvoření Nejvyššího je význam života každého určen schopností každého vykonávat nějaké užitečné činnosti podle jeho nejlepších možností a schopností, bez očekávání něčeho na oplátku. Nikdo nedělá něco proto, aby byl za tyto aktivity odměněn či pochválen nebo povýšen. Každý to dělá proto, neboť dělat něco, z čeho může mít každý prospěch, je jeho životním potěšením a radostí.

V takovém postoji tedy tkví skutečný význam jakékoli práce, profese, povolání, zaměstnání či pracovní činnosti. Nezáleží na tom, kdo co dělá, nezáleží na tom, v jakém postavení, úřadu či roli se nachází, každý se cítí být kompetentní, šťastný, spokojený a uspokojený proto, protože mu je umožněno být sám sebou a dát jiným to, co má, a ne to, co kdosi od něho očekává či předvídá.

V pozitivním stavu nejsou promítány, ba dokonce tam nikoho ani nenapadnou žádné předpoklady a očekávání, že se něco bude dělat tak či onak nebo že někdo bude takový či onaký nebo že někdo udělá to či ono. Jednoduše jim to nepřijde na mysl. Každý tam přirozeně dělá to, k čemu je nejlépe vybaven, a každý tam koná podle svých nejlepších schopností, naplno využívá své potenciály a kapacity bez toho, aniž by cokoli brzdil či vykonával méně, než jsou jeho kapacity. V pozitivním stavu není možný žádný podvodný způsob jednání či myšlení. Proto tam nejsou možné žádné předpoklady a očekávání či projekce, protože každý ví velmi dobře, že on/ona dělá, jak nejlépe dovede.

V pozitivním stavu není nikdo nucen dělat něco, co si nepřeje nebo na co není vybaven nebo na co má malé, či nemá žádné schopnosti. Proto je každý úplně spokojen s tím, co dělá a čím je. Nikomu nepřijdou nikdy na mysl nebo se neprojeví v jeho chování žádné pocity závidosti, žárlivosti, soutěživosti nebo ctižádostivosti a každý ctí a cení si každého jako někoho, kdo je nositelem specifického aspektu Života Nejvyššího.

Dělat takovou práci za takových podmínek je vůbec velkou rozkoší, požítkem, radostí, potěšením, pohodou, klidem a uspokojením. Jelikož je jednomu dovoleno naplno vzkvétat ve svém tvořivém úsilí, odrážejícím se v jeho specifických a jedinečných aktivitách, při jakékoli práci není možná žádná nuda, rutina, automatizace, návyk či ritualizace. Práce je vždycky svěží, jedinečná, veselá a vzrušující. Ohledně sebe a ohledně své práce vždy lze objevit něco nového a sdílet to se všemi ostatními.

Takový postoj a životní styl je jedním z hlavních účelů, kvůli kterým Nejvyšší zavedl pracovní aktivity.

4. Kvůli výše uvedenému uspořádání pozitivního stavu jsou pojmy diskriminace, předpojatost a vzájemné přednostní zacházení vyloženy nemožností. Každý ctí každého stejně a jedinec je povýšen na vyšší stupeň ne proto, že se o to snaží, ale protože na vyšším stupni má příležitost být ještě více užitečný než předtím. Účelem snažení se ve své práci, ať je jakákoli, není povýšení, odměna či pochvala, ale maximální vyčerpání své užitečnosti. Je-li jedinec za svou práci povýšen a odměněn, je to uznáním, že do ní vložil opravdu maximální úsilí a všechny své schopnosti, a proto může postoupit na vyšší pozici, kde může být ještě užitečnější. Štěstí povýšení

nepramení ze samotného povýšení, ale z vědomí, že jedinec dosáhl bodu, kde je schopen stát se ještě užitečnější, než tomu bylo předtím.

V pozitivním stavu žádný jiný zdroj pravého uspokojení a štěstí, než být více užitečný ve prospěch všech, není nikdy možný či nikdy neexistoval. Všechno se dělá pouze z této perspektivy. Toto je láskou jedincova života. Pro toto všichni žijí. V takovém životě je jeho moudrost. Co může být hodnotnější než s láskou a moudrostí sloužit ostatním a tím Nejvyššímu? Konec konců, jak sloužíme Nejvyššímu? Tak, že sloužíme ostatním, protože Nejvyšší je v nich přítomen. Taková služba nepotřebuje či nevyžaduje žádné jiné motivační faktory. Esencí životů lidí pozitivního stavu je bezpodmínečná láska k Bohu a k ostatním, a substancí jejich životů je sloužit s moudrostí Nejvyššímu a ostatním. V takovém životě nacházejí všechno, co potřebují a co udržuje jejich vzrušení, rozjařenost, radost a stále nové formy duchovního pokroku, růstu a zlepšování se.

Při hledání či ucházení se o novou pozici, zaměstnání, úřad či práci lidé v pozitivním stavu nemají žádná sobecká či egoistická uvažování. Takové pocity jsou jim neznámé. Neusilují o tu práci proto, aby jim přinesla více poct, uznání, reputace či moci atd. (což mnohé práce v nebi přinášejí). Podrobují se důkladné duchovní, duševní, fyzické a odborné zkoušce, při které jsou určeny všechny faktory týkající se té práce. Mnozí lidé se ucházejí o takovou práci, jenže vybrán je pouze ten, kdo prokáže nejlepší celkové schopnosti pro tu práci a na její vykonávání s maximální produktivitou, konstruktivností, tvořivostí a užitečností ve prospěch všech.

Je-li jedinec při ucházení se o tu práci odmítnut, nemá žádný pocit ublížení ani poškození, nebo jakékoli pocity méněcennosti či neschopnosti, nebo jakékoli jiné škodlivé pocity závisti či žárlivosti. Přihodí se přesný opak. Jedinec se nesmírně těší, když se dozví, když byl pro tu práci vybrán a určen někdo jiný, kdo ji může vykonávat mnohem lépe než dotyčný jedinec.

V pozitivním stavu není většího potěšení, než se dozvědět, že byla povýšena osoba, která byla nejvhodnější pro každou jednotlivou práci a která v ní může přinášet mnohem větší užitek než kdokoli jiný.

Důvodem, proč se lidé ucházejí o nějakou práci, je, že chtějí být užitečnější ve prospěch všech. Pokud by tu práci dostali, a bylo by potvrzeno, že byl propuštěn někdo, do byl pro ni vhodnější (což je v pozitivním stavu holou nemožností), byli by z toho velice nešťastní a okamžitě by rezignovali na svou pozici, aby ji uvolnili té nejvíce vhodné osobě.

Konec konců, v pozitivním stavu je každý motivován stupněm, intenzitou, kvalitou, specifičností a rozsáhlostí své užitečnosti pro ostatní. Měl-li by někdo práci, která by nesplňovala tuto podmínku, ochuzoval by jiné i sebe o to, aby měli větší možnost sdílení skrze takové užitečné činnosti, týkající se té specifické práce.

Taková je přirozenost, struktura a dynamika pozitivního stavu.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

6. Samozřejmě, že v zóně vymístění a na této planetě je situace naprosto jiná. Ve skutečnosti je právě opačná, než bylo naznačeno výše. Kolik lidí na této Zemi nemá při svých pozemských aktivitách a zaměstnáních žádné skryté motivace? Veškerý negativní stav je postaven na těchto skrytých motivacích.

Výsledkem této opačné povahy stavu záležitostí v negativním světě je, že lidé jsou velmi často nuceni dělat či zvolit si dělat něco, na co jsou buď zcela nekvalifikovaní, nebo na co mají pouze omezenou kvalifikaci. Mnozí z nás dělají svou práci jen proto, že je to jejich živobytím. Buď není nic jiného k dispozici, nebo to, co k dispozici je, nám neposkytuje potřebné hmotné prostředky na udržení či zvýšení našeho životního standardu.

Jen vnější a postranní faktory určují, jaký druh kariéry či aktivity se rozhodneme vykonávat. V úvahu jsou brány velmi málo, či nejsou brány žádné duchovní faktory. Kvůli tomuto odpojení od našeho ducha a duše končíme tak, že jsme se svou prací a ze svých aktivit nespokojení, nešťastní, nenaplnění, otrávení a chronicky unavení. Toto vede k mnoha krizím, selháním, omylům, špatným úsudkům, špatnému zacházení s ostatními, napětí, vysokému krevnímu tlaku, srdečním chorobám, bolestem a k mnoha jiným neutěšeným stavům a rozpoložením.

Kvůli braní ohledu pouze na zevnějšek máme tendenci volit si zaměstnání a činnosti, které jsou obvykle neslučitelné s naší pravou přirozeností a ve kterých nemůžeme nikdy fungovat náležitě, do plnosti naší kapacity a možností. Je-li naše práce neslučitelná s naší pravou přirozeností, nemůže v nás aktivovat náležité a tvořivé úsilí, abychom do té práce takřkajíc vložili své srdce. Končíme tedy tak, že jsme využití nevhodně, nebo využití nedostatečně, nebo využití nadměrně. V každém případě, nepřináší nám to nic jiného než nenaplnění, pocit nedostatku něčeho, nespokojenost a pocity chronického vyčerpání s různými fyzickými symptomy, jako je například nespavost, poruchy trávicí soustavy, napětí, tlak, stres a neustálé obavy. Výsledkem tohoto stavu je pocit neštěstí a marnosti.

Nuže, tento výsledek je přesně to, čeho chtěli dosáhnout aktivátoři negativního stavu. Když v sobě navodíme pocit marnosti, pocit, že ať děláme cokoli, vede to jen ke zklamání a pocitům neštěstí, postupně ztrácíme jakoukoli motivaci dělat cokoli užitečné či pracovat v jakémkoli zaměstnání. Osvojíme si návyk dělat něco jen proto, že je to vážnou nezbytností, stavem pozemského života, násilně vnuceným uspořádáním, jež nás nutí dělat nějakou práci pouze za jediným účelem - vydělat dost peněz na udržování žádoucího životního standardu.

Takovým typem postoje se vymaže jakákoli duchovní, hlubší, niterná, tajemná konotace každé profese, práce, povolání, zaměstnání či aktivity a je primárně nahrazena hmotnými či zevnějšími motivacemi. Práce se stává přítěží, nudou, povinností a závazkem, které je potřebné vykonat, má-li jedinec naplnit své každodenní životní potřeby, nebo být povýšen, nebo získat nějakou moc či postavení, nebo kontrolu či cokoli, o čem se snaží.

Velmi malý ohled, pokud vůbec nějaký, nebo je-li vůbec na něj pomýšleno, je věnován vzájemnému prospěchu, obecnému blahu a sdílení. Účelem práce není užitek a prospěch pro všechny, ale samotná odměna (ať už má jakoukoli formu). Jedinec pracuje, aby byl odměněn, a ne aby byl užitečný; proto tedy postranní motivace pro většinu našich aktivit. Abychom byli odměněni, učíme se předstírat, že to děláme pro druhé lidi. Tak vznikl podvodný způsob vykonávání našich aktivit.

Takovým způsobem je dosažen záměr aktivovaného negativního stavu a cíl se stává prostředkem, zatímco prostředek se stává cílem. Taková je skutečná povaha negativního stavu.

8. Pocit marnosti a postranní motivace našeho pracovního úsilí vytvářejí stav, ve kterém se lidé učí a následně přijímají postoj dělat co nejméně za co nejvíce. Toto snižuje naše pracovní úsilí na úroveň nějakého špatného vtípu. Práce se stává špatným vtípem, něčím, čemu je potřeba se zasmát, opovrhovat tím, či co je potřeba brát jako sport nebo jako návnadu, abychom zjistili, kolik můžeme dostat za to, že budeme dělat méně a méně, nebo že nebudeme dělat nic. Všechny stimuly pro práci a pro produktivitu práce začínají být řízeny touto filosofií. Toto platí především o lidech v komunistických zemích, kde není nikomu dovoleno, aby byl opravdu sám sebou.

Ve většině zemí tato situace umožňuje, aby se objevil zvláštní druh lidí, kteří se přiživují na takovéto politice, stávajíce se parazity společnosti. Přestávají pracovat úplně a přecházejí na sociální dávky. Vznikají a existují celé generace stejné rodiny, které se stávají příjemci sociálních dávek bez toho, aby někdy udělali něco objektivně užitečného. Tito lidé se sami dostávají do postavení, které znemožňuje, aby si našli nějakou práci či získali nějaké zaměstnání nebo dovednosti, jen aby mohli ospravedlnovat fakt, že nepracují. V mnoha případech se to děje bez jakéhokoli vědomého uvědomění z jejich strany. Další lidé procházejí životem tak, že žebrají od jiných. Další tak, že dělají co nejméně. A ještě další procházejí svými životy tak, že jiné šidí, okrádají, podvádějí, olupují, vykrádají a něco zpronevěřují.

Toto je výsledkem každé situace, při které jsou všechny náležité duchovní úvahy ignorovány a nesprávně aplikovány. Taková je pravá povaha negativního stavu.

9. Deprivace a zadušení duchovních principů vede k vytvoření společnosti, která je postavena výlučně na hmotných ohledech. Jsme-li neustále nuceni být ve svém zevnějšku, zvykneme si na své zevní životní podmínky. Toto se stává způsobem života. Pro hodně lidí se to stává jediným způsobem života. Aby bylo více atraktivní být v tom zevnějšku a udržet lidi co nejdále od duchovních ohledů a radostí, vyvinul negativní stav všechny druhy hmotného zboží, lákadel, spotřebních požitků atd. Samozřejmě, že všechny tyto souvisí s materiálním. Lidé jsou neustále bombardováni výzvami, aby si to zboží opatřili. Neustále jsme přesvědčováni a je nám vymýván mozek, abychom uvěřili, že potřebujeme to či ono a že bez takového zboží nemůžeme žít. A tak začínáme věřit, že naše životy závisí na těchto vnějších výrobcích.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Tímto uspořádáním dosahuje negativní stav dvou hlavních cílů: lidé potřebují pracovat, aby si ty věci koupili. Účelem práce nebo výdělku pro živobytí se stává vlastnění a držení většího a většího množství takových výrobků. Tímto způsobem nepracujeme proto, abychom byli užiteční či kvůli vzájemnému prospěchu, ale abychom vlastnili více těch výrobků. Děláme to tedy z čistě sobeckých důvodů a úmyslů. Tímto způsobem se práce stává prostředkem pro získání něčeho, co má pochybnou hodnotu, a ne hlavním motivujícím faktorem pro to, abychom byli užitečnější se zřetelem na vzájemný prospěch, společné blaho a sdílení se všemi.

Tímto postojem se dosahuje druhý účel: účinné a úspěšné zadušení či naprosté zabití všech duchovních ohledů, chápání a naplnění našeho pracovního života.

A tak efektivně ztrácíme pravou perspektivu, význam, chápání a naplnění našeho pracovního života.

Toto je výsledkem odstrižení našeho pravého života od duchovního a duševního života jako jediného zdroje všeho pozitivního a dobrého. Opět, taková je pravá povaha negativního stavu. A o tomto je negativní stav.

Abychom zvítězili nad touto kletbou negativního stavu a znovu ustanovili náležité chápání a naplnění našeho pozemského života, pokud jde o jeho aspekty a aktivity týkající se profese, povolání, zaměstnání a práce obecně, doporučuje se nám, abychom každodenně prováděli následovná cvičení.

CVIČENÍ TÝKAJÍCÍ SE NAŠEHO PROFESNÍHO, ZAMĚSTNANECKÉHO A PRACOVNÍHO ŽIVOTA

1. Když jste na vrcholku vaší duchovní hory ve velmi uvolněném stavu a když jste dokončili všechny bezpečnostní kontroly a všechna cvičení, popsaná v předešlých čtyřech kapitolách, prozkoumejte, prověřte a prohledejte se ohledně své situace a typu aktivit a práce, kterou máte (dokonce i když jste nezaměstnaní nebo když jste žena v domácnosti). Uvědomte si všechno v tomto ohledu.

2. Požádejte Nejvyššího ve vás, aby uvedl do vaší pozornosti všechny možné problémy, nedostatky a omezení, které byste mohli mít ohledně své práce. Prozkoumejte zdroj těch problémů. Požádejte, aby byl ten zdroj živě uveden do vaší pozornosti. Vezměte do úvahy povahu toho zdroje a jak ovlivňuje váš pracovní život.

3. Když znáte problémy a jejich zdroj, požádejte, aby byly postupně odstraněny z vašeho života. Využijte bílá světla pro důkladnou očistu, vyčištění, vypuzení a odmítnutí všech zdrojů a jejich problémů, které se týkají vašeho pracovního života. Požádejte o milosrdenství a odpuštění za zanedbávání svého pracovního života a za to, že jste dovolili, aby vás ovládaly tyto problémy a jejich zdroje

4. Rozjímejte o obsahu této kapitoly a o jejích devíti bodech a požádejte Nejvyššího, aby vám poskytl náležité chápání toho, jak se všechno, co je obsaženo v této kapitole, týká vašeho osobního profesního života. Jaké jsou skutečné motivující faktory vašich

PROFESNÍ NEBO PRACOVNÍ ŽIVOT

---

pracovních či zaměstnaneckých aktivit? Proč jste se rozhodli vykonávat to či ono konkrétní zaměstnání?

5. Požádejte Nejvyššího, aby vám zjevil, jaká je pravá povaha vašich specifických darů, talentů, schopností, nástrojů a tvořivého nadání, abyste se dozvěděli, jak je využít podle vašich nejlepších schopností bez toho, abyste dovolili, aby byl kterýkoli z nich nečinný, zahálejší či málo využitý. Zeptejte se, zda práce či zaměstnání, do kterých jste zapojeni, je skutečně to, co byste měli dělat. Pokud ne, požádejte o zjevení ohledně typu práce, ve které byste se měli angažovat, abyste uspokojivě naplnili účel svého pobytu na této Zemi.

6. Požádejte Nejvyššího, aby vás představil vašemu novému duchovnímu rádci, který má reprezentovat a který vám má radit ohledně vašich tvůrčích, pracovních či zaměstnání se týkajících aktivit. Ověřte si svým novým duchovním rádcem a diskutujte s ním/ní o pravé roli, kterou jste se dohodli hrát na této Zemi.

7. Požádejte Nejvyššího a svého duchovního rádce pro váš pracovní život, aby vám nějakým živým způsobem znázornil vaše místo, pozici a typ práce, kterou můžete vykonávat nanejvýš přiměřeným, užitečným, účinným a prospěšným způsobem pro ostatní.

8. Požádejte Nejvyššího a svého nového rádce, abyste si osvojili nový, náležitě duchovní typ motivace pro všechny vaše aktivity a zaměstnání se týkající práci a aby z vás naprosto odstranil jakékoli postranní, sobecké či egoistické motivace nebo ohledy.

9. Požádejte Nejvyššího, aby znovu spojil váš pracovní život s vaším pravým duchem a duší, abyste tak byli schopni odvozovat vše z pravého duchovního Zdroje. Srdečně poděkujte za pomoc, radu či jakékoli poučení, jež jste při vašem sezení dostali. Zeptejte se, zda jsou nějaké další záležitosti, týkající se vašeho pracovního života či čehokoli jiného, které je potřebné uvést do vaší pozornosti při dnešním sezení. Pokud ano, ať s vámi o nich diskutují, dokud nejsou plně vyřešeny, inkorporovány a absorbovány. Ve všech ohledech se řiďte jejich dobrou a pozitivní radou (jako vždy ji prověřujte svou intuicí) a potom ukončete své sezení.

Během těchto cvičení zajistěte, abyste vždycky byli pohybliví, flexibilní, otevření, rozmanití a všestranní, abyste tak do svých cvičení vždy vnesli nějakou novotu za účelem vyhnutí se návyku, externalizaci, automatizaci či ritualizaci svých hodnotných cvičení.

Vykonáváme-li poctivě tyto či podobné typy cvičení každodenně, celkem jistě se naučíme, jak žít, chápat a správně naplnit náš profesní, zaměstnanecký, povolání se týkající a pracovní život k naší plné spokojenosti a ke spokojenosti Nejvyššího. Tímto způsobem budeme schopni odstranit negativní stav z našeho pozemského života nebo značně omezit jeho dominanci a zrušit moc, kterou měl nad námi do tohoto okamžiku.

KAPITOLA ŠESTÁ

Rodinný život

Jak bylo zmíněno v předchozí kapitole, Nejvyšší stvořil inteligentní bytosti, entity a lidi proto, aby byly schránkami a nádobami určitých specifických a jedinečných aspektů života Nejvyššího. Počet a rozmanitost těchto aspektů jsou nekonečné a nemohou být nikdy vyčerpány, protože všechny pocházejí z Absolutního Zdroje. Cokoli, co je Absolutní, nemůže nikdy vyčerpat své aspekty. Toto je důvod, proč nemůže akt stvoření nikdy ustát ve svém věčném pokračování.

Nicméně je zcela zřejmé, že ačkoli existuje nekonečný počet a rozmanitost aspektů, všechny pocházejí ze stejného zdroje - z Absolutního Života Nejvyššího. Je to stejný život. Všechny tyto aspekty ve své povšečnosti tvoří jeden Absolutní Život Nejvyššího, kdož je život Sám/Sama o Sobě a Sám/Sama od Sebe. Takže všechny nekonečné počty a variace aspektů života jsou ve vzájemném vztahu a propojené navzájem. Jeden bez druhého či oddělené od sebe nemohou být a nemohou náležitě fungovat ani se manifestovat. Ve své povšečnosti tvoří jednu rodinu.

Různé aspekty jsou ve své kvalitě a obsahu vždy jedinečné a neopakovatelné a neexistují žádné dva aspekty, které by měly přesně stejný obsah, kvalitu a význam. Přesto jsou ve vzájemném vztahu, na základě stupně podobnosti toho obsahu, kvality a významu. Čím jsou si podobnější nebo čím jsou si vzájemně blíže, tím více vypadají jako jeden útvar či jednotka. Jednotky složené z takových podobností formují jistá seskupení, která v širším smyslu dávají podnět k objevení se rozličných společností a národů, jež mají společné jisté charakteristické rysy. Tyto společné charakteristické rysy je drží pospolu a umožňují jim, aby byly odlišitelné od jakékoli jiné společnosti.

Uvnitř těchto společností však někteří lidé projevují více podobností ve svých charakteristikách než jiní, a tyto je přirozeně vzájemně přitahují, takže se stávají rodinnou jednotkou.

Čím více jsou si tyto charakteristické rysy podobné, tím bližší jsou si členové té jednotky. Čím méně vzájemné podobnosti, tím slabší vztah je mezi nimi. V tom případě se jeví, že jsou vzájemně vzdálenější. Je-li tam pouze malá, nebo není-li tam žádná podobnost, jeden druhému se vůbec neobjeví, i když jsou spojeni společným jmenovatelem svého zdroje a užitku, které poskytují celku.

V širším smyslu všechny tyto aspekty, nezáleží na tom, jak diametrálně se liší, protože vznikly ze stejného zdroje, lze nazvat bratry a sestrami. Všechny ty aspekty, jež reprezentují a jež vznikly z Božské Pravdy či Moudrosti a jejich příslušných idejí, lze nazvat bratry. Všechny aspekty, jež reprezentují a jež vznikly z Božského Dobra či Lásky a jejich příslušných idejí, lze nazvat sestrami. Společně jsou nazývány Děťmi

Božími. Je-li zdrojem jejich původu Božská Moudrost a Pravda, lze ten zdroj nazvat Otcem, a je-li to Božská Láska a Dobro, lze jej nazvat Matkou.

Nicméně, v užším smyslu, protože kvalita, obsah a význam některých z nich se střídají od jednoho aspektu ke druhému a protože tato variace může být tak velká, že je buď zanedbatelná, značná, nebo naprosto odlišná či nesouvisející, různé aspekty toho života lze nazvat i takovými názvy jako strýc, synovec, bratranec, nevlastní bratr, nevlastní sestra nebo bratranec či synovec a podobně z druhého, třetího či čtvrtého kolena. Čím je rozdíl větší, tím vzdálenější je jejich vztah, takže v jednom bodě dospějeme do stavu, kdy už mezi nimi není vůbec žádný vztah. Buď mají vztah jako přátelé, nebo jako naprostí cizinci, kteří se nikdy nesetkají.

Takže si musíme pamatovat, že On/Ona promítá všechny tyto aspekty Absolutního Života Nejvyššího k manifestaci do konkrétních forem, nádob či schránek. Tyto formy, nádoby či schránky stvořil Nejvyšší pro ten účel, aby byly nositeli těch aspektů. Protože všechny aspekty Absolutního Života Nejvyššího nesou Jeho/Její atributy, všechny jsou inteligentní, sebeuvědomělé, sebevímající a sebeindividualizované jednotky, zvané lidské bytosti či sentientní entity.

V širším smyslu, tedy z duchovního hlediska, kvůli výše popsanému uspořádání, všechny lidské bytosti a sentientní entity jsou bratry a sestrami, dětmi jednoho otce a matky a všechny mají vztah ke stejnému Jednomu Zdroji. Skrze ten zdroj a kolem toho zdroje - Nejvyššího - tvoří jednu vesmírnou rodinu. Jak už poukázal Emanuel Swedenborg, kvůli tomuto vztahu a uspořádání se veškeré stvoření či všechny sentientní entity a lidské bytosti jeví před Nejvyšším jako jeden dokonalý člověk (v této konotaci slovo „člověk“ označuje jak mužské, tak i ženské).

Takže všichni jsme syny a dcerami Nejvyššího a skrze Něho/Ni jsme všichni bratry a sestrami.

Nicméně v užším smyslu je náš vztah určen kvalitou, obsahem a významem toho aspektu Života, který neseme z Nejvyššího. A v ještě užším smyslu náš vztah bude určen stupněm a rozsahem, v jakém aktualizujeme a uskutečňujeme tu kvalitu, význam a obsah v našem každodenním životě.

Víte, co Ježíš Kristus odpověděl lidem, kteří Jej informovali, že venku stojí Jeho pozemská matka, bratři, sestry či příbuzní, kteří Ho chtějí vidět? Přečtěte si Evangelium podle Matouše, kapitola 12, verše 46 a 50. Řekl jim: „Neboť každý, kdo koná vůli mého Otce v nebi, je můj bratr, sestra a matka.“

Z tohoto výroku je zcela zřejmé, že každý vztah je určen rozsahem, v jakém každý aktualizuje, uskutečňuje a manifestuje reprezentující aspekt Božího Života, který v sobě nese. Je vůle Boží, abychom naplno žili život, jež nám byl dán pro tento účel.

Nicméně ten život pozůstává ze dvou hlavních esenciálních a substanciálních faktorů - jeden se týká lásky či dobra a druhý se týká moudrosti či pravdy. Z toho důvodu konat vůli Boží znamená milovat a být dobrý a mít moudrost držení se pravdy. Žijeme-li

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

život v souladu s tímto principem, konáme vůli Boží, protože aktualizovat a uskutečňovat život, jenž nám byl dán v tom specifickém a jedinečném aspektu, znamená toto.

Stupeň a rozsah, v jakém to činíme, určuje náš vztah k jiným lidem. Je pouze jeden otec a matka - Nejvyšší. Žádní jiní rodiče nemohou nikdy existovat. Svůj život nezáskáváme od svých pozemských rodičů. (Naši pozemští rodiče jsou jen prostředek, skrze který přicházíme na tento svět. Ten vztah se přesně tady končí.) Našimi pravými bratry a sestrami jsou všichni ti, kteří náležitě aktualizují, uskutečňují a manifestují život, který jim dal Nejvyšší, v souladu s jeho povahou - láskou a dobrem, moudrostí a pravdou. Je-li někdo milující a moudrá osoba, miluje-li pravdu a žije-li svůj život v souladu s tímto principem a uznává-li, že Nejvyšší, Stvořitel je jediným původcem veškerého života a že je jediným skutečným rodičem, ta osoba je mým bratrem, sestrou či matkou. Čím menší naplnění tohoto požadavku existuje, tím slabší vztah tam je. Není-li vůbec naplněn, neexistuje vůbec žádný vztah, dokonce i kdyby ta osoba byla mým pokrevním otcem, matkou, bratrem, sestrou, synem či dcerou.

Jak bylo zmíněno předtím, každý aspekt života Nejvyššího, jenž je vložen do vás, kdož jste formami a nádobami toho života, pochází ze dvou hlavních Absolutních atributů Přirozenosti Nejvyššího - Božské Lásky a Božské Moudrosti či Božské Feminity a Božské Maskulinity. V Nejvyšším jsou tyto dva atributy Absolutně Jedním. Taková je Přirozenost Absolutní Kondice. Nicméně, čím méně je jedinec v Absolutní Kondici, tím více rozeznatelné budou tyto dva hlavní atributy. V jednom bodě, v tom nejvíce relativním rozpoložení, se mohou objevit v naprosto oddělené formě - jako muž či jako žena. Jelikož tyto esenciální a substanciální formy ale pocházejí ze stejného Absolutního Zdroje, vždy se navzájem přitahují a hledají vzájemné sjednocení, aby se staly jedním, a ne různými, podobně, jako je to s jejich Absolutním Zdrojem. Nicméně, vzhledem k tomu, že jakýkoli aspekt, ať už v ženské, či mužské formě, pramení ze svého Absolutně Sjednoceného Zdroje, nechť je jeho forma jakkoli mužská, či ženská, vždycky uvnitř sebe obsahuje oboje charakteristické rysy. Rozdíl není v naprostém nedostatku jednoho, či druhého, ale v tom, který z nich je silnější a převážně zdůrazňovaný a manifestovaný. Ale oba, muž i žena, usilují o vyvážení snížené přítomnosti svých opačných charakteristických rysů vyhledáváním a spojením se svým opačným pohlavím.

Každý specifický aspekt lásky a dobra má svůj přesně odpovídající specifický aspekt moudrosti či pravdy. A naopak, každý specifický aspekt moudrosti či pravdy má přesně odpovídající specifický aspekt lásky či dobra. Existuje věčná touha a snažení těchto specifických se spojit, aby byly jedním, tak jako jsou jedním v Nejvyšším. Specifický aspekt lásky či dobra a specifický aspekt moudrosti či pravdy, které spolu navzájem přesně souvztaží, se nazývá manželský partner.

Když jsou spojeni, stávají se jedním tělem, ale ne jedním duchem. Nemohou se stát jedním duchem nebo ztratit svoji individualitu, protože reprezentují rozdílné aspekty Přirozenosti Nejvyššího. Jestliže by se měli stát i jedním duchem, jeden aspekt toho života by ztratil svoji jedinečnou a neopakovatelnou individualitu a možnost své

jedinečné manifestace. V tom případě by chybělo něco velmi důležité pro sdílení a stvoření by bylo ochuzeno o životně důležité poznání určitého aspektu Přirozenosti Nejvyššího.

To je důvod, pro se ve Svaté Bibli říká „Stanou se jedním tělem“, ale ne jedním duchem či duší. „Stát se jedním tělem“ znamená spojit dva přesně souvztažící aspekty dvou atributů Přirozenosti Nejvyššího za účelem jejich plnější a lepší manifestace, aktualizace a uskutečnění ve prospěch všech. Takové spojení se nazývá duchovním manželstvím, protože neexistuje žádný jiný aspekt lásky, který by byl v tak přesné souvztažné pozici ke svému aspektu moudrosti, a naopak, jako je ten, se kterým je spojen. Jsou tedy ve věčném duchovním manželství.

Nicméně stav toho manželství je velmi jedinečný. Prožití jeho stavu je neopakovatelné. Z toho důvodu potřebuje být sdílen se všemi ostatními aspekty, aby se tyto spoluúčastníci na té jedinečné zkušenosti. Toto sdílení je přenášeno prostřednictvím všezahrnujícího nástroje - pohlavního styku, způsobem popsáným ve čtvrté kapitole této knihy.

Takže vztah mezi jedním specifickým aspektem feminity a přesně s ním souvztažícím jiným aspektem maskulinity, a naopak, lze nazvat manželským vztahem čili vztahem manželů. Na Zemi jsou nazýváni manžel a manželka. Tento pozemský termín je zkreslením náležitého chápání souvztažností, jelikož slovo „manžel“ je v duchovním smyslu přisuzován Nejvyššímu, kdo miluje Svě stvoření v Absolutním Smyslu. A slovo „manželka“ je přisuzováno veškerému stvoření a všem jeho členům, kdož opětuji Lásku Nejvyššího.

Můžeme tedy říci, že každý, kdo opětuje Boží lásku z celé své přirozenosti (z celistvosti toho aspektu, který nese a reprezentuje), stává se „manželkou“ Nejvyššího bez ohledu na to, jakou má zevní formu (ať už mužskou, či ženskou). A Nejvyšší je v takovém případě k dotyčnému v takovém vztahu jako milenec a manžel (k muži z Jeho femininního stavu a pozice a k ženě z Jeho maskulinního stavu a pozice).

Toto je důvod, proč není vhodné nazývat pozemské manželské vztahy jako vztahy manžele a manželky, protože v duchovním světě tyto termíny mají zcela jinou konotaci a význam.

Můžeme tedy říci, že spojení dvou přesně souvztažících aspektů lásky a moudrosti a moudrosti a lásky je jádrem toho, co se nazývá rodinný život. Takové spojení, jelikož je velmi jedinečné a specifické, produkuje zrod nových tvůrčích idejí. Tyto ideje Nejvyšší využívá pro jejich nadělení jedinečným a specifickým či novým aspektem Svěho Absolutního Života, jenž ještě do nynějška nebyl ukázán stvoření.

Tyto ideje se proto následně stávají novými lidskými bytostmi či sentientními entitami. V duchovním světě jsou tyto nové ideje, vytvořené takovým spojením, nazývány dětmi; a dva spojení lidé jsou nazýváni relativním otcem a matkou čili rodiči, v protikladu k Absolutní Matce a Otcí neboli Absolutnímu Rodiči, Kdož je Nejvyšší. Důvod, proč jsou

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

nazývání jen relativními, je ten, že nemohou být dárci života, když nejsou Životem, ale pouze schránkami Života. Duchovní, duševní, sexuální a fyzické spojení umí a smí vytvořit nové ideje. Na základě takového vytvoření jsou ti dva lidé nazýváni relativními rodiči. Avšak nově zrozené ideje nemohou ožít a fungovat, dokud je Nejvyšší nenadělí specifickým aspektem Svého života. Až je obdaří, tyto ideje se stanou opravdu živými. Z toho důvodu je Nejvyšší nazýván Absolutním a jediným pravým Rodičem.

Dalším důvodem pro toto rozlišení je fakt, že dva lidé, kteří vytvářejí nové ideje ze svého spojení, v sobě nesou svoje vlastní specifické aspekty Života Nejvyššího, který není jejich, ale je Nejvyššího v nich. Takže v nejzajímavějším smyslu je to Nejvyšší v nich, Kdož je věčně přítomen ve všech Svých aspektech, kdo vytvořil ty nové ideje, a ti dva lidé fungovali jako kanály pro takovou možnost vytvoření. Proto tedy může být Nejvyšší jediným pravým Absolutním Rodičem.

Jakmile se tedy nové ideje narodí prostřednictvím dvou spojených lidí, stávají se svými vlastními jedinečnými životy z Nejvyššího v nich. A ony budou zase vyhledávat své vlastní spojení. Z těch nových spojení se narodí další nové ideje. Ty nově narozené ideje budou ve vztahu ke svým relativním rodičům a skrze ně ke svým relativním prarodičům. Takže původní dvojice se nyní stává i prarodiči dětí svých dětí (vše v relativním smyslu, samozřejmě).

Z výše uvedeného popisu je zřejmé, jak se vyvíjejí a navazují rodinné vztahy. Toto je duchovní a pozitivní původ rodinného života.

Každý má vztah ke každému podle obsahu, kvality, stupně a významu manifestace toho aspektu Lásky či Dobra a Moudrosti či Pravdy Nejvyššího, který reprezentuje nebo který v sobě nese. Protože každý v pozitivním stavu odvozuje všechno ze své pravé přirozenosti, která je dobrá a pozitivní, rodí se a životem jsou nadělovány jen pozitivní a dobré ideje. Takže mezi členy jedné rodinné jednotky či mezi členy jedné komunity, která pozůstává z několika rodinných jednotek, nebo mezi členy jedné společnosti, která pozůstává z mnoha rodin, nebo mezi členy veškerého stvoření, které pozůstává z nekonečného počtu a rozmanitosti rodinných jednotek, jsou možné jen pozitivní a dobré vztahy.

V centru těch rodinných jednotek, od jedné jednotky až po celkovou jednu rodinu veškerého stvoření, je Nejvyšší, Kdož je Absolutním Otcem a Matkou všech a Kdož je všechny spojuje do jednoho soudržného, harmonického a krásného celku.

Jelikož Nejvyšší je tak výhradním centrem základní rodinné jednotky, jakož i jedné rodiny veškerého stvoření, každý v té jednotce je rovný každému a je tak zvláštní, potřebný, jedinečný a odlišný jako kdokoli jiný, bez ohledu na rod či pohlaví, postavení, úřad, komunitu, rasu, národ či cokoli, co má. Nemůže tedy nikdy dojít k žádnému přednostnímu zacházení jedné osoby, muže či ženy, jedné rasy před druhou, protože každý je jedinečným nositelem velmi specifického a velmi odlišného aspektu daru života z Nejvyššího, ve kterém je Nejvyšší v každém věčně přítomen.

Každý aspekt je prodloužením a procesem Nejvyššího. V absolutním smyslu neexistují žádné aspekty, které by mohly být výše postavené či důležitější než nějaké jiné. V Nejvyšším jsou všechny stejně absolutní. Jakékoli připuštění čehokoli relativního či podřízeného nebo méně důležitého v Absolutním Stavě by zrušilo Absolutní Přirozenost Nejvyššího. Z toho důvodu nemůže být žádný aspekt, na základě jedinečnosti své přirozenosti, méně potřebný ani méně důležitý, protože žádný jiný aspekt není stejný.

Toto je princip, na kterém je postaven vztah duchovního rodinného života. Když mám k někomu vztah, ke komu mám vlastně vztah? Především a hlavně k Nejvyššímu v tom někom. Život v tom někom je jedinečným aspektem Nejvyššího. Já mám vztah k samotnému tomu aspektu, protože ten aspekt činí z dotyčného to, čím skutečně je. Bez něho je ta osoba absolutně ničím. Takže mám vztah fakticky k Nejvyššímu. Proto je logicky Nejvyšší jediný, kdo je můj pravý příbuzný (dědeček, babička, otec, matka, bratr, sestra, strýc, teta atd.). Všichni moji příbuzní jsou mi příbuzní pouze proto, neboť v sobě nesou Nejvyššího v tom specifickém aspektu, který z nich činí to, čím skutečně jsou. Mám tedy vztah k Nejvyššímu jako ke svému Absolutnímu Příbuznému. Protože Nejvyšší je vždy Absolutně stejný (na základě skutečnosti, že, jsa Absolutní, obsahuje v sobě všechny nekonečné počty a variace odlišností a změn - toto je pravá přirozenost Jeho/Její stejnosti), je zřejmé, že každá jedna osoba v sobě nese stejného Nejvyššího jako každá jiná osoba. Nakonec je pouze jeden Nejvyšší a nelze říci, že někdo jiný nese nějakého jiného Nejvyššího než já. Je-li Nejvyšší v každém stejný, každý je rovnocenný a stejně důležitý jako kdokoli jiný.

Rozdílnost v našem vzájemném vztahu není určována nemožným faktorem, že někdo v sobě má menší přítomnost Nejvyššího nebo že nese méně důležitý aspekt Nejvyššího, ale tím, jak ta osoba umožňuje, aby se plnost přítomnosti Nejvyššího manifestovala, aktualizovala a uskutečňovala v jejím životě.

Jelikož v pozitivním stavu každý rovným dílem usiluje o plnou, kompletní a vyčerpávající aktualizaci, uskutečnění a manifestaci té přítomnosti, s nikým není zacházeno odlišně či diskriminačně.

Z této diskuse je zřejmé, že vztahy mezi lidmi v duchovním světě, jako například v rodinné jednotce, nejsou vztahy osoby k osobě, ale vztahy od jednoho aspektu Nejvyššího k druhému aspektu Nejvyššího. To způsobuje, že ten vztah vydrží.

Když navazujeme vztah z Nejvyššího v nás k Nejvyššímu v jiných, jsme v pozitivním stavu. Taková je pravá přirozenost pozitivního stavu. Z takového uspořádání rodinného života nemůže vzejít nikdy nic negativní, zlé, špatné ani škodlivé.

Jednotným udržováním této situace ve veškerém stvoření by se ovšem nikdy nemohlo dosáhnout aktivace negativního stavu. Za těchto podmínek by nikdy nikomu nemohla přijít na mysl žádná myšlenka žádné negativity. Proto bylo nevyhnutelné dovolit uskutečnění naprosto rozdílného uspořádání.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Problémem uspořádání rodinných záležitostí v pozitivním stavu a toho, jak to bylo původně na této Zemi před takzvaným „Pádem“, je, že z pohlavního styku rodičů se nerodí žádné nevědomé a bezmocné děti. Každý se tam rodí jako zvláštní idea, která je následně přímo Nejvyšším nadělena jedinečným duchem života, který si vybuduje tělo z prvků prostředí, ve kterém se ta idea rozhodne být či sídlit jako jedinečná sentientní entita či lidská bytost. Každému je tedy od narození naprosto zřejmé, že Nejvyšší může být jediný Absolutní Rodič a Absolutní Příbuzný a že všichni ostatní jsou si vzájemně spřízněni tím, že jsou dětmi stejného Absolutního Rodiče. Vědomé uvědomění si tohoto faktu a přímá komunikace s Nejvyšším v sobě a skrze všechny ostatní činí tento fakt jediným akceptovatelným. S takovým postojem se nikdy nelze stát negativním.

Z toho důvodu, aby mohlo být dosaženo negativního stavu, bylo nezbytné změnit cestu, způsob, prostředky a metody rození dětí na této Zemi.

Uskutečnily se rozsáhlé fundamentální genetické změny a přešití lidského těla. Tyto byly nejvýraznější při přestavbě a pozměnění pohlavních orgánů. Prostřednictvím genetických pozměnění byl umožněn zvířecí způsob rození dětí. Pseudotvůrci použili geny zvířat, která počínala svá mláďata v děloze po kopulaci se samcem. Stejně uspořádání bylo použito při přestavbě a pozměnění mužských a ženských reprodukčních orgánů (které předtím nebyly reprodukční, ale tvořivé v duchovním smyslu - za účelem sdílení způsobem popsáným ve čtvrté kapitole). V procesu tohoto genetického pozměňování pseudotvůrci také dosáhli toho, že tělesné funkce a všechno, co se týkalo zevnějšku, bylo odštěpeno od svého duchovního a duševního zdroje v rozsahu pětadevadesáti procent jejich původních funkcí. Ty duchovní a duševní funkce byly z pětadevadesáti procent jejich výkonu zapouzdřeny pancířem uměle vybudovanou a vnucenou pseudoduchovností a pseudoduševností a jejich příslušnými funkcemi. Tyto funkce byly strukturovány takovým způsobem, aby nutily lidi zaměřovat veškerou svou pozornost ven či k zevnějšku, pryč od čehokoli duchovního či duševního. Funkce pravého ducha a duše byla dána do modality nevědomí. Pouze jejich pěti procentům bylo dovoleno se projevit, aby se zachoval životní podpůrný systém.

Takovým uspořádáním se dosáhlo několika významných věcí: děti už více nebyly přímým nadělením Nejvyššího. Kvůli velmi omezenému přístupu k duchovnímu a duševnímu zdroji a velmi omezenému proudění života se děti fyzicky rodily malinké, slabé, naprosto bezmocné a pro své přežití závislé na dospělých. Minimální přístup k jakémukoli poznání ducha a duše plodil naprosto neznalé děti. Jediná schopnost, jež byla zachována, byla schopnost fyzického růstu a poznání. Ale genetickými změnami byl proces poznání překroucen takovým způsobem, aby ten, kdo se učí, nešel k pravému zdroji veškerého poznání v nitru sebe sama - k Nejvyššímu, Kdož je v jeho/jejím duchu, ale namísto toho aby šel k zevnímu zdroji poznání - k jiným lidem, kteří bývali ve stejné překérné situaci. Na základě tohoto uspořádání vzniklo falešné a zkreslené poznání. Jelikož však je to jediný způsob učení, který je lidem na Zemi k dispozici, je „přirozeně“ považován na jediné pravé poznání.

Nevědomost a bezmocná závislost novorozence na dospělých vytvořila velice podivnou situaci. Dospělí lidé se stali absolutní autoritou a jediným zdrojem veškerého poznání a informací. Na druhé straně, dospělí lidé začali považovat svoje děti za svůj vlastní majetek či vlastnictví, neboť konec konců tyto vzešly z „mého semena, či byly počaty a narozeny z mého lůna“ a „já jsem právoplatný rodič a mé děti jsou pro mé vlastní potřeby a kvůli mé vlastní touze“. Proto nemá nikdo jiný právo jakkoli si je nárokovat. Stejně pocity vznikají v dětech - toto jsou naši rodiče a my jsme jediní, kdo má právo a výsadu mít je za své rodiče a pro své vlastní potřeby a touhy. Takže, majíce děti jako svůj majetek, rodiče si osvojili právo žádat od svých dětí, aby byly takové, jak chtějí oni a aby se chovaly a jednaly tak, jak jim oni přikazují nebo jak od nich očekávají.

Další věc, která se dosáhla tímto genetickým pozměněním našich pohlavních ústrojí, bylo, že žena byla uvedena do podřízené pozice vůči muži a takto byla umožněna diskriminace pohlaví a rodu. Duchovní nebezpečí této situace je ve faktu, že aspekt Nejvyššího, který je obsažen v té ženě - a tedy Sám/Sama Nejvyšší - je považován za méněcenný a méně potřebný než aspekt opačného pohlaví. Rázem se Nejvyšší stává někým, Kdož je naprosto odlišný v Absolutním smyslu. A je-li to stejný Nejvyšší, potom si vybral manifestovat se v ženě v menší míře než v muži, a proto je žena, pseudologicky řečeno, méně hodnotnější než muž. Takové ohavné je úsilí negativního stavu zničit naši schopnost náležitě a správně vnímat pravou přirozenost Nejvyššího. Věděli až příliš dobře, že když je podříváno náležité vnímání a chápání pravé přirozenosti Nejvyššího, nemůže být vybudována žádná opravdu produktivní, konstruktivní, kreativní, plodná a užitečná rodina.

Z tohoto typu uspořádání se na této planetě i v jiných oblastech zóny vymístění vyvinul velmi spleť systém vztahů.

Především genetickou úpravou byly všechny lidské vztahy odříznuty od svých vnitřních zdrojů a dány do zevnějšku. Toto mělo za následek malý, nebo žádný přímý přístup k Nejvyššímu. V této nové pozici nemůže být Nejvyšší považován za jediného a pravého rodiče, protože není žádná přímá zkušenost ani vědomí, že by se Nejvyšší jakýmkoli způsobem spolupodílel na plození nebo že by zplodil ty děti. Skutečností je, že jedinec je náležitě spojen se svým duchem, kde je Nejvyšší, prostřednictvím ducha života z té přítomnosti, vdechnutého do toho pseudotěla v matčině lůně. Nicméně jedinec nemá žádné vědomí, že jeho duch se zrodil z Božího ducha, Kdo je přítomen v rodičích, tedy v těch pěti procentech původního nadělení z Nejvyššího. Proto jedinec nemá žádný intimní, soukromý, osobní ani niterný vztah se svým vlastním Stvořitelem. Jedinec se o této situaci může dozvědět pouze z ústního podání svých rodičů či od církve. Ale nemá přímou zkušenost tohoto svatého vztahu, jedinec může, ale také nemusí věřit, že je to tak, a proto tomu nevěnuje přílišnou pozornost, a pokud ano, nepovažuje to žádným způsobem za závazné ani povinné. Tento závazek či povinnost cítí pouze vůči členům své rodiny, jelikož na nich závisí jeho život. V důsledku toho dochází k založení sobeckého základu, ze kterého je vybudován rodinný život v negativním stavu.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Protože vše v negativním stavu je externalizováno a materializováno, rozhodují se lidé navazovat vztahy, ze kterých vytvářejí své rodinné svazky, ne na základě kvality, obsahu, stupně a významu manifestace svých duchů a duší čili na základě aspektu Nejvyššího, kdo je pochován v hlubokých zákoutích jejich Niterné Nevědomé mysli, ale na základě zevnějšího fyzického vzhledu a přitažlivosti, nebo na základě zevnějších hledisek či zevnějšího společenského postavení a politických hrátek. Jiné ohledy jsou buď zcela přehlíženy, nebo nejsou považovány za rozhodující a důležité.

Kvůli této skutečnosti nejsou lidé schopni, nebo jsou schopni jen nesmírně vzácně se spojit s aspektem, s nímž přesně souvztaží a jenž by měl být reprezentován v jejich manželském partnerovi. Jejich manželské vztahy jsou tedy vybudovány na naprosto falešných záminkách a představách, a ne na náležitých souvztažnostech aspektů lásky či moudrosti, dobra nebo pravdy, vůle a myšlení i maskulinity a feminity. Tyto jsou zcela potlačeny a zapomenuty. Protože není možné pravé manželství mezi ničím jiným než přesně souvztažícími aspekty specifické lásky a její moudrosti a specifické moudrosti a její lásky, a protože takové ohledy nejsou lidmi brány do úvahy, na planetě Zemi nemohou existovat žádná pravá manželství. Máme zde jen pseudomanželství či ubohé imitace pravého manželství.

Když pseudotvůrci provedli ty genetické úpravy, výslovně se ujistili o tom, že nově vytvoření lidé byli vybudováni a strukturováni takovým způsobem, aby za žádných okolností nebylo umožněno, aby kdy nastalo pravé spojení jejich specifické lásky s jejich specifickou moudrostí, a naopak. Náležité spojení pravého aspektu lásky s pravým aspektem moudrosti, a naopak, je vždycky pozitivní. Takové spojení nemůže vytvořit nic negativního.

Proto dovolit, aby došlo k takovému pravému spojení, znamená eliminovat negativní stav. Takže namísto budování a aktualizace tohoto spojení, záměrem bylo přerušení a znemožnění jeho uskutečnění a aktualizace.

Všechny lidské vztahy byly tedy kontaminovány do takové míry, že ať by se lidé na této Zemi jakkoli usilovně snažili být opravdu vzájemně manželi, nikdy nemohou v tomto úsilí uspět, jelikož dokonce ani fyzicky nejsou stavěni pro takovou možnost.

Ať si proto lidé myslí, co chtějí, nikdy nejsou opravdu ženatí/vdané za své manželské partnery. Protože na této Zemi nejsou možná žádná pravá manželství, neexistuje zde ani žádný pravý rodinný život.

To, co zde máme v důsledku rozsáhlé genetické změny, nejsou pravé rodinné jednotky, skupiny, společnosti, rasy, národy, země atd., založené a vybudované na vzájemném respektu, lásce, toleranci, trpělivosti, užitku, sdílení a přítomnosti a manifestaci Nejvyššího v nich, ale uměle a násilně vnucené jednotky, spojené dohromady, jež umožňují negativnímu stavu vzkvétat a nadále existovat. Protože takové jednotky berou do úvahy pouze velmi málo pravých duchovních ohledů, jsou svázány závaznými společenskými, občanskými, morálními a náboženskými zákony, které se musí dodržovat a zachovávat za každých okolností.

Na druhé straně, protože lidé v zásadě budují své rodinné jednotky na falešných, neduchovních záminkách (výhradně na fyzické přitažlivosti, kvůli materiálním ohledům, bezpečnostním důvodům, společenským pozicím, sexuálním potřebám, potřebě postarat se, či být zaopatřen, potřebě ovládat, či být ovládán, potřebě mít někoho na sobě závislého, či na někom záviset a kvůli mnoha jiným podobným postranním sobeckým důvodům), končí s všemožnými nepřekonatelnými těžkostmi a problémy, které neustále zamořují jejich rodinný život. Násilí, zločin, nenávist, nesnášenlivost, zneužívání a využívání všeho druhu a mnohé podobné faktory nejvíce převládají mezi členy téže rodinné jednotky. Statistiky jasně ukazují, že většina násilných trestních činů, jako jsou například vraždy a napadení, je páchána mezi členy téže rodiny.

Tato situace je výsledkem rodinného života, který není vybudován na náležitých duchovních a duševních ohledech. Takový je výsledek negativního stavu a jeho pravé přirozenosti.

Pojďme dále rozvinout rodinný život v následujících bodech:

1. Hlavním účelem, cílem a funkcí rodinného života v pozitivní konotaci je uvést do nejplnější, nejintenzivnější a nejsrozumitelnější pozornosti každého funkci různých blízce příbuzných aspektů Nejvyššího, jež jsou umístěny v členech téže rodinné jednotky. Jedním z nejdůležitějších účelů zde je umožnit náležité spojení a sjednocení všech specifických aspektů dvou hlavních atributů Přirozenosti Nejvyššího - lásky a moudrosti, dobra a pravdy, vůle a rozumu a feminity a maskulinity.

Jelikož je jedinečnou lidskou bytostí či jedinečnou sentientní entitou, on či ona může nést pouze jeden takový aspekt v každé dané době, a není schopen/schopna v sobě obsahovat a zahrnovat ani obsáhnout a zahrnout žádné jiné aspekty. Protože jedinec v podstatě může reprezentovat buď jeden aspekt lásky, nebo jeden aspekt moudrosti - jinak by byl Absolutní - je nezbytné vyhledávat vnější spojení. Tato spojení jsou možná pouze mezi těmito dvěma aspekty, které velice specificky souvztaží.

Takže jeden hledá svého pravého partnera čili ideu, z níž pochází jeho láska a její moudrost, či jeho moudrost a její láska. Když najde tuto ideu, jež má nyní konkrétní formu nějaké bytosti či entity, spojí se s ní. Skrze toto spojení může jedinec zažít Přirozenost Nejvyššího v aspektu, který chybí jeho moudrosti a jeho lásce, jež potřebuje jedinec mít, aby byl kompletním jedincem. Náležité tvůrčí úsilí každého jedince může být plně vyjádřeno jen tehdy, když se stane takovým kompletním jedincem. Každý jedinec se proto potřebuje spojit se svým protějškem (láska s moudrostí a moudrost s láskou), aby efektivně a naplno manifestoval, aktualizoval a uskutečnil své tvůrčí úsilí. Přitom jeden naplno manifestuje a ilustruje pravou Přirozenost Nejvyššího, reprezentovanou tím jedincem.

Můžeme tedy říci, že hlavním účelem duchovního manželství či vytvoření rodinné jednotky je skutečnost, že poskytuje každému nejefektivnější prostředky na plnou a kompletní aktualizaci, manifestaci a uskutečnění všech svých tvůrčích snah, ve kterých

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

se přítomnost a přirozenost Nejvyššího, reprezentovaná tím jedincem, může plně manifestovat a sdílet se všemi ostatními jedinci v zájmu vzájemného prospěchu a obecného blaha. Toto je společným úsilím. Toto je pozitivní stav. Tímto způsobem rodinný život slouží každému ve stvoření Nejvyššího tak, že umožňuje neustálé rozšíření a obohacení poznání, chápání a uplatnění vlastní individuality každého.

2. Láska a moudrost, dobro a pravda, vůle a rozum, náklonnost a inteligence, feminita a maskulinita a jejich specifické aspekty slouží jako jediné základní komponenty, na kterých je postaven jakýkoli vztah. Takže rodinný život, jenž není vybudován a založen a těchto principech, nemůže vyprodukovat žádné ryzí nové ideje, které by měly za následek zlepšení, růst a pokrok každého ve stvoření Nejvyššího.

Spojení, interakce a aktivita těchto principů dává život tvůrčímu úsilí každého. Užitečnost každé rodinné jednotky je v tom, do jaké míry iniciuje, podporuje, inspiruje a motivuje tvůrčí úsilí každého. Chybí-li tyto faktory, pro vznik rodinné jednotky a její život nikdy nelze najít žádné ospravedlnění.

Lidé na této Zemi naneštěstí považují takové termíny jako láska a moudrost, dobro a pravda, vůle a rozum atd. za abstraktní a nehmátatelné. Na základě své externalizované a materializované pseudopovahy nevidí, že tyto termíny nejsou abstraktní, ale že jsou velmi věcné, reálné a nevyhnutelné doprovodné jevy života.

Například my všichni někoho či něco milujeme. Dovede si někdo z nás představit, že by nikoho nebo nic nemiloval? Pokud byste dokázali ve svém životě dosáhnout stavu, kdybyste byli naprosto bez jakékoli lásky vůbec, okamžitě byste zemřeli. Moudrost té lásky je ve vyhledávání, laskavými a něžnými prostředky, oplácení té lásky objektem naší lásky. Takové oplácení nám poskytuje naplnění a uspokojení a motivuje nás v našem tvůrčím úsilí, vynalézavosti a novátorství, aby se ta láska prohloubila a aby produktivněji vzkvétala.

Takže odráží tento příklad tuto abstraktní konotaci? Takovýmto způsobem bychom měli vnímat všechny takové termíny. Ony všechny mají ohromný duchovní, duševní, emocionální, intelektuální, fyzický a praktický význam.

Každá rodinná jednotka a její život má přesně tento účel - umožnit, aby byly všechny takové stavy a okolnosti produktivně, tvořivě, konstruktivně a prakticky využity, aktualizovány, realizovány a manifestovány ve prospěch všech.

3. Každý aspekt lásky a každý aspekt moudrosti má svého ducha, svou duši a své tělo. Obsah a kvalita lásky i obsah a kvalita moudrosti je duchem té lásky a moudrosti. Dobro té lásky a pravda té moudrosti, jakož i vůle milovat a uvažovat o pravdě, je duší té lásky a té moudrosti. Formální zevnější vnímání a vyjádření té lásky je ženským tělem té lásky a formální vnímání a vyjádření té moudrosti je mužským tělem té moudrosti. V povšechnosti ducha, duše a těla té lásky či té moudrosti nebo jejich příslušných aspektů je zakořeněno jsoucno a bytí každého jedince. Takže můžeme říci, že lidská bytost není ničím jiným než formou a manifestací nějakého druhu aspektu

lásky, dobra, vůle a feminity - žena; nebo nějakého druhu aspektu moudrosti, pravdy, rozumu a maskulinity - muž. Ani muž, ani žena netvoří sami o sobě a sami od sebe úplného a kompletního jednoho jedince, který by jim umožňoval vnímat či vyjadřovat plnost jejich esence a substance, odrážející se v jejich schopnosti být tvořivými. Z toho důvodu každý jeden takový aspekt hledá spojení se svým protějškem za účelem stát se takovým úplným a kompletním tvořivým jedincem.

Účelem takového hledání je výlučně vzájemný prospěch, obecné blaho, užitek pro všechny a sdílení se všemi.

Když kterýkoli jedinec nalezne svůj protějšek, nebo když se najdou vzájemně, vytvoří rodinnou jednotku. Tato rodina vytvoří určitý specifický životní styl - rodinný život - který slouží jedinému účelu: vynést na světlo u každého člena té rodiny kompletní možnosti a schopnosti jeho jedinečného a neopakovatelného tvůrčího úsilí a větší ztotožnění všech s Nejvyšším, Kdož je v tom tvůrčím úsilí přítomen.

Protože láska miluje svou moudrost a moudrost touží po své lásce a zbožňuje ji i všechny její plody a nové ideje, důsledkem jejich spojení může být pouze vše pozitivní, dobré, šťastné, radostné, rozkošné, příjemné a uspokojující. Takže takové spojení do rodinné jednotky a její život jsou tím nejžádanějším stavem.

4. Spojení lásky a moudrosti či feminity a maskulinity ve všech jejich nekonečných počtech a variacích aspektů vytváří nanejvýš jedinečné a nádherné ideje a jejich formy. Tyto se nazývají dětmi takových spojení.

Na druhé straně to spojení, jelikož poskytuje svým účastníkům větší příležitost být sami sebou, činí je následně více znamenitými a více nádhernými. Čím jsou produktivnější, tvořivější, konstruktivnější, funkčnější, krásnější, žádanější a nádhernější, tím více se stávají sami sebou. Tento stav se simultánně odráží na všech úrovních jejich jsoucna a bytí - duchovní, duševní, intelektuální, emocionální, sexuální, fyzické, tělesné i enviromentální. Protože jejich prostředí je výsledkem toho spojení, a protože odráží jejich aktuální stav a rozpoložení, to prostředí se taktéž stává více krásným, více žádoucím a více nádherným pro život.

Neustálé zlepšování a zkrášlování jejich rozpoložení, odrážející se na všech úrovních jejich jsoucna a bytí a v nitru jejich rodinné jednotky, přispívá ke zlepšování a zkrášlování veškerého stvoření. Každá rodinná jednotka a její život je částí celku. Zlepší-li se jedna jednotka, zkrásní-li a postoupí-li na vyšší úroveň tvůrčího úsilí, ohromně profituje veškerý celek. Jedním z hlavních účelů takového spojení muže a ženy do rodinné jednotky jsou tyto vyšší zřetele - zlepšování, zkrášlování a postupování veškerého stvoření. Tento akt není možné uskutečnit zvenčí, ale pouze z nitra. Závisí-li stav a rozpoložení stvoření na stavu a rozpoložení jeho obyvatel, potom stvoření lze zlepšit, zkrášlit a může postupovat jen tehdy, činí-li tak jeho obyvatelé.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Každý tedy vstupuje do rodinného života za tímto vyšším účelem. Nic nemůže způsobit každému v pozitivním stavu větší radost a potěšení, než být schopen přispět ke všezahrnujícímu zlepšení, zkrášlení a pokroku veškerého stvoření. To je vykonáno skrze jejich vlastní úsilí být neustále takoví. To se myslí prohlášením, že toho lze dosáhnout pouze z nitra. Především pro toto existuje rodinný život.

5. Plody, produkty, ideje či děti takového spojení, jen co jsou naděleny jedinečným a specifickým životem z Nejvyššího, stávají se svým vlastním nezávislým a svobodným životem, s hlubokou láskou, respektem, vděčností a oceněním vůči všem, kdož se podíleli na jejich zrodu. Účelem jejich vytvoření není učinit je závislými na někom, zvláště ne na jejich relativních rodičích. Účelem je pomoci jim, aby byly jiné, nezávislé, jedinečné a tak svobodné, jak je jen možné. V takovém druhu atmosféry jsou vychovávány. V tomto ohledu je účelem rodinné jednotky dostat v jejich dětech jejich potenciály, talenty, výkonnost, dary, schopnosti a jedinečnost na nejvyšší možnou úroveň. Pouze takovým způsobem se mohou děti stát plně funkčními a užitečnými, nezávislými, svobodnými lidskými bytostmi či sentientními entitami. Protože jim není vnucováno vůbec nic cizí a protože nejsou do nich promítána žádná očekávání a předpoklady jejich relativních rodičů, stávají se plně samy sebou. Pouze tím, že jsou samy sebou, mohou efektivně přispět svým vlastním dílem ke zkrášlení, zlepšení a pokroku své vlastní rodinné jednotky a následně veškerého stvoření.

Cílem rodinné jednotky je pomoci dětem být plně samy sebou. Vůbec nikdo netouží, nepřejí si, ba dokonce ani nemá sklon někoho o něco ochuzovat, a zvláště ne své děti o to, aby byly samy sebou. Žádný rodinný život by neexistoval ani zlomek vteřiny, pokud by vykazoval jakoukoli tendenci k takové ohavné deprivaci. Proto tedy nikomu nepřijde na mysl, aby žádal od svých dětí, aby byly takové, jak po nich chtějí jejich relativní rodiče, a ne takové, jaké jsou ty děti skutečně ve své esenci a substanci.

6. Rodinná jednotka a její život v pozitivním stavu není uzavřená, izolovaná a separovaná sebenapájející se smyčka. Je to otevřený systém sdílení se všemi, kdo jsou pozitivní, milující, pečující a dobré dispozice a stavu. A protože v pozitivním stavu je takovýto každý, každý je zván ke sdílení a ke spoluúčasti na životě každé rodinné jednotky. Taková spoluúčasť je velmi vítaná, protože vnáší do ní zkušenosti všech ostatních. Ty pozvedávají a obohacují život dané rodinné jednotky tím, že ji umožňují, aby následně byla produktivnější, tvořivější a plodnější. Toto sdílení je bezpodmínečné a není omezeno na jeden či několik aspektů s vyloučením některých či všech ostatních aspektů. V pozitivním stavu něco takového jako podmíněné sdílení není možné.

Z toho důvodu spojení dvou jedinců v duchovním manželství nikdy neznamená výlučné vzájemné vlastnění. Toto by udusilo veškeré jejich tvůrčí úsilí a vzalo by jim to jejich jedinečné životy. Jejich pohlavní sdílení tedy nikdy nejsou omezeny jen na ně samotné, ale navazují sexuální vztahy s každým opačného pohlaví, kdo je ochoten a kdo má potřebu sdílet něco životně důležité a významné prostřednictvím všezahrnujícího sexuálního nástroje sdílení (způsobem popsáním v kapitole 4). Toto nevyvolává žádné pocity žárlivosti ani viny, ale namísto toho velkou radost, potěšení a

rozkoš, že byly získány nějaké nové zkušenosti, které jsou následně sdíleny se svým manželským partnerem prostřednictvím jejich vlastního pohlavního styku.

Takové zkušenosti je činí produktivnějšími a umožňují, aby se jejich tvůrčí úsilí projevilo v mnohem větším rozsahu, intenzitě a hloubce. To z nich činí mnohem lepší a více milující bytosti. Vše, co je činí více milujícími, produktivnějšími, tvořivějšími, užitečnějšími, znalejšími a moudřejšími, je zbožné, náležité, správné a vítané jako velký dar absolutně milujícího a moudrého Absolutního Nebeského Rodiče - Nejvyššího.

7. Struktura rodinné jednotky a její život, jakož i náležité sladění a spojení manželských partnerů, je taková, že každý v takovém svazku má příležitost pokračovat v tomto vztahu na věčnost (je-li potřeba). Protože aspekty Božské Lásky a Božské Moudrosti Nejvyššího, které v sobě nesou, jsou nevyčerpatelné (konec konců, všechny jsou ve svém zdroji v absolutním stavu), v těch aspektech existují vždy nové prvky, které v sobě manželští partneři aktivují. Vždy, když jsou takové nové prvky aktivovány, partneři změní dokonce i svůj vnější vzhled. Stávají se více přitažlivými, více krásnými, více žádoucí, více milující, více moudřími, více informovanými a více vzrušujícími ve všech aspektech. Za takových okolností se mezi nimi nemůže nikdy žádným způsobem a žádnou cestou vyvinout nijaká vzájemná přesycenost, nuda, vyčerpání ani odpor. V jejich vztahu existuje neustálá novost a rozmanitost, které se ještě stupňují prostřednictvím jejich sexuálního zapojení s jinými. Toto předchází vyvíjení a objevení se jakýchkoli nežádoucích pocitů a postojů. Tímto postupem se stále více a více zamilovávají do sebe navzájem, a tudíž do Nejvyššího, a tudíž do ostatních.

Jedním z mnoha účelů rodinné jednotky a jejího života je umožnit takové univerzální zamilování. Zamiluji-li se více do svého partnera, zamiluji se více do Nejvyššího, Kdož je přítomen v mém partnerovi. Zamiluji-li se více do Nejvyššího, zamiluji se více do všech ostatních ve stvoření Nejvyššího, protože Nejvyšší je v nich všech přítomen. A čím více se takto všeuniverzálně zamiluji, tím se stávám produktivnějším, konstruktivnějším, užitečnějším a tvořivějším. Stáváním se takovým, stávám se více a více sám sebou. Stáváním se více a více sám sebou dovoluji, aby se skrze mne více a více projevovat Nejvyšší. Dovolím, aby se Nejvyšší více a více skrze mne projevovat, dovoluji všem ostatním, aby poznali a zakusili Nejvyššího způsobem, který je dostupný jen skrze mne.

Toto je pěkný příklad milujícího a moudrého vztahu všech se všemi ve stvoření Nejvyššího a jak slouží rodinný život v pozitivním stavu tomuto účelu.

8. V pozitivním stavu je rodinný život považován za prostředek většího stupně sdílení se všemi. Rodinná jednotka není konečným cílem, idolem, který je třeba uctívat a zbožňovat. Nikdo se na rodinnou jednotku nedívá jako na samoučelnou jednotku, která vytváří blahobyt a stabilitu společnosti, rasy, národa, země či planety, jak tomu věří lidé na planetě Zemi. Rodinná jednotka je prostředek, skrze který a kterým se mohou různí jedinci stát více sami sebou. Stabilita a blahobyt společnosti či země závisí na tom, nakolik jsou její členové sami sebou nebo nakolik je jim umožněno být sami sebou. Takže konečným cílem jakéhokoli začlenění se do rodinné jednotky,

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

společnosti, národa, rasy, země, planety, slunečního systému, galaxie, vesmíru či dimenze je navzájem si pomoci stát se více a více sami sebou, abychom se mohli více a více dělit o sebe se všemi ostatními. Začlenění se do takových jednotek nám poskytuje větší příležitost dělit se o sebe s ostatními a být užitečný, prospěšný a sloužit ostatním. Tady je třeba si uvědomit, že se nemůžeme stát opravdu sami sebou a náležitě manifestovat přítomnost Nejvyššího v nás, pokud nesloužíme ostatním sdílením všeho, co máme (všechny naše talenty, dary, schopnosti, nástroje a celý život a všechny jeho aspekty, na všech jeho úrovních). Jestliže to děláme, stáváme se více a více sami sebou. Taková je struktura stvoření Nejvyššího a takto jsme stavěni.

Není-li rodinná či jakákoli jednotka schopna sloužit tomuto účelu ani poskytovat takové příležitosti, její užitečnost je sporná a taková jednotka se co nevidět rozpadne. Toto je důvod, proč je uvedeno, že rodinná jednotka je prostředkem, a ne cílem samotným. Jeden není otrokem žádné jednotky, ale je rovnocenným, svobodným členem, který v zájmu všech dává, přijímá a sdílí se všemi ostatními, co má, a tím se stává více sám sebou. Rodinná jednotka, jakož i všechny ostatní jednotky, nám poskytuje příležitost dávat, přijímat a sdílet. Jsou tedy prostředky, pomocí kterých se toto může uskutečnit. V takovém účelu života každé rodinné jednotky je přítomnost Nejvyššího. Nejvyšší je Ten/Ta, Kdo chce dávat a sdílet všechno, co má, v Absolutním smyslu. Nicméně sdílení je možné pouze ve vzájemné výměně. Pokud dáváme, tak přijímáme. Pokud přijímáme, tak dáváme. Takže sdílení ve vzájemné lásce a moudrosti je na světě vším. Toto je pravá Přirozenost Nejvyššího.

Za jakým účelem by mohlo být celé stvoření stvořeno?

9. Samozřejmě, že v negativním stavu vše, co se týká rodinného života, jakož i všechno ostatní, je buď zkreslené, nebo falzifikací či úplným opakem toho, co bylo popsáno ve výše uvedených osmi bodech.

Neustálé rozklady, krize, neštěstí a problémy toho života jsou živě ilustrovány dějinami lidstva a všemi jejich ohavnostmi a ukrutnostmi. Toto je výsledek externalizace a materializace rodinného života a jeho odpojení od pravého duchovního a duševního zdroje. Jeho cílem je zvětšovat a zachovat negativní stav. Falešné a zkreslené společenské, náboženské a všechny ostatní názory a doktríny jsou využívány k vykreslení pozemského rodinného života jako jediného zdroje stability a náležitého blahobytu jakékoliv pozemské společnosti. Z tohoto důvodu je rodinná jednotka nucena do toho, aby byla uzavřenou, izolovanou a separovanou smyčkou, kterou nelze sdílet s nikým, ale sdílet ji pouze ze sobeckých důvodů. Všechno možné sdílení je vždy podmíněčné a omezené pouze na určité oblasti, přesně definované zákony. Toto by mělo zajistit zachování jednotky a soudržnost členů rodiny. Samozřejmě, že se tímto dosahuje přesný opak. Lidé se stávají nešťastnými a stísněnými. Chtějí se vymanit ze svých rodinných závazků. Nikdy nejsou ve svých vztazích s ostatními členy rodiny, zejména se svými manželskými partnery, náležitě naplněni. Neustále hledají něco jiného. Mnoho z nich končí rozvodem a pocitu viny ze svého selhání ve snaze být věrni konformitě a uniformitě požadavků, které na ně klade společnost. Jiní se zase cítí uvěznění či zavázáni zůstat v manželských svazcích po zbytek svých pozemských

životů, neschopni najít nějaké rozumné řešení své situace. Toto vede k rozvinutí nízké sebeúcty a všemožných duchovních, duševních, fyzických, sexuálních a společenských problémů. Toto je výsledek úsilí odpojit rodinný život od jeho duchovního zdroje nebo vybudovat jej na nějakém jiném základě, než jsou základy popsány ve výše uvedených bodech. Neslouží-li rodinný život těm účelům, výsledkem je naprosté fiasko. Jen se opět podívejte na veškeré dějiny lidstva. V tomto ohledu nejsou potřebné žádné komentáře. Pokud toto někoho nepřesvědčí, potom ho nepřesvědčí nic.

Kvůli zlepšení situace ohledně našeho rodinného života se nám radí provádět následující cvičení:

CVIČENÍ SOUVISEJÍCÍ S NAŠÍM RODINNÝM ŽIVOTEM

1. Jen co se pevně ustanovíte na vrcholku vaší duchovní hory a jen co jste prošli všemi kroky popsány v předešlých kapitolách, rozeberte podrobně kvalitu, obsah, význam a praktikování vašeho rodinného života. Věnujte nějaký čas všem aspektům svého rodinného života (bez ohledu na to, zda jste matka, otec, syn, dcera, bratr, sestra, dědeček, babička, nebo toto všechno dohromady). Jaký je váš postoj a stanovisko v těchto věcech?

2. Požádejte Nejvyššího, aby do vaší pozornosti uvedl úplně všechny problémy, nedostatky, mylné názory, nepochopení či cokoli, co máte ohledně této věci. Prozkoumejte, jak jednáte s ostatními členy rodiny a jak oni jednají s vámi. Proč tak s nimi jednáte nebo proč dovolíte, aby oni jednali s vámi určitým způsobem?

3. Požádejte Nejvyššího, svou vlastní niternou mysl a všechny členy své rodiny ve svém nitru o milosrdenství a odpuštění za všechna bezpráví a špatné zacházení, které jste snad projevili vůči členům vaší rodiny. Odpusťte a prokažte milosrdenství ve svém nitru všem ostatním, kteří podle vás špatně zacházeli s vámi nebo k vám byli nespravedliví. Požádejte o důkladnou vyčištění a očistu bílými světly od všech problémů, nepochopení, mylných názorů, špatného jednání nebo čehokoli, co máte v tomto ohledu. Ujistěte se, že je z vašeho systému všechno odstraněno.

4. Rozjímejte o obsahu této kapitoly a o jejích devíti bodech a požádejte Nejvyššího, aby vás osvítil ve všech těchto věcech a poskytl vám náležité chápání pravé reality ohledně rodinného života na této Zemi.

5. Požádejte Nejvyššího, aby vás představil novému duchovnímu rádci, který bude mít na starosti nebo vám bude radit ve všech věcech vašeho rodinného života. Prozkoumejte s ním, či s ní váš aktuální stav v tomto ohledu.

6. Požádejte Nejvyššího a svého duchovního rádce pro váš rodinný život, aby vám pomohli jasně si uvědomit, co potřebujete dělat, abyste náležitě naplnili všechny požadavky vašeho rodinného života a aby vám sloužil pro účely stát se lepší lidskou bytostí a více milující, více moudrou a více sdílejší lidskou bytostí.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

7. Požádejte je, aby opět spojili váš rodinný život s jeho původním duchovním a duševním zdrojem, s vaším pravým duchem a duší, a obzvláště s Nejvyšším.

8. Zeptejte se jich, kolik z vašeho současného manželského poměru je sebenapájející se smyčkou utrpení a problémů nebo do jaké míry slouží pozitivnímu a dobrému účelu, pro který byl v první řadě určen. Jaké byly vaše pravé motivující faktory pro vstup do tohoto manželství? Mělo by pokračovat, a pokud ano, potom za jakých podmínek? Jak by se váš manželský a rodinný život mohl zlepšit (zdali vůbec)?

9. Požádejte Nejvyššího a svého duchovního rádce pro váš rodinný život, aby vám poskytli konkrétní podobu a obraz toho, jak by měl být pojmán a praktikován váš rodinný život a manželství tak, aby vám poskytli náležité chápání a naplnění vašeho pozemského života ve všech jeho aspektech. Požádejte o pomoc, abyste měli dostatek odvahy a rozhodnosti úspěšně následovat všechny dobré a pozitivní rady, které budete přijímat ze svého nitra (spoléhající se především na svoji intuici). Zeptejte se, zda je to všechno pro toto konkrétní sezení. Poté, co jej dokončíte, s vděčností, poděkováním a oceněním můžete završit své cvičení, cítící se svěží, čilí, s jasnou myslí a spokojení se svým výkonem.

Opět, zajistěte, aby se ve způsobu, jakým strukturujete svá cvičení, odrážela neustálá novost, změna a tvůrčí úsilí, aby se tak nevyskytla žádná automatizace, ritualizace a vytvoření návyku. Konec konců, jsou to znaky převažujícího negativního stavu ve vás.

Budeme-li poctivě a usilovně vykonávat tyto nebo podobné typy cvičení každodenně, bez vynechání jediného dne, budeme schopni dosáhnout náležité a správné poznání a naplnění našeho rodinného života především, a pozemského života ve všech jeho aspektech obecně.

KAPITOLA SEDMÁ

Společenský život

Záležitosti společenského života jsou úzce spjaty s rodinným životem. V případě společenského života se zabýváme vztahy, jež existují mezi lidmi, život kterých je spojen pokrevními a rodinnými vazbami. Ale základní účel a cíl společenského styku je velmi podobný, jak je to v případě rodinného života. To platí ve volnějším i širším smyslu.

Jak bylo zmíněno mnohokrát předtím, veškerý a jakýkoli život nám byl v podstatě dán za účelem sdílení všech specifických a jedinečných aspektů života, daného a vloženého do nás Nejvyšším. Takto ty jedinečné a specifické aspekty reprezentují Nejvyššího v Jeho/Její nekonečné rozmanitosti a počtu manifestací.

Kvůli tomuto uspořádání, a protože život nám nebyl dán kvůli samoučelným a sobeckým důvodům - abychom si jej nechali pro sebe - ale pro sdílení jeho jedinečného, odlišného a velmi speciálního, soukromého a intimního obsahu, na základě charakteru tohoto hlavního účelu jsme my všichni společenskými bytostmi.

Toto platí uniformně všude ve veškerém stvoření. Nikoho ve veškerém stvoření nelze považovat za nic jiné než za společenskou bytost. Protože každý ve stvoření Nejvyššího je podobou a obrazem Boha, můžeme bezpečně usoudit, že Nejvyšší je Absolutní Společenskou Bytostí. Pokud by tomu tak nebylo, Nejvyšší by nikdy nestvořil jedinou entitu či bytost, kterou by byl schopen Sám/Sama okolo Sebe tolerovat.

Je-li fundamentální, esenciální a substantiální přirozeností Nejvyššího Božská Láska a Božská Moudrost a je-li přirozeností pravé lásky dávat a sdílet s ostatními všechno, co má, potom ti ostatní pocházející z té lásky jsou stvořeni za stejným účelem - dávat, přijímat a sdílet; proto Boží přirozenost a všechny inteligentní bytosti a entity jako společenské bytosti.

Jeden nemůže dost dobře sdílet, co má, pokud netouží vůbec sdílet. Nicméně v pozitivním stavu je touha po sdílení samotným životem každého. Vezměte jim schopnost a příležitost sdílet a vezmete jim samotný jejich život. Zahynou. Na druhé straně, k žádnému sdílení nemůže dojít, pokud nejsou lidé, se kterými lze sdílet a kteří jsou ochotni sdílet. Vzájemné sdílení je základem, na kterém je postaven jakýkoli náležitý vztah. Proto můžeme říci, že pravou povahou společenského života je vzájemné sdílení.

Samo slovo „sdílení“ značí obousměrnou ulici: my sdílíme. Neexistuje nic takové jako jen „já“ sdílím. Vždy je tu někdo, ke komu je to sdílení směřováno. Do sdílení jsou zapojeni vždy dva či vícero lidí. Nic nemohu sdílet s prázdňem.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Nejvyšší, kdo je Absolutní Láska a kdo chce absolutně sdílet všechno, co Jeho/Její Láska má a obsahuje, by to nemohl dělat s nicotou. Proto stvořil inteligentní bytosti a entity, relativní ke Svému stavu a kondici, které nadělil v zásadě stejnou přirozeností, jaká je Jeho/Její vlastní.

Bylo by marné stvořit někoho s nějakou jinou přirozeností, která by nebyla přístupná přijímat, dávat, sdílet a opětovat. Celý účel stvoření by postrádal smysl.

Můžeme tedy zopakovat, že jedním z nejdůležitějších důvodů a účelů, pro které Nejvyšší stvořil veškeré stvoření, bylo sdílení, tedy dávání, přijímání a oplácení toho, co každý z nás má.

Termín „sdílení“ obsahuje akt dávání, přijímání a oplácení. „Oplácení“ zde má dvojitý obsah: když dávám a přijímám, následně oplácím zkušenost svého aktu dávání a přijímání. Takže oplácení znamená více než jen dávání a přijímání.

Z výše uvedené stručné rozpravy můžeme usoudit, že společenský život byl původně strukturován takovým způsobem, aby dal lidem více příležitostí aktualizovat, uskutečňovat a manifestovat jejich základní potřeby sdílení: dávat, přijímat a oplácet. V obecném smyslu žádný jiný účel společenského styku ve jsoucnu a bytí nikdy nebyl ani nebude.

Nicméně je zde vyšší duchovní konotace tohoto účelu sdílení. Jak bylo uvedeno v předešlé kapitole, všichni jsme formami a nositeli velmi specifických a jedinečných aspektů Přirozenosti a Života Nejvyššího. Každý z nás má jiný aspekt. Nikdo jiný nemůže mít nikdy aspekt, který by byl naprosto stejný. V tom aspektu je Nejvyšší přítomen jedinečným a neopakovatelným způsobem a stylem. Protože nikdo jiný, kromě Něho/Ní, nemůže v sobě obsahovat víc než jeden takový aspekt (jinak by on/ona byl/a absolutní a nestvořený/nestvořená), nikdo jiný nemůže ve svém nitru vědět, jaké jsou další významné, životně důležité a rozhodující aspekty Přirozenosti Nejvyššího. Absence nebo nedostupnost takového poznání by nás omezila v možnosti věčně postupovat. Bez takového postupu by každý ztratil svoji motivaci žít. Bez motivace být a existovat by se nemohlo konat žádné sdílení. Z tohoto důvodu nám byla neodmyslitelně dána potřeba vzájemně sdílet všechny v nás dostupné aspekty. Tato potřeba je základem a funkcí každého společenského života.

V počáteční konotaci společenského života bylo jeho prvořadým účelem dát každému příležitost sdílet Nejvyššího jedinečným a neopakovatelným způsobem, nedostupným nikomu jinému, s tolika lidmi, jak je jen možné.

Toto je základní duchovní konotace společenského života. Žádná jiná konotace nedává žádný smysl.

Vzhledem k tomuto faktu vidíme víceúrovňový život sdílení. Každá úroveň sdílení má jinou kvalitu a obsah, a jednu úroveň toho sdílení nelze nijak nahradit jinou úrovní sdílení. Máme tedy mnoho prostředků čili nástrojů sdílení - duchovní, duševní, fyzický nebo tělesný, sexuální, profesní, pracovní, společenský atd. Každý z těchto prostředků

sdílení má jinou kvalitu a plní úplně jiné potřeby ohledně našeho sdílení. Každý z nich spouští zcela odlišný krok aspektu, který je v nás z Nejvyššího. Akt všeobecného sdílení, sdílení sexuálními prostředky, v sobě zahrnuje do určité míry všechny ostatní a obsahuje určité prvky ostatních typů sdílení, ale sám o sobě nestačí na plné převzetí funkce jakéhokoli jiného nástroje či prostředku. Sdílení prostřednictvím společenského života není tedy do jisté míry jako sdílení skrze pohlavní styk či sdílení jakýmkoli jinými prostředky, ale každé jedno z nich může být zahrnuto do kteréhokoli jiného, se zachováním si své vlastní jedinečné kvality. Proto by bylo marné a kontraproduktivní pokoušet se kompenzovat nebo nahrazovat jednu úroveň či nástroj nebo prostředek sdílení jakýmkoli jiným. Přitom bychom se připravili o získání chápání a o začlenění velmi důležitého prvku našeho jedinečného a specifického aspektu života, který může být spuštěn a manifestován pouze prostřednictvím určitého specifického aktu sdílení.

Aby jakýkoli společenský život naplnil svůj hlavní účel, všichni členové společenského styku si musí uvědomit a přijmout fakt, že jsou nositeli jedinečného aspektu Přirozenosti a Života Nejvyššího v nich a že jsou tu z důvodu sdílení přítomnosti Nejvyššího v nich se všemi ostatními. Neuznání a neakceptování tohoto faktu ničí fundamentální pravidla společenského života, jakož i jakéhokoli jiného života a dává impuls ke vzniku negativního stavu zel a nepravd.

Všimněte si prosím, že konečným a nejdůležitějším úsilím aktivátorů negativního stavu (pseudotvůrců) bylo omezit a pokud možno zničit v lidské mysli uvědomění, uznání a přijetí faktu, že Bůh a Jeho/Její Království je v nitru kohokoli nebo že Bůh vůbec existuje.

Všechno genetické inženýrství, manipulace a pozměnění bylo přesně za tímto účelem. Když si uvědomíme, uznáme a přijmeme fakt, že jsme příjemci, nádobami, nositeli a kontejnery velmi jedinečného aspektu Přirozenosti a Života Nejvyššího, a tudíž v tom aspektu reprezentujeme Nejvyššího, negativní stav nemůže být nikdy aktivován. Důvodem tohoto je, že Absolutní Přirozenost Nejvyššího je absolutně dobrá a pozitivní. Jak bylo zmíněno mnohokrát předtím, v Nejvyšším není obsaženo nic negativního charakteru. Proto žádný z Jeho/Jejích aspektů nemůže být něco jiného než dobrý a pozitivní. Pokud si jeden uvědomuje, uznává a přijímá tento fakt, je a zůstane dobrý a pozitivní na základě té přítomnosti Nejvyššího v něm.

Z toho důvodu bylo nevyhnutelné utnout lidské ztotožnění se s tímto faktorem a nějakým způsobem učinit lidi takovými, aby se zastavil hlavní účel a funkce, kvůli kterým byli vůbec stvořeni - reprezentovat a sdílet Nejvyššího v nich. Zastaví-li jeden reprezentování a sdílení Nejvyššího, Kdož je jediným zdrojem všeho dobrého a pozitivního, co potom zůstane pro sdílení a reprezentování? Pouze to, co není pozitivní a dobré. Tudíž negativní stav se svými zly a nepravdami.

Základní struktura jakékoli inteligentní lidské bytosti či sentientní entity je taková, že si buď zvolí svůj původní účel, nebo ten účel odmítne a popře. Volba se musí vykonat. Bez této volby není žádný život.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Pro pseudotvůrce bylo tedy nevyhnutelné vynalézt nějaké prostředky, pomocí kterých by mohli na tento svět přivést lidi, jež by si zvolili druhou alternativu - nebýt si vědomi, neuznat a nepřijmout fakt, že v sobě nesou přítomnost Nejvyššího, z níž žijí, a že potřebují sdílet tuto přítomnost s ostatními a že tento akt je pravým smyslem jejich životů.

Toho se dosáhlo touto specifickou a rozsáhlou genetickou změnou lidské fyzické formy manifestace a fabrikací falešného duchovního a duševního stavu, který zablokoval přímý přístup lidí k jedinečnému zdroji jejich životů - k Nejvyššímu - a nahrazuje ho pseudozdrojem; buď sebou samými, nebo přírodou.

Když ztratíte svůj přístup k jedinému zdroji pravého života a všeho dobrého a pozitivního - k Nejvyššímu - nemůže se projevit nic dobré a pozitivní. Namísto toho začnete produkovat kondice, stavy a procesy, jež jsou přesným opakem všeho dobrého a pozitivního. Odtud tedy negativní stav. Jelikož máme tu vrozenou potřebu sdílet a společensky se stýkat, v našich společenských setkáních začneme sdílet pouze to, co máme, či si myslíme, že máme - vše negativní, zlé, škodlivé a bídné. V takových setkáních a realizaci neexistuje nic zbožné a pozitivní, protože zde nejsou žádné duchovní ohledy; není žádné vědomí, uznání a přijetí faktu, že Nejvyšší je v nás přítomen. Myšlenka, že máme tu přítomnost sdílet se všemi ostatními lidmi, nám sotva vůbec, nebo pouze zřídka probleskne myslí.

Výbornou charakteristiku moderního člověka lze nalézt ve Svaté Bibli, v Žalmu 10, ve verši 4:

„Bezbožný ve svém pyšném výrazu Boha nehledá; Bůh není v žádné z jeho myšlenek.“

A je-li Bůh nějakou náhodou v našich myšlenkách, je kvůli nějaké postranní motivaci, vyhledávání zásluh, strachu, pocitu viny, osobnímu zisku, reputaci, odměně atd. Toto všechno jsou negativní, a proto bezbožné ohledy. Takže v takovém typu hledání Boha či přemýšlení o Bohu nebo modlení se k Bohu není Boží přítomnosti, ale pouze vlastní velké ego. Toto ego se stává Bohem.

Takže většina pozitivních, duchovních, zbožných a náležitých motivujících faktorů pro náš společenský život na této planetě Zemi byla aktivátory negativního stavu pečlivě a účinně vymazána.

Proč se ale na této Zemi společensky stýkáme, pokud to má takovou negativní konotaci?

Je-li z pravého duchovního hlediska pravým účelem společenského styku sdílet jedinečnou a neopakovatelnou přítomnost Nejvyššího v nás, což nám poskytuje větší stupeň motivace a schopnosti být samými sebou a být tvořivějšími, produktivnějšími, konstruktivnějšími ve prospěch všech, potom v negativní konotaci je to kvůli sdílení všeho negativního, zlého, špatného, nepravdivého, zkresleného a škodlivého.

Takže, jak se negativní stav se všemi svými zly a nepravdami rozšiřuje a komunikuje s každým?

Pokud by byl uzamčen v každé osobě a nebylo by mu dovoleno být sdílen, ztratil by svou motivaci být a existovat. To by znamenalo konec negativního stavu. Konec konců, negativní stav žije ze stejných principů jako stav pozitivní (není možný žádný jiný zdroj života než Nejvyšší; proto neexistují ve jsoucnu a bytí žádné jiné principy než principy duchovní) - dávat, přijímat, sdílet a oplácet. Fundamentálním rozdílem mezi pozitivním stavem a negativním stavem *v tomto ohledu* je rozdílnost motivace a úmyslu, kvůli kterým dochází k tomuto aktu sdílení. Zatímco v pozitivním stavu je úmyslem a motivací vždy vzájemný prospěch, obecné blaho a zájem všech v duchu bezpodmínečné lásky a moudrosti, bez očekávání čehokoli na oplátku, a z prostého důvodu, že toto je správný způsob a jediný způsob, jak to má být, v negativním stavu jsou hlavními motivačními a intencními faktory osobní zisk, vlastní zájem, sobecké důvody či postranní motivace z pozice sebelásky a lásky k zevnějšku, světské majetky, prestiž, ctižádostivost, osobní reputace, konkurence, politika, smyslné rozkoše a mnoho jiných podobných negativních věcí.

Všechny tyto škodlivé stavy a jejich potřeby tedy nelze naplnit, pokud se jeden společensky nestýká s jinými duchy. Jiní jsou prostředky, skrze které může jeden projevit, aktualizovat a uskutečňovat všechny tendence výše jmenované. Mnozí z nás jsou dokonce s to předstírat, že jsou dobří a pozitivní nebo že jsou velkorysí a dávající, aby dosáhli svých vlastních cílů ve svém vlastním zájmu.

Ale samozřejmě, že pro aktivátory negativního stavu byl takový druh ohledů podružný a velmi žádoucí vedlejší účinek. Potřebovali zajistit, aby negativní stav měl neustálou příležitost být kontinuálně napájen a široce rozprostřen do všech koutů tohoto světa.

Proto pečlivě zachovali a ještě více zdůraznili potřebu socializace, aby rozšiřovali negativní stav jak je jen možné a aby jej natrvalo udržovali v chodu s ujištěním, že bude neustále se všemi sdílen. Konec konců, máme motivaci být negativní, vidíme-li, že všichni ostatní jednají podobným způsobem a stylem, s podobnými postranními důvody a motivacemi. V takových činech druhých lidí nacházíme ospravedlnění, opodstatnění a omlouvání své vlastní negativity. Uvědomujeme-li si, že většina lidí je motivována stejně, v jednom bodě dospějeme k závěru, že toto je jediný možný, normální, vhodný, správný a zdravý způsob. Bezděčně usoudíme, že o toto všechno v životě jde a že takový má být pravý život.

Takovým postojem je život negativního stavu zajištěn a zachován navěky.

Toto je výsledek, kterého pseudotvůrci potřebovali dosáhnout, aby negativní stav udrželi naživu, prosperující a rozšiřující se.

Z toho důvodu nazvali své pseudolidi „společenskými zvířaty“. Bez socializace by nikdy nebylo možné žádné sdílení, posilování a rozšiřování všech aspektů negativního stavu a jeho přirozenosti. Konec konců, bída má ráda společnost (lepší způsob, jak to říci, je,

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

že „bída má ráda bídou společnost“). Negativní genetické nadělení, které vzešlo z úsilí pseudotvůrců, zajistilo, aby bída milovala společnost. Jak jinak by se manifestovala, aktualizovala, uskutečňovala a rozšiřovala po celém světě?

Pseudotvůrci měli dobrý příklad pro takovou potřebu - pozitivní stav. Viděli způsob socializace lidí v pozitivním stavu a jaké nesmírné výhody to má a kolik úžasných věcí by se mohlo dosáhnout tímto způsobem. Použili stejný typ principů, jen z nesprávných důvodů.

Z výše uvedených stručných úvah vidíte, že pro společenský život máme dva základní rozdílné důvody. Jeden je velmi pozitivní a dobrý a druhý je velmi negativní a špatný. Specifické a podivné podmínky na planetě Zemi, kvůli čemuž byla tato planeta vybrána, si vyžadují, aby byly oba tyto trendy rovnoměrně reprezentovány a manifestovány. Lidé, kteří se zde inkarnovali z pozitivního stavu, jsou zde, aby ilustrovali možnost pozitivní alternativy pro společenský život. Z tohoto podivného a specifického důvodu jsme s to na této planetě najít směsici pozitivních i negativních příčin socializace. Ve většině případů jsou ale všechny naše vztahy kontaminovány, znečištěny a otráveny negativními ohledy (sobeckými důvody). Externalizace a materializace všech našich hodnot nám znemožňuje mít jen čisté, nesobecké motivace a úmysly pro naši socializaci. Mnozí z nás jaksí skončí s otázkou „Co z toho mám?“ Pozveme-li někoho na večeři, bezděčně očekáváme, vědomě či nevědomě, že budeme pozváni na oplátku, případně to děláme z nějakých postranních důvodů. Přinese nám to nějakou výhodu, a proto se rozhodneme pozvat tu osobu na večeři. Velmi zřídka to děláme proto, neboť chceme sdílet bezpodmínečně sami sebe s těmi, s nimiž jsme se rozhodli být ve společnosti.

Tato situace je ještě více zjevná v naší tendenci společensky se setkávat jen s určitým typem osob. Náš výběr lidí, se kterými chceme být ve společnosti, je velmi pečlivě určován výhodami, jež nám může přinést socializace s takovými lidmi. Vzácně jsme ve společnosti s lidmi, kteří nemají stejný společenský status. Jinak bychom ztratili svou společenskou reputaci a všechny výhody, které máme z takové společnosti. Velmi se obáváme, co řeknou ostatní lidé na naše stýkání se s jinými lidmi.

Z tohoto konkrétního příkladu je zcela očividné, že náš prvořadý ohled vzhledem k našemu společenskému životu je určen ve většině případů nějakými postranními důvody. V takových důvodech se nachází velmi málo pravých duchovních, nesobeckých, objektivních a správných faktorů, pokud vůbec nějaké. Všechny duchovní zřetele ohledně toho jsou odštěpeny od našeho uvědomění a chování. Výsledkem takového ignorování duchovnosti je, že skončíme tím, že získáme ve společnosti mnoho nepřátel, závisti, nenávisti, uštěpačnosti, pomluv, zničení reputace, nactiutrhaní, ponižování, výsměchu, odmítání, nečestnosti, pokrytectví, klamání, podvodného jednání a mnoho jiných podobných šíleností. Takové druhy stavů a situací sdílíme takřkajíc se svým bližním. Ovšem dostáváme to, co dáváme. Takto byla pevně ustanovena a vesele vzkvétá na této planetě a ve všech oblastech zóny vymístění potřeba bytí ve společnosti za účelem rozšiřování negativního stavu.

Na závěr si shrňme záležitosti společenského života v následujících bodech:

1. Jak bylo uvedeno výše, v pozitivním stavu je potřeba socializace určena potřebou dávat, přijímat, sdílet a oplácet všechno, co máme. Neděláme to pro sebe, ale v zájmu všech a v zájmu samotného principu. Takto je strukturován pozitivní stav. Žádné jiné ohledy nejsou přijatelné. V pozitivním stavu se do společenských vztahů lidí nedostanou žádné postranní myšlenky, pocity a touhy. Každý si vzájemně oplácí s každým. Jeden si nedělá starosti, že učiní-li něco bez ohledu na sebe, bude ochuzen o to, aby dostal něco na oplátku. Když jsou lidé motivováni dělat tyto věci v zájmu principu a v zájmu všech, dělají to pro každého. Nikdo z toho není vyloučen ani vyjmut. Takže já to dělám v zájmu všech a rovněž všichni to dělají pro mě. Tak to je. Toto je zbožný způsob. Tento způsob pramení z pravé Přirozenosti Nejvyššího. Když to takto dělám, potvrzuji přítomnost Nejvyššího v mém nitru. Dělám to kvůli Bohu. V pozitivním stavu se v nejzazším duchovním smyslu každý společenský styk činí kvůli Bohu.

Konec konců, Bůh je stejně přítomen ve všech ostatních. Vykonám-li něco kvůli Bohu, vykonám to v zájmu všech. Vykonám-li to v zájmu všech, vykonám to kvůli Bohu. Učiním-li to kvůli Bohu, učiním to také kvůli sobě, protože Bůh je v mém nitru a já jsem pouze proto, protože Bůh jest. Toto je způsob, jak sloužíme Bohu. Neexistuje jiný způsob, jak můžeme sloužit Bohu. Bůh není kdesi tam nebo na nějakém odlehlém, nedostupném místě či stavu nebo rozpoložení, ale je právě tady uvnitř nás, s námi a mezi námi. Sloužit Bohu znamená sloužit všem. Sloužit všem znamená sloužit Bohu. Jelikož jsem součástí toho „všichni“ (to „všichni“ je všeobšáhle, což zahrnuje také mé „já“), službou Bohu sloužím sobě kvůli Bohu ve mně.

Společenský život umožňuje tuto službu vykonávat na široce rozšířených základech.

Učiním-li však něco jen kvůli sobě, vylučuji ze svého středu službu Bohu a ostatním. Sloužím pouze sobě. Takovou službou vskutku škodím sám sobě, protože z této služby vylučuji samotnou svou esenci a substanci - Nejvyššího. Konečným výsledkem takového sloužení není nic jiné než bída, utrpení, nelibost, odmítání, zlo a nepravda. Tedy výsledkem takové služby je peklo. Toto je důvod, proč bylo řečeno, že tím, že to činím jen pro sebe, škodím sám sobě. Tímto činem se odsuzuji k pobytu v pekle. Všechna pekla pozůstávají z těch, kdož vylučují Boha i ostatní ze své služby a kdož konají všechno pouze kvůli sobě. Takový je charakter pekel.

Na druhé straně, služba kvůli Bohu i ostatním, neboť je všezahrnující, je pravou službou sobě samému a ustanovením sebe sama. Pán říká. „Ten, kdo nalezne svůj život, ztratí jej, a ten, kdo ztratí svůj život kvůli Mně, jej nalezne.“ (Matouš, kapitola 10, verš 39.)

Nalézt svůj život znamená konat všechno ve svém vlastním zájmu. Toto má za následek ztrátu toho života ve prospěch pekel. Na druhé straně, ztratit svůj život kvůli Bohu znamená vykonat vše pro Boha a pro všechny ostatní. Takovým jednáním je jeden

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

schopen objevit svou pravou přirozenost. Objevením své pravé přirozenosti nalezne svůj pravý život.

Shora uvedený citát Ježíše Krista lze považovat za fundamentální základ, na kterém je postaven společenský, jakož i jakýkoli jiný život. Toto představuje pozitivní stav. Tímto se myslí bytí v nebesích, jako opak bytí v peklech.

2. Kvůli výše popsanému duchovnímu účelu společenského života je zřejmé, že každý v pozitivním stavu touží společensky se stýkat s tolika lidmi a skupinami, jak je jen možné. Tato touha vede k formování všemožných zájmových a společenských skupin, účelem kterých je umožnit takové společenské stýkání se. V nich jsou naplněny všechny požadavky a cíle společenského života.

Nicméně, fyzicky je nemožné, aby se jedna jediná osoba společensky stýkala s každou další jednou osobou ve veškerém stvoření. A přece je velmi důležité a podstatné, aby se tak činilo. Jak se toto dilema vyřešilo?

Každá zájmová či společenská skupina má prostředníka či reprezentanta, který se vztahuje k nějaké jiné skupině. Každá společnost má své vlastní reprezentanty, kteří jsou v neustálém spojení se všemi ostatními společnostmi jejich příslušné planety. Každá planeta má své vlastní prostředníky či reprezentanty, kteří jsou ve spojení se všemi ostatními planetami jejich příslušného slunečního systému. Každý sluneční systém má své vlastní reprezentanty, kteří jsou ve spojení se všemi ostatními slunečními systémy a jejich příslušnými galaxiemi. Každá galaxie má své vlastní reprezentanty, kteří jsou ve spojení se všemi ostatními galaxiemi a jejich příslušnými vesmíry. Každý vesmír má své vlastní reprezentanty, kteří jsou ve spojení se všemi ostatními vesmíry a jejich příslušnými dimenzemi. A každá dimenze má své vlastní reprezentanty, kteří jsou spojeni se všemi ostatními dimenzemi. (Více o této záležitosti viz kapitola třetí s názvem „Principy duchovní metafyziky“ v knize „Čtvero pojetí duchovní struktury stvoření“.)

Takže všichni tito prostředníci či reprezentanti jsou vybaveni speciálními schopnostmi a nástroji pro přesné vnímání a přenášení všech zkušeností, které jsou k dispozici od ostatních lidí, se kterými jsou ve spojení. Naladěním se na ně a skrze ně může jediná osoba přijímat a dávat všechno, co potřebuje, a všechno, co má. Tento zážitek je velmi soukromý a intimní, a ne pouze obecný a globální. Skrze tyto prostředníky a reprezentanty mohou osobně zakusit všechny ostatní, kteří nejsou dostupní pro přímou socializaci, a stejně tak všichni ostatní zakoušejí mě.

Kdykoli však ta osoba po oskenování prostředníkovy myslí cítí potřebu být v přímějším kontaktu s někým na odlehlém místě, ať už ve své vlastní dimenzi, nebo ve zcela jiné dimenzi, a chce tam být osobně, má k tomu příležitost. Po jisté době příprav (délka této doby se různí podle stupně odlišnosti a cizorodosti toho místa či rozpoložení. Čím odlišnější a cizorodější je to místo, tím delší je doba přípravy. Čím méně odlišná je ta oblast, tím méně času na přípravu.) je jedinec na to místo či do toho rozpoložení teleportován, pokud je to ve stejném vesmíru. Je-li to v jiném vesmíru či

v jiné dimenzi, je tam přepraven speciálními prostředky nebo způsoby, které jsou pro naši pozemskou mysl nepochopitelné - je to něco jako zakřivení času a prostoru skrze hyperprostor. Toto platí jen pro stavy a podmínky, a ne pro místo, čas či prostor. Poté, co se ta osoba objeví v tom stavu, místě či rozpoložení, je radostně přivítána obyvateli toho místa a potom dochází ke vzájemnému společenskému setkání, sdílení a poučení o všem, co kdo potřebuje. Když je účel, pro který byl ten výlet podstoupen, završen, ta osoba se vrátí zpět do svého vlastního stavu, rozpoložení a místa.

Takže těmito a podobnými prostředky je každému zajištěna možnost být ve společnosti se všemi ostatními ve stvoření.

3. Jedním z mnoha důležitých důvodů socializace v pozitivním stavu je motivovat všechny, aby pokračovali ve svém duchovním pokroku, nebo motivovat je, aby byli a existovali. Důležitým faktorem takového neustálého jsoucna a bytí je možnost získat poznání, chápání a možnost aplikovat všechny ostatní aspekty Přirozenosti Nejvyššího, které se nacházejí ve všech ostatních. Z toho důvodu byl stvořen nekonečný počet a rozmanitost inteligentních bytostí a sentientních entit všech možných forem, rozpoložení, stavů, míst, časů, paračasů, jejichž celkový souhrn odráží Absolutní Přirozenost Nejvyššího. Protože počet a variace těchto lidí je nekonečná, jedinec může být motivován do věčnosti zkoumat všechny ostatní aspekty Přirozenosti Nejvyššího, odrážející se v Jeho/Jejím stvoření. Vždy existuje něco nové a odlišné, co lze zkoumat, naučit se a sdílet. Vždycky tam venku existuje někdo, s kým se mohu společensky angažovat zcela jiným a novým způsobem, s inovačními zkušenostmi, jež pozdvihnou a obohatí všechny účastníky takové socializace.

Jestliže by existoval pouze omezený počet obyvatel, se kterými bych se mohl společensky angažovat za účelem sdílení, někde v budoucnu by se ten počet vyčerpал a v tom bodě by už nebylo co sdílet. Konec sdílení znamená konec života, protože samotný život života je neustálé progresivní sdílení. Taková je Absolutní Přirozenost Nejvyššího.

Naštěstí pro nás, Přirozenost Absolutnosti Nejvyššího tvoří nové světy s novými obyvateli, které nesou rozličné a nové aspekty Přirozenosti Nejvyššího, a tudíž se nikdy nemohou vyčerpát. Toto poskytuje každému příležitost sdílet do věčnosti. Takže společenský život nám poskytuje náležitou motivaci k jsoucnu a bytí nadobro a navždy bez jakéhokoli konce.

Toto lze považovat za jeden z hlavních účelů, kvůli kterým Nejvyšší především zavedl společenský život.

4. V pozitivním stavu se společenský život soustřeďuje kolem vzájemného zprostředkování a sdělování si specifických zkušeností, které máme, a na zkoumání toho, jak mohou tyto zkušenosti být prospěšné všem ostatním. Protože centrum takové zkušenosti je jedinečná, osobní, intimní a soukromá komunikace s Nejvyšším a prožitek Nejvyššího v každém, hlavním tématem sdílení je sdílení této konkrétní zkušenosti. Když všichni členové nějaké společenské skupiny vzájemně sdílejí tyto

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

jedinečné zkušenosti, následkem toho sdílení se jim objeví Nejvyšší ve formě Ježíše Krista a je v jejich společnosti jako jeden z nich.

Tento posledně uvedený prožitek je nanejvýš nadšení vzbuzující a povznášející, protože každému poskytuje ohromnou podporu a podnět být kreativnější, produktivnější, plodnější a více sdílející. Nic není více inspirující, více motivující, více osvětlující a více objasňující než socializace přímo s Nejvyšším, Kdož se přesně za tímto účelem a z tohoto důvodu stává jakoby jeden z nás.

Z toho důvodu můžeme říci, že jedním z prvořadých důvodů socializace je dosáhnout osobní přítomnosti Nejvyššího v naprosto odlišném módu Jeho/Jejího prožívání - jako našeho Pána, Kdož je mezi námi a s námi jako jeden z nás. Toto poskytuje všem maximální inspiraci a nevyčerpatelné potěšení. Všechno, co těší lidi, těší i Pána. To je důvod, proč bylo v Žalmu 149, verši 4, řečeno: „Nebot' Pán má potěšení ze Svého lidu.“

A jak říká v Žalmu 13, verších 4-6:

„Pán je vznešený nad všemi národy a Jeho sláva je nad nebesy. Kdo je jako Pán, náš Bůh, Kdož přebývá na výsostech, Kdož se pokořuje, aby spatřil věci, jež jsou na nebesích i na zemi?“

Verš šestý tohoto Žalmu zcela jasně znamená, že Pán se pokořuje, aby byl jedním z nás a aby byl mezi námi a byl s námi ve společnosti, aby nám tak poskytl navždy potěšení. Tato potěšení jsou motivujícími faktory pro náš neustálý duchovní pokrok a jeho sdílení a pravou duchovní odměnou za naše tvůrčí úsilí, o které se dělíme během doby našeho společenského angažování.

5. V pozitivním stavu nikdo nikdy nestagnuje. Ani není nikdo ve stejné kondici. Protože každý v pozitivním stavu je proměnlivý a neustále ve stavu změny, v průběhu společenských hodin každý vždy přináší něco nové a odlišné. Během společenských setkání se neobjevuje žádná nuda ani pocit zbytečnosti. Změna každého jedince je viditelná dokonce i na jeho vnějším vzezření. Na tom jedinci je vždy něco nové a jiné. Takže každý se může těšit na odhalení během dalšího společenského setkání, jaké nové, vzrušující a odlišné věci bude dnes každý jedinec sdílet.

Z toho důvodu jsou společenské hodiny každé skupiny a společnosti považovány za oblíbenou kratochvíli. Konec konců, neustálým přinášením něčeho nového a odlišného se každý člen společenské skupiny nesmírně povznáší a obohacuje. Výsledkem takového povznesení a obohacení je větší tvůrčí úsilí a větší možnost stát se sebou samými, jakož i, což je nejdůležitější, větší poznání Nejvyššího, ostatních a sebe samých.

Toto je další hlavní důvod, proč hraje společenský život tak významnou roli v životě každého v pozitivním stavu.

6. Novost a odlišnost každého společenského setkání v pozitivním stavu je určena stupněm, v jakém každý využívá, aktualizuje a realizuje různé prvky specifického a

jedinečného aspektu Života Nejvyššího, který je v každém obsažen. Takže v zájmu všech se každý motivuje dělat, co může, aby se sám aktualizoval, realizoval a využil tak, jak je to jen v každém daném čase možné. Tím se zajišťuje, že jedinec nemá nikdy žádnou touhu přestat a připravit sám sebe i ostatní o to, aby pro sdílení přinášel nějaký další prvek toho aspektu, který dosud nebyl aktualizován, realizován a využit.

Společenský život je potřebný pro motivaci a pro jasnou zkušenost, že každý vykonává nějaký důležitý užitek ve prospěch všech. Má-li jedinec toto vědomí, vždy je motivován ukázat odlišné a nové prvky toho aspektu, který jedinečně reprezentuje. Neexistuje-li tam venku nikdo, kdo může ocenit a mít prospěch z mého pokroku a růstu, ztrácím veškerý stimul, motivaci a potřebu pro takový růst a pokrok. Ztratit takovou potřebu znamená ztratit svůj život.

Takto společenský život poskytuje každému esenciální a substantiální důležitou zpětnou vazbu, že každý skutečně dělá něco užitečné, z čehož všichni mohou mít skutečně nesmírný prospěch. V takovém uvažování je pravý význam společenského života.

7. Společenský život v pozitivním stavu se ve své esenci a substanci může považovat za prostředek k sebeaktualizaci, seberealizaci a k tomu, aby se každý stával sám sebou. Každý tím, že projde tímto procesem, naplňuje účel svého jsoucná a bytí. Skrze proces sebeaktualizace a seberealizace jeden plně manifestuje specifický aspekt Života Nejvyššího, jenž byl do něj dán. Neustálým zobrazováním a věčným spouštěním nových prvků toho aspektu jeden naplňuje účel svého života.

Můžeme tedy říci, že společenský život slouží dvěma faktorům. Jedním je vyvolat u každého potřebu vždy přinášet nový a odlišný prvek aspektu života Nejvyššího, a tím dát impuls k duchovnímu pokroku a stávat se sám sebou. Dalším je bezpodmínečně sdílet se všemi všechno, co kdo má. Společenský život, jakož i všechny ostatní aspekty našich životů, nepřetržitě poskytuje tyto příležitosti každému.

8. Výše popsaný pravý význam společenského života v pozitivním stavu je tedy vždy dobrý a pozitivní. To nedovoluje, aby se uskutečnilo cokoli negativní a škodlivé. Shora popsaná povaha a struktura společenského života má ten nejčistější duchovní původ. Duchovnost takového života vyvolává velmi pozitivní a radostné důsledky v každém duchovním, duševním, emocionálním, intelektuálním, sexuálním, fyzickém, tělesném a enviromentálním životě. Všechno je pozitivně ovlivněno a náležitě propojeno. Proudění života do společenského života z jeho duchovního zdroje - kterým je Nejvyšší - zaručuje, že každý má vše, co potřebuje k tomu, aby byl šťastný, spokojený, uspokojený, veselý, produktivní, konstruktivní, tvořivý, užitečný, prospěšný, sdílející, milující, laskavý, moudrý, dobře informovaný a společenský lidský tvor či sentientní entita.

S takovým náležitým směrem proudění duchovního života se nemůže nikdy nic pokazit. Z toho důvodu v pravém pozitivním stavu stvoření Nejvyššího nejsou nikdy možné žádné kolapsy, krize, nedostatky, stagnace, úpadek ani nedostatek čehokoli.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Nikdo tam nemusí prožívat vůbec žádné znepokojení nad ničím. O vše je tam neustále postaráno.

Takový je výsledek života, když proudí správným a náležitým směrem - z nejniternějšího duchovního, do intermediálního duševního, do zevnějšího fyzického nebo přírodního.

Na základě tohoto hlavního zákona a principu společenský život pozitivního stavu vždy pochází z duchovní potřeby sdílet a oplácet všechno, co kdo má. V takovém životě se projevuje ve větší plnosti a dostupnosti přítomnost Nejvyššího.

9. Při výše popsaném uspořádání společenského života by si nikdo nikdy nemohl zvolit negativní stav. Tudíž by nikdy nemohlo dojít k aktivaci negativního stavu. Proto tedy bylo nevyhnutelné přeuspořádat tuto situaci na této planetě takovým způsobem, aby se dosáhlo jiné pojmání, chápání, účel a praktikování společenského života.

Jeho účel byl v podstatě popsán na začátku této kapitoly. Zde je nutné si uvědomit, jaký je hlavní účel negativního stavu. Protože cílem negativního stavu je svrhnout vládu Nejvyššího a Jeho/Její pozitivní stav, nejzazším cílem negativního stavu je zničit veškeré stvoření a všechen život. Všechno, co negativní stav vynalézá a produkuje ve formě života, produkuje a vynalézá s jediným cílem na mysli - zničit život. Pošetilost a šílenost tohoto cíle jsou zřejmé, neboť, měl-li by negativní stav někdy uspět ve zničení života, v tom procesu by zničil také sám sebe.

Aby se dosáhlo tohoto cíle, bylo nezbytné odpojit všechen život od jeho duchovního zdroje (nebo jen minimálně, stěží nechat připojený) a prohlásit, že život je omezen a není navěky.

Pseudotvůrci úspěšně přebudovali lidské tělo a jeho psychiku, aby zajistili, že bude možný neduchovní, externalizovaný a materiální život. Protože si lidé na této Zemi ve svém současném stavu a kondici vůbec vědomě zkušenostně neuvědomují, že existuje nějaký jiný život než jejich pozemský, mnoho z nich musí usoudit, že život začíná a končí životem na planetě Zemi. Začíná-li a končí-li život na této Zemi, potom je vědeckým faktem, že život je produktem hmoty, omezeným jevem a vůbec není potřeba věřit, že život byl stvořen Bohem prostřednictvím a skrze Jeho/Její duchovní principy. Tudíž život není duchovní fenomén, ale materiální fenomén či přírodní fenomén. Cokoli duchovní je výsledkem a důsledkem tohoto přírodního života, a ne jeho prvotní příčinou.

Aby se rozšířila tato falešnost, byl na této planetě zaveden společenský život. Ten umožňuje, aby tato idea či filosofie dosáhla k co největšímu počtu lidí. Ačkoli ne všichni lidé přijímají tuto představu, tato v nich alespoň zasadí pochybnosti. Konec konců, ta pochybnost bude tvrdit, že vždycky je tu ta možnost, že tato pseudofilosofie je správná, zejména pokud většina lidí nemá žádnou přímou, vědeckou ani empirickou zkušenost, že existuje nějaký jiný život než pozemský.

Čím více věří v takovou zničující možnost, tím vlivnější ta filosofie je a tím více pochybností přichází na mysl těm lidem, kteří mají tendenci ji odmítnout.

Aby se tato jedovatá filosofie rozšířila, formuje se mnoho společenských skupin, aby zajistili její úspěšnou dominanci, především v myslích vědců. Společenská věda je plná takových ohavností.

Takže, jelikož je společenský život odpojen od svého duchovního zdroje, jeho nejzazším účelem je zničit cokoli duchovní, a tím paradoxně zničit všechn život na této planetě. Toto je paradox vytvoření života kvůli zničení života. Takto pracuje negativní stav ve všech oblastech zóny vymístění.

Jestliže náš společenský život nebude znovu napojen na svůj původní duchovní zdroj a nenavrátí se ke svému původnímu účelu, kvůli kterému byl Nejvyšším vůbec ustanoven, úspěšně to na této Zemi zničí jakýkoli život.

Jak můžeme my osobně přispět k duchovnímu uvědomění našeho společenského života na této Zemi a k opětovnému ustanovení jeho ryzího pravého účelu?

Kromě mnoha jiných věcí tím, že si dovolíme projít následujícími či podobnými typy cvičení.

CVIČENÍ PRO SPOLEČENSKÝ ŽIVOT

1. Po dokončení všech cvičení, předepsaných v předešlých kapitolách, věnujte nějaký čas na analýzu vašeho společenského života. S jakým typem lidí jste ve společnosti? Proč? Jaké jsou prvopočáteční motivující faktory vašeho společenského stýkání se?

2. Požádejte Nejvyššího ve vás, aby uvedl do vaší pozornosti všechny problémy a nedostatky vašeho společenského života. Důkladně prozkoumejte své myšlenky, pocity, postoje, očekávání atd. ohledně ostatních lidí, se kterými se společensky stýkáte. Jaká je vaše specifická a konkrétní potřeba být ve společnosti s tímto typem osob, ale s tamtím typem osob už ne? Kolik předsudků, předpojatosti, pověr, rasismu a diskriminace je ve vás ohledně lidí ve vaší skupině, ve vaší komunitě, ve vaší zemi či na planetě Zemi? Postavte se čelem k nim všem. Mohu vás ujistit, že jich najdete mnoho. My všichni je máme.

3. Když je máte všechny jasně před svým duševním zrakem a všechny je připouštíte a uznáváte, požádejte Nejvyššího o milosrdenství a odpuštění, že jste je přijali a žili s nimi v souladu, a zároveň odpusťte všem ostatním lidem, se kterými býváte ve společnosti, kteří podporují a tlačí vás do těchto typů problematických vztahů. Požádejte Nejvyššího, aby do vás proniklo bílé světlo Božské Lásky a Božské Moudrosti a aby vás důkladně vyčistilo a pročistilo od nich všech a nadobro a navždy je všechny odstranilo.

4. Požádejte Nejvyššího, aby vám dal a aby vás představil vašemu novému duchovnímu rádcí, kdo bude mít na starosti a kdo bude reprezentovat váš společenský život.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Prodiskutujte se svým duchovním rádcem pro váš společenský život pravý význam, účel a cíl společenského života.

5. Požádejte Nejvyššího, aby vám dal správné ideje, myšlenky, pocity a chování ohledně vašeho společenského života a vašeho společenského postavení a aby vás jimi naplnil, a požádejte Ho/Ji, aby vás učinil svobodnými a nezávislými ode všech škodlivých společenských tlaků, vnucených vám lidmi, se kterými jste ve společnosti.

6. Rozjímajte o obsahu této kapitoly a o jejích devíti bodech a požádejte Nejvyššího, aby vám na ně poskytl náležitý náhled, chápání a akceptování, stejně jako aby vám ukázal, jak je realizovat ve svém vlastním každodenním společenském životě. Toto samozřejmě učiníte pouze poté, co si ve svém nitru ověříte, zda to, co bylo popsáno v těchto bodech, je pravda.

7. Požádejte Nejvyššího a vašeho duchovního rádce pro váš společenský život, aby znovu napojili váš společenský život na jeho pravý duchovní a duševní zdroj, tedy na vaši pravou Niternou mysl, a zejména na pravého Nejvyššího ve vaší pravé Niterné mysli, abyste mohli začít žít váš společenský život z Nejvyššího ve vás, a ne ze zevnějšku a z tohoto světa.

8. Požádejte Nejvyššího a vašeho duchovního rádce pro váš společenský život, aby vám jasně a bez jakéhokoli zaváhání ukázali, jakému užitku, pokud vůbec nějakému, slouží vaše současné společenské angažování a lidé, se kterými jste ve společnosti. Nakolik jsou vaše současné společenské vztahy zhoubné a škodlivé pro pravý duchovní a duševní blahobyt vás i všech ostatních? Měly by být přerušeny a měly by se pustit z hlavy? Pokud ano, tak s kým a proč?

9. Požádejte Nejvyššího a vašeho duchovního rádce pro váš společenský život, aby živě ilustrovali typ společenského života, ve kterém byste se měli angažovat a typ lidí, se kterými byste se měli sdružovat a stýkat a proč. Když dokončíte tato cvičení, poděkujte všem za jejich spoluúčast, pomoc a radu. Jejich radu (je-li potvrzena vaší niternou intuicí) následujte svědomitě a s odhodlaností.

Vraťte se do vaší vnější mysli osvěžení, čerství, s jasnou hlavou, v dobrém rozpoložení, s dobrou náladou, veselí a šťastní.

Během vašeho cvičení zajistěte, jako vždy, abyste byli pokrokoví, abyste vždy přinesli něco nové, měníce obsah vašich cvičení a žádající Nejvyššího a vaše duchovní rádce, aby vám poskytli představu, jak by měla být tato cvičení prováděna, abyste se za každou cenu vyhnuli automatizaci, ritualizaci a návykovosti.

Takže máme-li dostatek vůle, odhodlání, vytrvalosti a píce provádět tato či podobná cvičení každodenně, v jednom bodě zajisté úspěšně postavíme náš společenský život na správný duchovní základ a navrátíme jej k jeho původnímu účelu, popsanému v této kapitole. Tímto aktem získáme pravé chápání a naplnění našeho pozemského života ve všech jeho aspektech.

KAPITOLA OSMÁ

Život volného času a spánku

V předcházející kapitole se konstatovalo, že život obecně, a lidský život zvláště, má mnoho úrovní manifestace a naplnění. Také se konstatovalo, jak je důležité, že každá úroveň života má svou patřičnou a rovnocennou příležitost k aktualizaci a realizaci. Z toho důvodu, jak se tam konstatovalo, žádné nahrazení jedné úrovně života jakoukoli jinou úrovní života by nemohlo být účinné ani smysluplné. Je životně důležité, aby se každá úroveň života plně manifestovala sama o sobě, sama od sebe a ve spojení se všemi ostatními.

Každá úroveň života má specifickou a jedinečnou schopnost, nedostupnou pro žádnou jinou úroveň, spustit a naplnit odlišný obsah, význam, kvalitu, projev a vnímání aspektu života z Nejvyššího, který každý reprezentuje. Tyto odlišné kvality jsou rovněž důležité, jedinečné, zvláštní a potřebné jako jakékoli jiné, a proto bez naplnění některých z nich, nebo jedné z nich, se život stává jednostranný, něco postrádající a nenaplněný. V tomto případě není nikdo s to náležitě manifestovat, aktualizovat a uskutečnit to, kdo skutečně je a co skutečně má. Taková omezení jsou netolerovatelná ve stvoření Nejvyššího. Z toho důvodu jsou každému poskytovány neustálé příležitosti k naplnění, manifestaci, aktualizaci a realizaci všech úrovní jeho vlastního života.

Do tohoto bodu jsme stručně popsali následující úrovně života - duchovní život, duševní život, fyzický nebo tělesný život, sexuální život, profesní nebo pracovní život, rodinný život a společenský život.

Další životně důležitou a významnou úrovní lidského života, jakož i života všech inteligentních bytostí a entit, je život volného času a spánku.

Ve skutečnosti jsou život volného času a život spánku dvě odlišné kategorie života, jež jsou v této knize zahrnuty pod stejnou kapitolu kvůli jejich úzce souvisejícímu účelu - dát každému příležitost odpočinout si od všech ostatních aktivit, představovaných zbývajícími úrovněmi našeho života.

V této konotaci lze život během odpočinku rozdělit do dvou částí - na život ve volném čase, který je aktivním odpočinkem; život ve spánku, který je pasivním odpočinkem. Oba jsou pro naše přežití rovnou měrou potřebné.

Jaký je význam, účel a funkce života ve volném čase a života ve spánku?

Z obsahu předešlých kapitol je zcela jasně viditelné, že každá úroveň či aspekt lidského života má duchovní původ. Nezáleží na tom, jak moc se zdá, že nějaká lidská činnost nesouvisí s ničím duchovním, každá pochází a souvztahuje s nějakým typem duchovního stavu či rozpoložení.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Je duchovní skutečností, že všechno, co děláme, myslíme, cítíme, chceme, potřebujeme, po čem toužíme, co si přejeme atd., je umožněno pouze proto, neboť v našem nitru je přítomnost Absolutního Zdroje Života - Nejvyššího. Nejvyšší je naprosto a absolutně Duchovní Bytost. Protože přítomnost Nejvyššího v nás nám umožňuje, abychom byli a existovali, mysleli a cítili, chtěli a přáli si, jednali a chovali se atd., ať děláme cokoli, jsme to schopni dělat pouze kvůli té duchovní přítomnosti.

Z toho důvodu má vše v nás a v našem životě duchovní konotaci a souvztažnost.

Je duchovní skutečností, že my všichni jsme stvoření a že nejsme absolutní. Být stvořený a být relativní (to jest, ne absolutní) znamená, že neobsahujeme úplnost a kompletnost všech dostupných zkušeností, stavů, kondicí, procesů, změn, variací, významů atd.

Je duchovní skutečností, že jsme se neobdařili životem sami, ale že jsme formami, nádobami a schránkami života, který nám byl dán samotným Životem - Nejvyšším.

Je duchovní skutečností, že Život v Nejvyšším je v jeho Absolutním stavu, zatímco život v nás je v relativním stavu, protože nejsme schopni nést plnost Absolutního Života.

Je duchovní skutečností, že, jelikož nejsme absolutní, dojde nám energie pro neustálé angažování se v té či oné aktivitě. Máme-li v našem každodenním životě a v jeho různých aktivitách pokračovat, vyčerpaná energie musí být nahrazena.

Pouze Nejvyšší, kdo jest Absolutní Bytost i Absolutní Energie Sám/Sama o Sobě, nemůže nikdy vyčerpat zásobu energie. Takže pouze Nejvyšší může být vždy absolutně čilý a aktivní. Nikdo méně než absolutní, ať je jakkoli blízko Nejvyššímu, nemůže být neustále, nepřetržitě čilý a aktivní. On či ona dříve nebo později vyčerpá své energie a bude potřebovat opětovné dobití.

Takže čím blíže k Absolutnímu Zdroji, tím méně častá potřeba toho dobíjení a tím kratší čas pro stav nečinnosti a netečnosti se požaduje.

Na druhé straně, čím je někdo vzdálenější od Absolutního Zdroje, a tedy čím méně duchovní je jeho stav, tím častěji je potřebné dobíjení a tím delší se požaduje období nečinnosti. Jinými slovy, čím vyšší úroveň duchovního uvědomění a ztotožnění s Nejvyšším jeden dosáhne, tím vyšší úroveň energie a čilosti mu je k dispozici a tím méně potřebuje volnočasové typy aktivit. V duchovním světě, nebo, abychom byli přesnější, v pozitivním stavu duchovního světa toto platí také o spánku. Čím větší duchovní uvědomění a kvalita duchovního stavu, tím méně formálního spánku jedinec potřebuje.

Nicméně situace na planetě Zemi, kde je aktivní a kde dominuje negativní stav, je naprosto odlišná. Požadavky na volný čas a na spánek jsou životně důležité a rozhodující více než v pozitivním stavu, z důvodů, jež se stanou zřejmými v této kapitole.

ŽIVOT VOLNÉHO ČASU A SPÁNKU

Tudíž obecně můžeme říci, že duchovní původ potřeb volného času a spánku se nachází v našem relativním stavu, který spotřebovává energie, jež jsou potřebné pro udržování našich každodenních činností na produktivní úrovni. Vždycky, když tyto energie spotřebujeme, máme pocit únavy, vyčerpanosti a ospalosti. Abychom odstranili tyto nežádoucí stavy, musíme se zapojit do odlišného typu činností. Tyto činnosti nám umožňují doplnění našich energií na žádoucí úroveň, abychom mohli nadále fungovat v našem produktivním životě.

Jak bylo zmíněno výše, dvě takové aktivity, jež jsou s to uskutečnit toto doplnění, jsou volnočasové aktivity a spánkové aktivity. Jedno je vždycky vědomé, zatímco to druhé je většinou nevědomé, s výjimkou toho, když jdeme vědomě spát.

Účelem činností během volna a během spánku v této duchovní konotaci je udržet náš duchovní, duševní, fyzický, sexuální, profesní čili pracovní, rodinný a společenský život na takové úrovni, která může být nanejvýš produktivní, konstruktivní a tvořivá a která nám umožní náležitě manifestovat, aktualizovat a realizovat to, čím jsme a co máme.

Takže ve vyšším smyslu život volného času a spánku slouží jako prostředek na lepší a efektivnější pochopení a naplnění našeho života a všech našich tvůrčích úsilí. V dalším smyslu život volného času a spánku nakonec slouží hlavnímu účelu jakéhokoli života - lepšímu, efektivnějšímu, výraznějšímu, aktivnějšímu, čilejšímu a vědomějšímu dávání, přijímání, sdílení a oplácení. A ještě ve vyšším duchovním smyslu život volna a spánku slouží pro účely manifestace, aktualizace a realizace - s větší jasností, ostrostí, zaměřením a jednoznačností - aspektu Nejvyššího, jenž každý z nás obsahuje, nese a reprezentuje.

Taková je duchovní konotace života volného času a života spánku.

Rozebereme-li důkladně strukturu našeho života volného času a spánku, můžeme v nich odhalit následující aspekty: Existuje duchovní život volného času, duševní život volného času a fyzický čili tělesný život volného času.

Duchovní život volného času pozůstává z aktivit, které produkují ideje zábavy, humoru, smíchu, úsměvu, hry, relaxace, sportu a odpočinku. Neustálé zabývání se ducha výlučně produkcí idejí týkajících se duchovního významu a smyslu života a jeho náležité údržby, manifestace, fungování a naplnění, vede k vyčerpání duchovních energií, což oslabuje schopnost náležitého přenosu těch idejí, jakýchkoli idejí, z jejich Absolutního Zdroje - Nejvyššího. V tomto oslabeném stavu tkví nebezpečí nesprávného chápání, nesprávného vnímání a nesprávného přenosu těch idejí. V okamžiku, kdy dojde k takovému postřehnutelnému oslabení, duch přepne na produkování idejí týkajících se volna a odpočinku. Během tohoto časového období jsou vyšší schopnosti ducha dobity energiemi, které pocházejí z Absolutní Energie, z Nejvyššího. Jen co se tento proces završí, duch se navrácí ke své původní hlavní funkci a s ní související produkci a přenosu idejí potřebných pro život.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Z výše uvedených tvrzení je zřejmé, že všechny druhy volnočasových aktivit bez jakékoli výjimky či vyloučení pocházejí z idejí našeho ducha. Z toho důvodu duchovní zdroj života volného času i života spánku.

Duševní život volného času je odvozen samozřejmě z duchovního života volného času. Duše, jelikož není absolutní, má v každý daný okamžik omezenou kapacitu na transformaci idejí ducha pro své vlastní duševní obrazy a život. Když je proces této transformace kvůli vyčerpání životních energií oslaben, duševní aktivity v synchronicitě s duchem přepnou na příjem a transformaci idejí týkajících se zábavy, humoru, hry, smíchu, sportu, relaxace, odpočinku či spánku nebo čehokoli, co kdo má. V tomto případě duše v nás navozuje stavy a potřeby cítit, prožívat a vyjadřovat legraci, humor, smích, hru, zábavu, odpočinek atd.

Život fyzického čili tělesného volného času je odvozen ze života duchovního a duševního volného času. Je zcela závislý na stavu a podpoře svého ducha a duše. Zeslabení energií přenášených z ducha a zeslabení jejich transformace v duši způsobuje ochabování všech tělesných funkcí. Tělo se začíná cítit unaveně, vyčerpaně či ospale a vyžaduje buď naprosto odlišné typy volnočasových aktivit, nebo fyzický spánek.

Ideje a duševní aktivita legrace, hry, smíchu, humoru, odpočinku, zábavy atd. nás motivuje vyhledávat konkrétní aktivity, okolnosti či místa, které v nás navodí skutečnou, či imaginární legraci, hru, smích, humor, úsměv, pobavení a pocit naprostého uvolnění.

Takové je propojení a vzájemná závislost duchovního, duševního a fyzického života volného času a spánku.

Proč ale potřebujeme spát a snít a proč vědomé volnočasové aktivity samy o sobě a samy od sebe nejsou dostatečné k doplnění úrovně naší životní energie na potřebný stav?

Existuje několik důvodů pro tuto potřebu.

1. Vnější forma manifestace ducha a duše, tedy jejich tělo, je z prvků jejich příslušného prostředí. Kvůli této struktuře tělo nemá věčné trvání jako duch a duše. Kvůli tomuto faktu tělo samo o sobě a samo od sebe postrádá jakýkoli život. Ať už je v těle jakýkoli život, není jeho vlastní, ale je z ducha. Protože tělo se neskládá z prvků života, ale jen z prvků rozkladu podléhajícího prostředí, nemůže ten život v sobě udržet v jeho plnosti a nepřetržitě. Aby učinili to tělo vhodným k obývání a efektivně funkčním, duch a duše se potřebují příležitostně vzdálit ze svého těla do takové míry, že v něm zůstává jen jejich minimální přítomnost za účelem udržování života.

Kvůli faktu, že vnější tělo je dočasné, má tendenci opotřebovat se a přestat fungovat. Mělo-li by se nutit k neustálým aktivitám do maximálních schopností jeho ducha a duše, brzy by se rozpadlo. Z toho důvodu duch a duše poté, co se jejich větší část z těla vzdálí, uzdravují a opravují to tělo, aby se do něj mohli vrátit a pokračovat ve

fungování do svého maximálního možného výkonu. Stav těla během té doby je stavem fyzického spánku. V průběhu spánku je většina tělesných funkcí minimalizována a značně zpomalena a může se uskutečnit ozdravná a opravná práce. Z tohoto je potřeba spánku zjevná.

Potřeba spánku a jeho délka je určena druhem prvků, ze kterých je to tělo vybudováno. Čím je fluidnější, čím je prostředí duchovněji, tím kratší čas spánku je potřebný a tím méně je třeba tělesného odpočinku. Na velmi čisté či vysoké duchovní úrovni, kde je naše tělo kompletně duchovní, jsou potřebné velmi krátké periody nepravidelného a sporadického spánku. Čím je tělo materiálnější, tím je pro životní síly zranitelnější, a proto potřebuje pravidelné a delší období spánku.

2. Pouze Absolutní Stav Přirozenosti Nejvyššího, který v sobě zahrnuje všechna prostředí a všechno ostatní v jsoucnu a bytí, jakož i samotné jsoucno a bytí, si nevyžaduje odpočinek a spánek. Jinak by nebyl absolutní. Neustálé, nepřerušované a vědomé proudění idejí z Absolutního Stavů do relativního stavu by měl za následek naprosté zhroucení relativního stavu. Tento relativní stav nemůže být vybudován takovým způsobem, aby se přizpůsobil neustálému vědomému uvědomění toho proudění simultánně a synchronně na všech úrovních. Pokud by to byl s to učinit, byl by absolutní a nestvořený. Z toho důvodu, aby relativní stav pokračoval ve svém efektivním a náležitém fungování, je nevyhnutelné učinit opatření, pomocí kterých mu může být poskytnuta přestávka způsobem, ve kterém je dána pauza jen jedné úrovni ve stejný čas. Jelikož nejzranitelnější vůči tomuto proudění je vnější forma, je to tato forma, jež potřebuje onu přestávku častěji a pravidelněji. Nicméně toto platí také pro našeho ducha a duši. Duch a duše, protože nejsou absolutní, si vyžadují občasnou přestávku od vědomého vnímání tohoto proudění. Během takové přestávky jsou ve stavu spánku-odpočinku. Když spí, Nejvyšší na nich provádí opravnou a ozdravnou práci, aby učinil jejich fungování stále lepší a efektivnější. A znovu, frekvence a délka takového spánku-odpočinku závisí na kvalitě a obsahu duchovního uvědomění, stavu a rozpoložení každého.

3. Následkem tohoto faktu, to jest, že jsme všichni relativní, nikdy nemůžeme být dokonalí. Pouze Absolutní Stav, to jest Nejvyšší, je dokonalý. Jakmile se plně uvědomuje stav nedokonalosti, může způsobit pocit nekompetentnosti a méněcennosti a může vyústit do aktivace negativního stavu dokonce i u lidí, kteří jsou v pozitivním stavu. Každému je dáno určité pověření. Když to pověření dospívá do svého konce a má se právě naplnit, každý si náhle uvědomí, že mohlo být naplněno dokonalejším způsobem a cestou. Když se dostaví toto uvědomění, každý se chvilkově cítí bezmocný a nehodný činit cokoli jiné. Toto je období před soumrakem dne každého. Dříve, než mohou důsledky tohoto uvědomění zapříčinit negativní stav a způsobit duchu a duši někoho a jejich tělu škody, každý je Nejvyšším uveden do hlubokého spánku. V průběhu toho spánku jsou všechny výsledky výše uvedeného uvědomění odstraněny a místo nich je každému dáno nové pověření s pocitem, že vykonal vynikající práci a že všechno, co se od každého požaduje, je dělat to nejlepší, a ne se snažit být dokonalý. Důležité je to usilování dělat maximum, a ne usilovat o to být dokonalý.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Zatímco pokračuje tato práce, je nezbytný hluboký spánek, protože jinak by vědomí našeho nedokonalého stavu v tomto ohledu překáželo aktivitám Nejvyššího.

4. Kvalita a obsah života ve spánku jsou úplně odlišné a jedinečné v porovnání s jakoukoli jinou životní aktivitou. Funguje jako integrující nástroj všech aktivit v tom smyslu, že jim pomáhá se organizovat, klasifikovat, syntetizovat a ukládat v soudržném, logickém, smysluplném a racionálním pořadí. Nikdo jiný než Nejvyšší nemůže vykonat tuto nejzazší syntézu. Bez této syntézy by si nikdo nemohl uchovat žádné životní zkušenosti a spojit je smysluplně s následujícím krokem jejich duchovního pokroku. Aktivity Nejvyššího během té syntézy jsou takové velikosti, že je nedokáže pochopit žádná relativní či neabsolutní mysl. Pokud bychom si je měli uvědomovat, jejich komplikovanost, nesmírnost a intenzita i jejich mimořádná velikost by nás zničila. Z toho důvodu je nevyhnutelné mít periody hlubokého spánku, ve kterých se může uskutečnit tento jeden z nejzákladnějších a nejzásadnějších aktů Nejvyššího bez toho, abychom byli v tomto procesu zničeni. Nezbytnost spánku tedy může být také vnímána jako jeden z nejdůležitějších nástrojů, skrze které a kterými se uskutečňuje syntéza všech našich aktivit. To umožňuje náš rozvoj, růst, zlepšování a duchovní pokrok.

Je zřejmé, že spánek má svůj vlastní velice specifický, jedinečný a důležitý život, který je integrální součástí všezahrnujícího života. Je to úroveň života, která se musí naplňovat se stejným ohledem a důležitostmi jako jakákoli jiná úroveň.

Pokud jde o snění, to má v zásadě dvě funkce:

1. Snění, skrze své obrazy a symboly, vylučuje všechny nedokonalé, nečisté a neadekvátní ideje, které každá relativní bytost obsahuje. Hlavní ideou, jež se vylučuje a od níž je každý neustále očišťován a zbavován pomocí snů, je idea, že každý ve stvoření Nejvyššího má svobodu volby odmítnout oplácení a sdílení Božské Lásky a Božské Moudrosti Nejvyššího a Jeho/Její duchovní principy a obrátit se zády k pozitivnímu stavu. Snění je vědomá část spánku, skrze kterou jeden dobrovolně, ze své svobodné volby odmítá aktualizovat a realizovat tu ideu potřeby stát se negativním a skrze kterou tuto ideu a potřebu ze sebe vypuzuje.

Z toho důvodu v duchovním světě si své sny každý pamatuje. Důvod, proč se tak děje ve spánku, je ten, že toto může činit pouze Nejvyšší prostředky, které nemůže pochopit žádná relativní mysl. Jen co projevíte svou svobodnou touhu zbavit se té ideje a potřeby a všeho, co se jí týká, jakož i všech ostatních nedokonalostí a nečistot (konec konců, pouze Nejvyšší je absolutně dokonalý a čistý), Nejvyšší vejde do té oblasti a vykoná určitou práci, která umožní, že ta idea a ta potřeba a všechno ostatní toho charakteru vypadne do zóny vymístění.

2. Absolutní či naprosto nevědomý stav jakékoli bytosti by měl za následek věčnou smrt. Proto musí být přítomen jistý stupeň vědomí (ne nevyhnutelně na úrovni vnější lidské mysli), aby se zachránil jedincův život. Během spánku-odpočinku jsou navozeny

ŽIVOT VOLNÉHO ČASU A SPÁNKU

---

sny, které udržují jisté omezené vědomí vlastního jsoucna a bytí a zachovávají souvislost a pokračování jedincova života.

To, že si lidé velmi často nepamatují své sny, neznamena, že je nemají nebo že si je neuvědomují. Ty sny si neuvědomují pouze svou zevnější vědomou myslí. Ale uvedeme-li je například do transu, jsou schopni velmi živě si vzpomenout na všechny své sny.

Tak je skrze snění zachován nepřetržitý tok života a každý zůstává naživu. Pro jedincova ducha a jedincovu duši je nemožné být naprosto nevědomí. Jinak by přestali být a existovat. Je však životně důležité a zásadní, aby určité aktivity Nejvyššího v nás v průběhu našeho hlubokého spánku zůstaly nedostupné pro naše nižší vědomé uvědomění. Jsou vyvolávány sny, které drží veškerou naši pozornost od těchto aktivit, aby mohla být vykonána práce ohledně syntézy a všeho ostatního, co je třeba udělat.

Takže ještě jednou, sny slouží k zachování našeho života. Další funkce snů, jež se týkají více komunikace s duchovním světem či s Nejvyšším, jsou pro lidi, kteří jsou lapeni v různých oblastech zóny vymístění. Jsou připomínkami odlišné úrovně reality, než je právě úroveň, ve které je každý polapen. Někdy jsou také použity jako varování, nebo jako proroctví či předtucha něčeho, co se má stát. Protože spánek a snění nejsou časoprostorově vázány, pokud jde o jejich obsah, jisté události, jež se manifestují v lineárním časovém toku, mohou prosáknout do vědomí z takzvané budoucnosti a představit se, jako by nastávaly právě teď.

Na druhé straně, Nejvyšší někdy využívá práci během snění jedince k tomu, aby zjevil lidem jistá pojetí, ideje a aspekty pravdy, ke kterým není možné dospět omezenou vědomou lidskou myslí, jež je uvězněna v pseudologice a racionalitě zevnějšího, přírodního světa. Sny v této konotaci slouží jako nástroj k tomu, aby připomněly lidem jejich duchovní původ a duchovní realitu.

Výše popsaná situace ohledně života volného času a života spánku je uspořádáním, jaké existuje v pozitivním stavu. Na této planetě je kvůli aktivovanému negativnímu stavu situace se spánkem a sněním poněkud jiná. Přesto však si zachovává svou základní funkci a konotaci, ale její role může být poněkud změněna a zkruslena.

Především, intervaly mezi dobami spánku jsou mnohem kratší, ve skutečnosti jen pár hodin. Spíme mnohem déle než lidé v pozitivním stavu. Důvodem je skutečnost našeho genetického nadělení, jak nás zfabrikovali pseudotvůrci. V zásadě máme zvířecí tělo, které je s to pojmout jen pět procent výkonu našeho pravého ducha a duše. V současnosti existující lidská těla nejsou vhodná pro život ducha a duše. Z toho důvodu se duch a duše většinou svého obsahu nenacházejí v našich tělech. Naše těla byla strukturována takovým způsobem, aby obsahovala co možná nejméně z našeho ducha a duše; to znamená, co nejméně pravého a ryzího života. Jinak by nebylo možné zakusit ani aktualizovat žádný negativní stav. Toto bylo učiněno záměrně. Ve skutečnosti jsou naše fyzická těla s to pojmout jen zcela minimální množství života a jen na velice krátké časové období, jelikož nejsou vhodná pro žádný náležitý duchovní

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

a duševní život. Po několika hodinách vědomých životních aktivit se naše fyzické tělo opotřebuje, je unavené a potřebuje odpočinek. Takto křehké jsou vynálezy negativního stavu.

Při takové chatrnosti se mohou veškeré možné důsledky a výsledky negativního stavu (choroby, nemoci, bídné stavy, trápení atd.) manifestovat mnohem snadněji.

Na druhé straně si tato situace od lidí vyžaduje, aby měli více času na oddech, než by bylo jinak potřeba. Toto je udržuje mimo možnosti plně se aktualizovat a realizovat, a tak se stát duchovně uvědomělejšími.

Pokud jde o snění, kromě toho, co bylo řečeno výše, sníme za účelem udržování našeho spojení se všemi ostatními dimenzemi, od nichž bylo naše vědomé uvědomění odpojeno tou genetickou úpravou. Toto spojení je nezbytným požadavkem jakéhokoliv života v našem těle. Ty sny jsou taktéž našim spojením se zbytkem našeho ducha a duše, které, ačkoli jsou připojeni k našemu tělu, nikdy nejsou plně schopni v tom těle pobývat. V opačném případě, s takovým druhem těla, by to tělo zabili. K tomu zabití by došlo prostou přítomností plnosti života, pro kterou to tělo není stavěno.

Skrze symbolický a souvztažný smysl našich snů jsme spojeni se zbytkem stvoření a se zbytkem zóny vymístění (v případě zlých snů a nočních můr).

Abychom více rozpracovali náš život volného času a náš život spánku, pojďme považovat stručně o následujících bodech:

1. Hlavním účelem života volného času a života spánku obecně je sloužit jako vyvažovací faktor všech ostatních aktivit. Jiné slovo, které lze použít v této konotaci, je slovo „katalyzátor“. Život ve volném čase a ve spánku lze považovat za speciální katalyzátor, který umožňuje náležité fungování všech ostatních životních aktivit. Jeho účelem je připravit příznivé podmínky pro všechny ostatní úrovně života, za jakých se tyto mohou a smí efektivně a úspěšně aktualizovat, realizovat a manifestovat.

Takže bez volnočasového života a života spánku by se všechny ostatní životní aktivity zastavily, protože jejich zdroj, význam a nástroj by se pokazily nebo vyčerpaly a staly se neschopnými přenášet život. Aby se vyhnulo této situaci, musí být dostupné odlišné typy aktivit, jež by se postaraly o zdroj, prostředek a nástroj těch aktivit samotných (zdrojem je duch, prostředkem je duše a nástrojem je tělo).

V tomto ohledu tedy můžeme rozeznat dva obecné hlavní typy aktivit, které jsou vrozeny našemu životu: Aktivity, jež jsou přímou manifestací našeho ducha, duše a těla, a aktivity, jež se starají o ducha, duši a tělo a jejich kondice samotné, aby jim umožnily náležitě se manifestovat. Druhé ze zmíněných aktivit jsou aktivity, jež jsou obsahem života volného času a života spánku.

Aby byly náš duch, duše a tělo náležitě a produktivně funkční, jsou nevyhnutelné určité aktivity, ve kterých náš duch, duše a tělo mohou nalézt naprostou relaxaci a rozptýlení od jejich opravdových aktivit. Toto lze nalézt pouze v typu aktivit, jež se nijak netýkají

jejich pravé funkce a účelu. To lze nalézt v tom, co se nazývá legrace, humor, hra, zábava, relaxace, sport, smích, procházky, spánek a podobné činnosti.

V pozitivním stavu tyto všechny slouží tomu účelu. Život volného času a život spánku a jejich aktivity umožňují, aby byly naše opravdové aktivity více efektivní, více tvůrčí, více produktivní a více naplňující.

2. Život volného času a život spánku lze považovat za vybavení potřebné pro naše přežití. Kvůli této konotaci jsou tyto životy součástí naší motivace být a existovat. Protože jsoucno a bytí jsou výsledkem tvůrčího úsilí, život volného času i život spánku přispívají k tomu, že jsme tvořivější a plodnější. V této konotaci lze považovat tyto dva životy za ochránce důležité funkce života. Chrání nás před vyčerpáním a přeceňováním našich schopností. Tím, že nejsme absolutní, jsme omezeni co do výkonu naší funkce v každém daném časovém okamžiku. Abychom se vyhnuli překročení či přesažení naší specifické výkonnosti, vždycky, když se objeví takové nebezpečí, zasáhne život volného času a život spánku a nasadí své vlastní aktivity, aby umožnil všemu ostatnímu v nás odpočívat a revitalizovat.

3. Legrace, hra, smích, humor, zábava, sport, rekreace, spánek a podobné aktivity mohou sloužit svému účelu jen pokud se jejich obsahy týkají potřeb našeho ducha, duše a těla. Z toho důvodu, pokud nepocházejí z důležitých duchovních idejí toho, jaký by měl být jejich obsah, žádné volnočasové aktivity ani spánek nelze považovat za to, čím se zdají být. Jinými slovy, pokud život volného času a život spánku není prostředkem pro duchovní, duševní a fyzický blahobyt, potom nemá žádný smysl a význam. Tudíž se nikdy nemohou stát samy o sobě účelem a cílem veškerého života. Nejsme tvůrčí proto, abychom se bavili či spali nebo podobně, ale bavíme se, spíme nebo podobně proto, abychom byli tvořivější. Je třeba si zapamatovat toto velice zásadní duchovní pravidlo. Jakákoli odchylka od tohoto pravidla ruší platnost důležité funkce života volného času a života spánku a oba tyto životy se mění na ničitele života, namísto toho, aby jej chránily. Toto je duchovní cesta. Toto je pozitivní cesta. Takto na život volného času a na život spánku nahlíží každý v pozitivním stavu.

4. Jedinečný a neopakovatelný aspekt života Nejvyššího v nás si vyžaduje svůj vlastní jedinečný způsob odpočinku a volného času. Každý má odlišnou potřebu rozličných způsobů, ve kterých může dosáhnout to, co potřebuje dosáhnout v průběhu života volného času a spánku. Nedoporučuje se tedy generalizování ani v této, ani v žádné jiné věci. Uniformita a konformismus s některými jistými standardy jsou známkami negativního stavu. To, co je pro jednu osobu skutečně osvěžující a uspokojující, nemusí být nutně takové pro jinou osobu. Násilné zachovávaní jednoho, či několika způsobů odpočinku, nebo stejné délky spánku, přináší více škody než odpočinku.

Proto každý v pozitivním stavu určuje ze svého nitra, z přítomnosti Nejvyššího, jaký je pro jednoho nejvhodnější a nejsprávnější způsob naplňování potřeb volného času a spánku. Protože v nebi například není noc, potřeba spánku není určována takovými vnějšími faktory, jako je noc, ale niternými potřebami na zotavení a odpočinek. To samé platí pro volnočasové aktivity. Nikdo se necítí být nucen zastavit, co právě dělá,

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

jen proto, neboť někdo jiný cítí potřebu dát si pauzu a odpočinek. Čas je tedy individualizovaný a každá osoba má své vlastní nezávislé přestávky.

V našem světě je toto obvykle určováno vnějším plynutím času. Většina lidí cítí potřebu dát si přestávku na oběd kolem poledne. Poledne je určeno postavením slunce nad horizontem. Lidé jsou podmíněni následovat taková zevní uspořádání. Kvůli tomu skutečně cítí potřebu dát si přestávku kolem poledne. Avšak v pozitivním stavu nejsou žádná taková hlediska možná. Každý má svůj vlastní individuální čas. Mé poledne může být pro někoho jiného ránem, nebo odpolednem či soumrakem (neexistuje zde žádná noc). Na druhé straně je možné, že vícero lidí bude mít stejný čas. Ale není to proto, že je jim to vnuceno, ale protože se náhodou nacházejí ve stejném typu cyklu.

To samé platí pro všechny volnočasové aktivity a dobu a typ hry, legrace, humoru, smíchu, zábavy a odpočinku, které každý potřebuje v té či oné době.

5. Volnočasové aktivity a život spánku lze považovat za další formu, skrze níž se může manifestovat a sdílet s každým individualita a jedinečné tvůrčí úsilí každého. Vynalézavost a inovace všech typů nových a odlišných aktivit, týkajících se života během volného času, je nácvikem a přípravou pro všechny ostatní aktivity.

Konec konců, jen co se objeví jedinečná individualita, z pozice různých aktivit je sdílena odlišně. Způsob, jakým jsem aktivní ve svém volném času či během spánku, není stejný jako v jakékoli jiné době. V tomto ohledu lze život volného času a život spánku považovat za prostředek, pomocí kterého jsou spouštěny, manifestovány a sdíleny některé zcela odlišné aspekty mé jedinečné individuality. Žádná jiná aktivita ze žádné jiné úrovně mého života nemůže či nesmí vyvolat ten prvek či aspekt, aby se vyvolal, přemístil a sdílel s ostatními. Takže, pokud bychom byli ochuzeni o život volného času a spánku, byli bychom ochuzeni o schopnost manifestovat svoji individualitu a její jedinečný aspekt, což může být spuštěno jen skrze takové specifické aktivity.

Toto je vyšší, duchovní účel, kvůli kterému Nejvyšší zavedl život volného času a život spánku.

6. Ještě vyšší účel života volného času a spánku než účel výše uvedený je v příležitosti, kterou poskytují pro získání lepšího poznání a chápání pravé přirozenosti Nejvyššího, ostatních a nás samotných.

Jak bylo zmíněno mnohokrát předtím, Nejvyšší je přítomen ve všech aktivitách. Konec konců, všechny aktivity pocházejí z Nejvyššího. Proto tedy, čím více typů aktivit jsme schopni vykonávat, tím více aspektů pravé přirozenosti Nejvyššího, ostatních a sebe sama máme k dispozici pro zakoušení a sdílení. Každá aktivita manifestuje odlišný aspekt přirozenosti Nejvyššího. Přirozenost Nejvyššího se během našeho života volného času a spánku manifestuje naprosto odlišným způsobem než během jakékoli jiné činnosti. Tento jiný odlišný způsob není k dispozici v žádné jiné aktivitě. Z toho důvodu, jakož i z mnoha jiných důvodů, Nejvyšší zavedl život volného času a život

ŽIVOT VOLNÉHO ČASU A SPÁNKU

---

spánku, a tímto činem natrvalo a navždy povznesl a obohatil náš život. Máme-li možnost lépe poznat Nejvyššího, poskytuje nám to lepší poznání sebe sama i ostatních, kde je Nejvyšší věčně přítomen. Takový je hluboký, mystický a duchovní smysl jakékoli aktivity.

7. Duch, duše a tělo lidí bylo původně stvořeno Nejvyšším z prvků Jeho/Její Božské Lásky a Božské Moudrosti. Božská Láska sdílí s ostatními vše, co má. Takové sdílení je velikou rozkoší a potěšením. Božská Moudrost vyvažuje a zmírňuje to sdílení takovým způsobem, aby se zabránilo zaplavení, nebo podzásobením lidí těmito rozkošemi a potěšeními Božské Nekonečné Lásky. Pravý zdroj života volného času a spánku, jakož i všeho ostatního, lze najít v tomto principu zmírňování. Příliš mnoho čehokoli na úkor něčeho menšího vede k nežádoucímu přesycení a k následnému pocitu neštěstí. Takový výsledek je v rozporu s povahou Božské Lásky. Ona si přeje a dává pouze rozkoše a potěšení. Konec konců, život by byl nežádoucí a únavný, pokud by nebyl rozkoší a potěšením. Ale mít jen jeden a pouze stejný druh rozkoše a potěšení by skončilo přesným opakem - nakonec žádná rozkoš a žádné potěšení. Taková je povaha relativních bytostí.

Proto tedy Nejvyšší poskytuje lidem rozmanité úrovně, formy, obsahy a prostředky činností, jež jsou schopny udržovat rozkoš a potěšení života v pozitivním stavu. Těmito prostředky mohl být v lidech udržován život bez jakéhokoli nebezpečí smrtelného přesycení.

Jedním z prostředků udržování rozmanitosti rozkoší a potěšení života jsou život volného času a život spánku. V nich se nachází nová forma prožitku, vnímání a projevu rozkoší a potěšení života, kterou lze následně sdílet s ostatními. Konec konců, musíme si pamatovat, že Nejvyšší stvořil život kvůli rozkoším a potěšením, protože taková je povaha Jeho/Její Božské Lásky a Božské Moudrosti. Tato povaha nemůže stvořit nic jiného než příjemce, snímače, vnímatele a vyjadřovatele rozkoší a potěšení.

Jako jedinečné, inteligentní bytosti zahrnujeme rozličné prvky těchto rozkoší a potěšení. Neustálým poskytováním sdílení skrze různé početné aktivity se můžeme účastnit nekonečných rozkoší a potěšení, zakoušených ostatními a manifestovaných v ostatních.

Z takového uvažování je zřejmé, že sdílení samo o sobě je největší rozkoší a potěšením stvoření. Sdílení kvality a obsahu našeho volného času a doby spánku přispívá k rozkoši a potěšení každého.

8. Náš život spánku je odlišnou formou aktivity, během níž dochází k nejintimnějšímu sdílení mezi námi a Nejvyšším. V průběhu našeho spánku a snění se odvíjí hodně věcí, jež si vědomě neuvědomujeme. Intenzita tohoto sdílení má absolutní rozměry. Kvůli těmto absolutním rozměrům to sdílení nepronikne do naší omezené vnější vědomé mysli. Pouze jeho výsledek se stává zřejmým v průběhu našich aktivit následujícího dne. Stáváme se více produktivními, více efektivními, více tvořivými, více milujícími,

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

více moudřími, více invenčními, více znalými; lépe se milujeme a ve všech ohledech se cítíme lépe a fungujeme lépe.

Tato funkce spánku je nanejvýš tajemnou a nanejvýš mystickou duchovní funkcí. Poskytuje nám přístup k Nejvyššímu v takové míře a hloubce, jaká nemůže být dostupná žádnému jinému zdroji. To, co provádí Nejvyšší během našeho spánku, nejsme s to vědět s jistotou nikdo, protože se to týká Jeho/Jejího Absolutního Stavů. Aktualizací, realizací a manifestací výsledků a důsledků tohoto intimního vztahu jsme s to dostat se blíže a blíže k chápání Absolutní Přirozenosti Nejvyššího a k tomu, co provádí během našeho života ve spánku.

9. Samozřejmě, že na této planetě a ve všech oblastech zóny vymístění je situace zcela odlišná. Původní smysl a účel života volného času a života spánku byl zkreslený. Hlavním krokem, který dosáhl negativní stav, byla úplná eliminace, či alespoň maximální snížení významu napojení našeho života volného času a života spánku na duchovní zdroj, na našeho pravého ducha a na naši pravou duševnost. Objevila se externalizace, materializace, uniformita a konformismus našeho života volného času a spánku. Všechna pravá potěšení a rozkoše byla odstraněna a nahrazena pseudopotěšeními a pseudorozkošemi, jež nás dostávají do všemožných problémů a těžkostí. Objevila se nenasytlost, přejídání, nadměrné pití, touha po smyslných radovánkách, užívání drog, konzumace alkoholu, zvrácená sexuální potěšení, jednostranné sportovní aktivity, smyslná zábava a podobné činnosti. Praktikování tohoto druhu jednostranných potěšení a rozkoší, naprosto odpojených od čehokoli duchovního a opravdu živého, způsobuje postupnou opotřebovanost a destrukci všech našich schopností. Nepracujeme za účelem, abychom byli užiteční, prospěšní, produktivní, tvořiví, invenční a ve prospěch všech, ale za účelem mít náležitě prostředky, abychom měli více potěšení a více rozkoší a abychom měli větší dostupnost volnočasových aktivit.

Takto se život volného času a spánku stal účelem a cílem našeho života, kterému všechno ostatní slouží, a nikoli prostředkem, který slouží všemu ostatnímu. Toto je pozice vzhůru nohama. Toto je jeden z hlavních znaků negativního stavu. To se stane, když se z našeho pozemského života odstraní všechny, nebo většina našich pravých duchovních ohledů. Neskončíme nijak jinak než s problémy, těžkostmi, hádkami, krizemi, kolapsy, nedostatky, nehodami, chorobami, depresiemi, hnusností, obavami, strachem, chronickou únavou, neurózou, psychózami, nespavostí a všemi ostatními podobnými krutostmi a ohavnostmi negativního stavu.

Abychom napravili tuto situaci a objevili náležitě chápání našeho života volného času a života spánku jako součásti našeho všezahrnujícího pozemského života, doporučuje se nám praktikovat následující cvičení.

CVIČENÍ OHLEDNĚ NAŠEHO ŽIVOTA VOLNÉHO ČASU A ŽIVOTA SPÁNKU

1. Projděte všemi kroky a vším, co bylo předepsáno v předchozích kapitolách. Když skončíte, důkladně analyzujte způsob, kvalitu a obsah vašeho života volného času a života spánku. Z čeho pozůstává váš život volného času? Jaký je váš život ve spánku?

2. Požádejte Nejvyššího, aby vám pomohl objevit všechny problémy, nedostatky a neadekvátnosti vašeho života volného času a života spánku. Požádejte Ho/Ji, aby vám ukázal/a, zda nemáte nedostatek, či nadbytek spánku; zda netrávíte málo, či příliš hodně času volnočasovými aktivitami (ať by byly jakékoli). Prozkoumejte, zda se takové věci jako vaše strava či nápoje nestaly destruktivními náhradami za lásku a moudrost, a tím za skutečné potěšení a rozkoše a skutečné využití a realizaci vašeho života volného času a života spánku.

3. Jen co vám budou zjeveny všechny problémy, nedostatky a neadekvátnosti vašeho života volného času a života spánku a stanou se zcela zřejmými, požádejte Nejvyššího, aby vám pomohl zbavit se jich. Použijte zářivé bílé světlo na očistění a vyčištění vašeho ducha, duše, mysli, těla a všeho od nich všech.

4. Rozjímejte o obsahu této kapitoly a jejích devíti bodech a požádejte Nejvyššího, aby vám je pomohl pochopit a, jsou-li správné, aby vám je pomohl aplikovat ve vašem vlastním životě.

5. Požádejte Nejvyššího, aby vás představil vašemu novému duchovnímu rádci, kdož bude reprezentovat a kdož bude mít na starosti váš život volného času a život spánku. Diskutujte se svým novým duchovním rádcem pro váš život volného času a spánku o pravém smyslu vašeho života volného času a spánku a co to pro vás znamená.

6. Požádejte Nejvyššího, aby opětovně napojil váš život volného času a život spánku na jeho pravý a ryzí duchovní a duševní zdroj, a zejména na Něho/Ni Samotného/Samotnou, a aby vám umožnil odvozovat všechno ve vašem životě z této nové pozice, tedy z Nejvyššího.

7. Požádejte Nejvyššího a svého nového duchovního rádce pro život volného času a spánku, aby vám pomohli znovu ustanovit ten typ života volného času a spánku, který opravdu zachovává všechny duchovní principy a který bude v souladu s pravým životem a jeho chápáním, významem a naplněním. Požádejte je, aby vám pomohli zbavit se všech a jakýchkoli špatných návyků, nesprávných žádostivostí a nevhodných tužeb po nesprávném typu potěšení a rozkoší.

8. Požádejte je, aby vám živě ilustrovali na vrcholku vaší duchovní hory, jaké by měly být náležitě, zbožné, duchovní, duševní, emocionální, intelektuální, sexuální a všechny ostatní aktivity života volného času a života spánku. Dovolte, aby byly patřičně zahrnuty do vašeho každodenního pozemského života. Požádejte je, aby vám ukázali, jaký je náležitý význam, chápání a naplnění života volného času a života spánku na této Zemi.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

9. Až skončíte, zeptejte se, zdali je ještě něco jiného. Poděkujte všem za všechno, co jste se naučili, dosáhli a prožili. Dejte si závazek, že začnete žít svůj život volného času a spánku v souladu s principy, jež jste se naučili v průběhu těchto cvičení. Dodržujte všechny náležitě a dobré rady, pokud jsou potvrzeny vaší niternou intuicí. Dejte si závazek, že budete každodenně provádět tato či podobné typy cvičení. Potom dokončete svá cvičení a vraťte se k vašim pravidelným činnostem s pocitem osvěžení, čilosti, čisté hlavy a štěstí.

Zajistěte, abyste do vašich cvičení vždy vnesli hodně rozmanitostí, inovací a novinek. Nikdy nedovolte, aby se staly rutinními, návykovými, externalizovanými, automatizovanými či rituálními.

Takže, budeme-li poctivě provádět tyto či podobné typy cvičení každodenně, budeme s to dosáhnout náležitého chápání a význam našeho pozemského života a jak by se měl naplňovat ve všech jeho aspektech.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Vyvážený nebo sjednocený život

V předchozích kapitolách bylo jasně ukázáno, že každý aspekt našeho každodenního života sehrává stejně důležitou roli. Ani jeden aspekt nelze považovat za důležitější či potřebnější nebo osudovější než kterýkoli jiný.

Bylo však také ukázáno, že existuje jistá rozhodující hierarchie duchovní organizace ve stvoření Nejvyššího, která se také odráží ve způsobu, jakým je strukturován náš život. Všechno má svůj počáteční bod, v němž vše nejprve nastane. Poté, co to nastane, probíhá to ke své manifestaci. Když je to manifestováno, tehdy se to stává. Toto je duchovní zákon stvoření. Ale stejná důležitost všech tří kroků - nastávání, probíhání a stávání se - je zcela zřejmá. Nastávání bez toho, aby proběhlo, nemůže nikdy nastat. Potom by to bylo, jako by to nikdy nenastalo. Na druhé straně, není-li nastávání, tehdy nemá co proběhnout a nestanou se žádné výsledky. Nastávání se nemůže stát, pokud neproběhne.

Vzhledem k tomuto fundamentálnímu duchovnímu pravidlu, na kterém je postaveno veškeré stvoření Nejvyššího, můžeme říci, že náležitá duchovní hierarchie našeho života je následující:

Duchovní aspekt našeho života je centrem, kde sídlí Nejvyšší. Toto je nastáváním. Toto je původ všeho ostatního či všech ostatních aspektů našeho života. Z něho všechno ostatní probíhá.

Aby se tento aspekt patřičně projevil, potřebuje proběhnout. Duševní aspekt našeho života je proběhnutím duchovního aspektu našeho života. Všechny ideje, stavy a rozpoložení duchovního života jsou v procesu svého probíhání transformovány do specifické a jedinečné duše, což vytváří duševnost toho ducha. Můžeme tedy říci, že duševnost našeho ducha je naší duší. Jedinečné ideje našeho ducha se stávají jedinečnou duševností naší duše. Duševnost ve všech svých aspektech nám umožňuje být sebeuvědomělými, sebevímajícími, seberealizujícími a sebeaktualizujícími. To vytváří uvědomění velmi jedinečného, odlišného a zvláštního „já jsem“.

Jakmile se toho dosáhne, vyhledá se a vybuduje forma manifestace toho ducha a duše. V té formě, kterou lze nazvat tělem ducha a duše, náš duch a duše se opravdu stávají. Takže můžeme říct, že fyzický a tělesný život zevnějšku je stáváním se našeho ducha a naší duševnosti.

Aby se náležitě aktualizovala, realizovala a manifestovala naše jedinečná individualita a její zvláštní „já jsem“, obsažené v našem duchu, duši a těle, jsme naděleni různorodými rozdílnými aspekty našeho života, jež nám umožňují dosáhnout tohoto cíle. Takže máme sexuální život, který nám pomáhá získat zkušenosti všeobsahující

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

povahy. Máme profesní a pracovní život, který nám pomáhá projevit naše jedinečné tvůrčí úsilí. Máme náš rodinný život, který nám pomáhá vyjádřit plnost naší povahy. Máme náš společenský život, který zajišťuje, že máme hodně náležitých příležitostí pro naši inspiraci a seberealizaci. Máme život volného času a život spánku, které nám pomáhají udržovat naši životní energii v nezbytné a fungující kondici, abychom byli schopni angažovat se ve všech ostatních našich životních aktivitách.

Nicméně, ať se obrátíme jakýmkoli směrem či ať jsme zapojeni do jakéhokoli typu aktivit v každý daný okamžik, můžeme jasně odhalit dva důležité principy:

1. Všechny pocházejí z idejí našeho ducha, a zejména z přítomnosti našeho Stvořitele v našem duchu. Tudíž všichni máme bez jakékoli výjimky či výluky duchovní původ.

2. Všechny slouží jedinému nejzazšímu účelu - být opravdu sami sebou, abychom sdíleli plnost a kompletnost naší jedinečné přirozenosti či jedinečný aspekt Nejvyššího, jež v sobě neseme, se všemi ostatními ve stvoření Nejvyššího. Způsob, modus a cesta sdílení může mít mnoho aspektů a stylů. Ale všechny slouží tomuto nejzazšímu a nejdůležitějšímu účelu.

Na tomto principu je postaven a strukturován veškerý pozitivní stav stvoření Nejvyššího.

Hierarchie duchovní organizace stvoření Nejvyššího není strukturována lineárním způsobem, co se týká nastávání, probíhání a stávání se. Nastávání čili duchovní aspekty života; probíhání čili duševní aspekty života; a stávání se čili fyzické nebo zevnější aspekty našeho života se vždy odehrávají v diskrétním módu. Totiž objevují se navzájem simultánně a v synchronnosti. Diskrétnost či nespojitost jejich vzájemné simultánní manifestace jasně potvrzuje jejich rovnocennou důležitost pro pochopení a naplnění našich životů. Ačkoli začátek i konec jakékoli aktivity je nejzazším duchovním naplněním, toto naplnění se nemůže uskutečnit bez jeho duševnosti čili duše, skrze kterou a kterou je to naplnění prožíváno (není-li žádný prožitek toho naplnění, neexistuje žádné naplnění). Ani jeden, ani druhý se nemůže uskutečnit bez jeho těla, skrze které a kterým to naplnění produkuje své výsledky a důsledky. Bez jeho výsledků a důsledků není ani prožívání naplnění, ani naplnění samotné. Naplnění se naplňuje kompletní manifestací všech svých výsledků a důsledků. Ale účel je vždy duchovní. Neexistuje žádná jiná realita než duchovní. Duchovní realita vytváří všechny ostatní reality ze sebe sama, za účelem svého naplnění.

Toto je diskrétní struktura duchovního naplnění.

Nicméně existuje i spojitý čili lineární aspekt duchovního naplnění našeho života. Naše každodenní aktivity následují v pořadí od jednoho typu činnosti k dalšímu v cyklu. Ráno vstaneme z postele a vykonáme svoji očistu. Pak si někteří z nás poté, co se oblečou, dají nějakou snídani či nápoj. Potom jsme zapojeni do nějakého druhu pracovních aktivit. Pak máme volno ve formě odpočinku, sportu, zábavy a podobných činností. Někdy jdeme do kostela, nebo si čteme či studujeme (duchovní a duševní

VYVÁŽENÝ NEBO SJEDNOCENÝ ŽIVOT

aktivitu). Někdy se milujeme, jsme ve společnosti, trávíme čas se svou rodinou a potom večer jdeme spát. Toto se děje každý den znovu a znovu. Všechny tyto typy aktivit jsou ve většině případů časově dostupné a velmi často i prostorově (pracovní místo, místo pro zábavu, místo v kostele, místo na milování, místo pro společenské stýkání, rodinné místo atd. jsou obvykle různými místy). Tyto lineární a postupné aktivity slouží simultánním, synchronním nebo diskrétním aktivitám našeho ducha, naší duše a našeho těla. Naš duch, duše i tělo simultánně a synchronně tvoří a jsou zapojeny do všech těch aktivit. Bez nich by žádné aktivity nebyly vůbec možné. Takže diskrétní modus života a jeho lineární či postupné aspekty jsou vzájemně závislé, propojené navzájem a vzájemně související a jeden bez druhého nemůže být a existovat.

Z tohoto popisu je prostě zřejmé, že veškeré naše životní aktivity, protože slouží tomuto nejzazšímu duchovnímu účelu, jsou rovnocenně důležité.

V pozitivním stavu jsou tyto aktivity kvůli rovnosti jejich důležitosti vyvážené a sjednocené takovým způsobem, aby se jim dostala stejná pozornost a aby měly stejnou příležitost se manifestovat. Žádný aspekt života kohokoli není nikdy zanedbáván či zdůrazňován více než jakýkoli jiný.

Toto je logický důsledek takové praxe. Slouží-li všechny aktivity v jejich nejzazším výsledku jediné společné duchovní věci - být lepšími lidmi, duchovněji lidmi, více samými sebou a sdílet s každým všechno, čím jsme a co máme - potom si všechny aktivity zaslouží rovnocennou aktualizaci a realizaci vyváženým a sjednoceným způsobem.

Pouze v takovém druhu uspořádání je možné úplné a kompletní naplnění našeho života. Pokud tady není náležité vyvážení a sjednocení všech aspektů žití, ze kterých život pozůstává, není možné žádné pravé chápání a naplnění našeho života žádným způsobem, na žádné úrovni, stupni, kroku, světě, čase či dimenzi stvoření či zóny vymístění.

Toto je fundamentální duchovní zákon, na kterém je založeno a je vybudováno veškeré stvoření. Tento zákon pochází z Absolutní Přirozenosti Božské Lásky a Božské Moudrosti Nejvyššího. Taková je struktura té lásky a moudrosti. A protože stvoření bylo stvořeno z této lásky skrze tuto moudrost, zrcadlí v sobě tu strukturu a potřebu pro vyvážení a sjednocení všech jeho aspektů. V Nejvyšším jsou všechny aspekty Jeho/Jejího Absolutního Života absolutně sjednocené, vyvážené a jsou jedním. Ve stvoření, jež je relativní k Jeho/Jejímu Absolutnímu Stavů, se tato potřeba po jednotě, vyvážení a sjednocení odráží v náležitém vyvážení a v rovnocenných příležitostech pro uskutečnění se všech životních aktivit a aspektů. Je-li cokoli zanedbáno, jednota se poruší a sjednocenost života nelze efektivně zakoušet. Něco důležité by chybělo. Absence toho něčeho znemožňuje, aby se život náležitě chápal a naplnil.

Tudíž v pozitivním stavu je stále zajištěno, že je k dispozici a uskutečňuje se vyvážená reprezentace a aktualizace veškerých životních aktivit. Na základě takového uspořádání je život pozitivního stavu věčně zachován.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Je důležité si uvědomit, že struktura pravého pozitivního stavu a jeho pravého života je takový vyvážený a sjednocený život. Toto je samotná povaha pozitivního stavu. *Toto je pozitivní stav.* Jakékoli odklonění od tohoto principu narušuje přirozenost pozitivního stavu a pozitivní stav už více není pozitivní.

Proto, zachová-li se a plně manifestuje-li se vyvážený a sjednocený životní styl, žádný negativní stav se nemůže nikdy uskutečnit.

Aby se negativní stav inicioval a aktivoval, bylo nezbytné porušit rovnováhu a integraci pozitivního stavu.

Jak si pamatujete z předchozích kapitol, aktivátoři negativního stavu vedli svůj takřkajíc frontální útok proti pozitivnímu stavu prostřednictvím genetického pozměnění lidské fyzické formy a restrukturalizace jejich duchovnosti a duševnosti. Hlavní nápor jejich úsilí směřoval k zajištění toho, aby se narušila tato rovnováha a sjednocení. Nejlepší způsob, jak to uskutečnit, bylo vyzdvihnout jeden aspekt života nad jiný čili učinit jeden aspekt důležitější a rozhodnější než jiný.

Protože pseudotvůrci věděli, že nejrozhodnějším aspektem pro náležité vyvážení a sjednocení života je duchovní aspekt, neboť je počátečním faktorem všech ostatních aspektů, neexistoval žádný lepší způsob aktivace negativního stavu než snížení důležitosti duchovního aspektu a do vedoucího postavení dosadit nejzevnější a nejexternější aspekt - materiální nebo fyzický či tělesný aspekt života. Tímto aktem se na této Zemi a po celé zóně vymístění ustanovil životní styl vzhůru nohama.

Duchovní život byl tedy zařazen na poslední místo v seznamu životních priorit (nebo zcela vyloučen z tohoto seznamu) a fyzický, zevnější, tělesný a materiální život byl zařazen na první místo tohoto seznamu. Toto je přesným opakem pravé reality života, jaký je v pozitivním stavu. Samozřejmě, že poslední místo v pozitivním stavu neznamena nejmeně důležité či bezvýznamné místo. Jak bylo zmíněno výše, všechny aspekty života v pozitivním stavu jsou rovnocenně důležité, rovným způsobem je o ně postaráno a jsou náležitě vyvážené a sjednocené. Poslední místo v pozitivním stavu znamená pouze výsledek a důsledek něčeho, co tomu výsledku a důsledku předchází. Je to tedy posloupnost něčeho, ale tato posloupnost je stejně důležitá a potřebná jako to něco, protože bez této posloupnosti by se toto něco nikdy nemohlo manifestovat.

Nicméně pseudotvůrci využili tuto situaci na zvrácení pravé reality tím, že učinili z posledního místa zároveň nejmeně důležitý a nejmeně potřebný článek života.

Z toho důvodu pseudotvůrci změnili a přepracovali lidskou duševnost a lidské tělo tak, aby odstříhli větší část přístupu od našeho pravého duchovního a pravého duševního zdroje. Zaměřili soustředěnou pozornost na naše fyzické tělo a na zevnější svět. Jsme-li nuceni věnovat většinu svého času a uvědomění našim fyzickým aspektům a našemu zevnějšímu prostředí (zevnějšímu světu, na kterém bylo naše tělo učiněno závislým pokud jde o jeho přežití), logicky usoudíme, že toto je nejdůležitější aspekt našeho života a všechno ostatní je buď méně důležité, nebo to vůbec důležité není. A protože

VYVÁŽENÝ NEBO SJEDNOCENÝ ŽIVOT

---

veškeré naše vědomé uvědomění bylo naprosto odstrženo od schopnosti vnímat jakoukoli jinou realitu než naše fyzické tělo a přírodní svět či naše fyzické prostředí, dospěli jsme ke zničujícímu závěru, že neexistuje žádná jiná realita než realita našeho fyzického světa.

Tímto způsobem byla narušena rovnováha a sjednocení našeho života a byla umožněna aktivace negativního stavu.

Tudíž žijeme ve světě negativního stavu, který má všechno vzhůru nohama a zkreslené. Výsledky tohoto převráceného uspořádání jsou živě ilustrovány v krvavých dějinách lidstva a všech obyvatel všech oblastí zóny vymístění, jakož i na všech našich vlastních každodenních problémech, svárech, útrapách, utrpeních, těžkostech, chorobách, neštěstích atd.

Takže pseudotvůrci byli velmi důkladní při zajišťování toho, aby si lidé na této Zemi neuchovali žádné uvědomění pravé duchovní reality, včetně uvědomění existence ostatních oblastí zóny vymístění. Zkrátka a dobře si nejsme vědomi, že nějaká zóna vymístění vůbec existuje, nemluvě o nebesích či ostatních dimenzích, jež jsou plné obyvatel.

Pokud by pseudotvůrci měli ponechat naši schopnost vědomě vnímat a komunikovat s ostatními oblastmi zóny vymístění nedotčenou, selhali by ve své námaze udržet negativní stav a všechny související zkušenosti na dostatečně dlouhé časové období. Lidé by poznali pravý zdroj a původ negativního stavu a odmítli by souhlasit s tím. Z toho důvodu bylo nevyhnutelné naprosto odstranit každou možnost vědomého vnímání jakýchkoli jiných světů, ať už v pravé duchovní realitě, nebo v pravé fyzické realitě, nebo v zóně vymístění. Tímto aktem pseudotvůrci dosáhli svého hlavního cíle v přesvědčení mnoha lidí, že neexistuje jiná realita než realita jejich vlastního světa, nebo, existuje-li jiná realita, je to pouze domněnka, která by nemohla být potvrzena žádnými fyzickými smyslovými orgány. Nemůžeme ji vidět naším fyzickým zrakem, nemůžeme ji slyšet naším fyzickým sluchem, nemůžeme ji ochutnat našimi fyzickými ústy, jazykem, nemůžeme se jí dotknout naším fyzickým tělem a podobně. A protože genetické pozměnění našich fyzických smyslových orgánů jim znemožňuje cítit či vnímat cokoli jiné než zevní prostředí, je velmi pohodlné vědecky uzavřít, že nic není s to dokázat nad jakoukoli pochybnost, že existují nějaké jiné světy či reality nebo obyvatelé.

Dokonce i lidé, kteří jinak věří a jsou duchovně založeni, jsou svojí genetickou strukturou tlačeni do neustálého porušování vyváženého a sjednoceného života, tedy pravého duchovního života. Většina z nás musí věnovat více pozornosti a trávit většinu svého každodenního času zevnějšími, světskými, materiálními, fyzickými a tělesnými aktivitami, jelikož naše přežití na této Zemi závisí na nich, nebo je pseudotvůrci učinili na nich závislými. Je-li tento faktor důležitý, není potom „přirozené“ předpokládat, že takto to má být? Většina duchovních lidí tak končí v nevyváženém a mizerně sjednoceném životním stylu. Vypadá to téměř jako jakási nevyhnutelnost.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Někteří lidé, aby překonali tuto takzvanou nevyhnutelnost, se izolují ode všech ostatních v klášterech, v ústraní a na podobných místech. Tam se pokoušejí praktikovat svoji duchovnost. Nepřináší to ale žádný úspěch, protože zacházejí do opačného extrému, ignorují fyzickou realitu, kterou považují za neskutečnou a iluzorní. Tak propadají falešnostem, pasti, kterou jim nastavil negativní stav, věříce, že mohou dosáhnout vyvážený a sjednocený život, omezí-li se v některých oblastech svých životů. Avšak jakékoli omezení je z negativního stavu. Tím, že tak jednají, podporují negativní stav stejnou měrou jako ti, kteří neberou na vědomí duchovní aspekt života. Nechtějí si uvědomit, že nemohou dosáhnout vyvážený a sjednocený život vyloučením některých důležitých aspektů tohoto života. Podvádějí sami sebe ve víře, že vnější čili fyzický aspekt života je jen iluzí nebo tím, co indická filosofie nazývá „Mája“. Takovým jednáním tito lidé porušují principy pozitivního stavu. Z toho důvodu nemohou být v pozitivním stavu bez ohledu na to, jak svatě a pobožně vypadají, jednají a chovají se.

Vzhledem k těmto skutečnostem, jak potom můžeme dospět k pravému chápání a naplnění našeho pozemského života?

Za prvé, je nezbytné přijmout fakt, že náš pozemský život není jediným typem života; že náš svět není jediným možným světem; že realita, kterou vnímáme našimi fyzickými smysly nebo smyslovými orgány, není jedinou realitou; že náš život ani nezačíná, ani nekončí na této Zemi; a proto ani nepochází, ani nezávisí na našich fyzických tělech či jakýchkoli částicích hmoty.

Za druhé, je nevyhnutelné, abychom si všichni konečně uvědomili, že jsme produktem rozsáhlé genetické přeměny, kterou provedli takzvaní pseudotvůrci, pomocí níž se ilustruje, manifestuje, aktualizuje a realizuje život bez pravé duchovnosti, bez Nejvyššího a bez pravého vyvážení a sjednocení.

Za třetí, je nutné si uvědomit, že kvůli této situaci nežijeme v pravém stvoření, ale v zóně vymístění, kde je takový život možný a kde může nést své plody. Všechny naše problémy, útrapy, bolesti, sváry a těžkosti jsou plody takového života.

Za čtvrté, je nutné si uvědomit, že toto je svět vzhůru nohama, ve kterém je veškerá realita překroucena a zfalšována a ve kterém je tedy všechno naše poznání, vnímání, pocity, chtění, přání, touhy, chápání či cokoli, co máme, bez jakékoli výjimky či výluky buď zkreslené, nebo naprosto falešné.

Tím, že máme toto a podobné poznání, o čem vlastně je pozemský život, můžeme dospět k náležitému chápání a naplnění našeho pozemského života.

Proč jsme ale součástí tohoto pseudoživota a jak se vypořádáme s naplněním jeho účelu?

Tyto a podobné otázky byly zodpovězeny v knize nazvané „Kdo jsi a proč jsi zde?“ Tady si jen zopakujeme, že my všichni jsme souhlasili ze své vlastní svobodné vůle být zde a ilustrovat nějaké aspekty pravé povahy negativního stavu a naučit se, jak to překonat.

VYVÁŽENÝ NEBO SJEDNOCENÝ ŽIVOT

Různí lidé naplní účel svého života rozdílnou cestou a způsobem. V konečném smyslu ale všichni přispíváme k důležitému duchovnímu poučení všech ve stvoření Nejvyššího i v zóně vymístění.

Když jsme se dobrovolně nabídli sem přijít, dobrovolně jsme také souhlasili přijmout všechny podmínky, jež existují na této Zemi. Rovněž jsme souhlasili nemít žádné vzpomínky, že se všechny tyto věci tímto způsobem staly a že existuje ještě něco jiného nad rámec toho, na co si vzpomínáme v průběhu našeho pozemského života.

Jedním z hlavních účelů našeho bytí zde je ilustrace negativního stavu. Jediný způsob, jak lze negativní stav ilustrovat, je odhalení jeho pravé povahy. Pravá povaha negativního stavu se odhaluje v našich problémech, útrapách, bolestech, svárech, nevraživosti, agresi, hněvu, strachu, nenávisti, závisti atd. a v každodenních životních zápasech, a zejména v tom, jakým způsobem a jakou cestou se s nimi vyrovnáváme a jak je překonáváme. Tímto aktem ilustrujeme všem ve stvoření Nejvyššího, že ať se dočasně stane cokoli, jediným výsledkem našeho života je vítězství pozitivního stavu a definitivní eliminace stavu negativního.

Nejvhodnější zbraní na odstranění našich problémů či jakékoli negativity, kterou máme a prožíváme, je naučit se žít vyváženým životem a usilovat se o sjednocení všech aspektů našeho pozemského života.

Abychom to udělali, potřebujeme přeuspořádat naše priority a sesouladit se s životním stylem pozitivního stavu.

Vyvážený a sjednocený život lze chápat následovně:

1. První prioritou vyváženého a sjednoceného života je bezpodmínečná nutnost uznání, akceptování a aplikování faktu, že všechn život, jakož i náš osobní, individuální život ve všech jeho aspektech, úrovních, krocích a stupních pramení z Absolutního Zdroje Života - z Nejvyššího, Kdož je Pán Ježíš Kristus a Kdož má mnoho jiných pojmenování (všechna jména jsou Jeho/Její). Protože Nejvyšší je Absolutní Duchovní Bytost, opravdu vyvážený a sjednocený život může být náležitě regulován pouze duchovními principy Lásky a Moudrosti Pána.

Z toho důvodu potřebujeme přijmout a začlenit tyto duchovní principy do svého každodenního života. Podívejte se na formulaci některých těchto principů v první kapitole této knihy a v knize „Hlavní ideje Nového zjevení“. Neuznání, nepřijetí a neaplikování těchto principů v našem životě eliminuje nejdůležitější nástroj na vyvážení a sjednocení našeho pozemského života. Naší neochotou toto činit podporujeme a napájíme negativní stav a zvětšujeme do nekonečna všechny naše problémy a utrpení či cokoli, co máme. Odmítáme-li samotný zdroj všeho dobrého a pozitivního, nemůžeme mít v našem životě nic, co je opravdu dobré a pozitivní. Končíme falešným dobrem a falešnou pozitivitou, což nám v konečném smyslu nepřináší nic jiné než trable, problémy a neštěstí. Nezáleží na tom, jak je pocíťován či jak vypadá přechodný stav toho pseudodobrého a pseudopozitivního, někde v průběhu

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

našeho pozemského života začneme být z něho unaveni nebo ním přesyceni, nebo nám přinese všemožné fyzické, emocionální, duševní, sexuální, společenské, finanční, enviromentální, rodinné a pracovní selhání.

Jak dokážeme, že tento princip je nejdůležitějším principem pro vyvážení a sjednocení našeho pozemského života? Jen se podívejte, co se děje v našem životě a v životě lidstva na této Zemi. Tento život byl a je strukturován na základě naprosté ignorace tohoto principu či na základě podceňování jeho životní důležitosti pro náležité, úspěšné a efektivní vyvážení a sjednocení našeho života.

Nevidíme-li pravou realitu této situace, tak jsme naprosto slepí a hluchí.

2. Principy Božské Lásky a Božské Moudrosti Nejvyššího se projevují v naší schopnosti a potřebě milovat a být moudří. Zdrojem této schopnosti a potřeby je Jeden, Jehož/Jejíž Esencí a Substancí Jest Čistá Láska a Čistá Moudrost. Z tohoto zdroje vznikl náš život. Proto je jen přirozené, aby byla veškerá naše láska směřována k jeho zdroji - k Nejvyššímu. V takovém směřování naší lásky je samotná její moudrost. Je moudré milovat Boha nade všechny a nade vše kvůli samotnému principu. Protože přirozeností Nejvyššího je Absolutní Vyváženost a Absolutní Sjednocení všech aspektů Absolutního Života, milujeme-li Nejvyššího nade všechny a nade vše, bezděčně si sami přivlastňujeme vyvážený a sjednocený život. Takový je výsledek té lásky. Protože Bůh je v našem nitru, milováním té Přítomnosti uvnitř nás nade všechny a nade vše spouštíme všechny pozitivní a dobré stavy té Přítomnosti, jež jsou následně přeneseny do našeho každodenního života. Toto je jediný způsob, jak můžeme spustit něco pozitivní a dobré. Milováním pozitivního a dobrého, to jest milováním Absolutního Zdroje všeho pozitivního a dobrého - Nejvyššího, spouštíme v našich životech či přinášíme do našich životů všechno pozitivní a dobré. A protože všechno pozitivní a dobré je vždy vyvážené a sjednocené, skrze takovou lásku získáváme vyvážený a sjednocený život.

Princip zde tedy prohlašuje zcela jasně: není možný žádný jiný opravdu šťastný, vyvážený, sjednocený, moudrý a milující život než milováním Boha nade všechny a nade vše. Toto je pravá Moudrost našeho Života. Milujeme-li Boha nade všechny a nade vše, jsme velmi moudří. Žádný jiný zdroj moudrosti nikdy neexistoval, neexistuje a existovat nebude. Jestliže Boha nemilujeme, končíme v milování utrpení. Musíme něco milovat. To je povaha našeho života. Milovat znamená žít. Takže nemilujeme-li Boha, nemilujeme nic dobré a pozitivní. Dopadneme tak, že milujeme všechno zlé a negativní. Abychom zdůvodnili, opodstatnili a ospravedlnili tuto negativní lásku, prohlásíme všechno zlé a negativní za doopravdy dobré a pozitivní. Tak se stáváme otroky negativního stavu. To samozřejmě vede k jednostrannosti nebo nevyváženosti našeho pozemského života. Nevyváženost, disproporce a nepořádek našeho pozemského života jsou zdrojem všech našich utrpení, problémů, trápení, bolestí a neštěstí, jakož i všech ukrutností a ohavností, které se odehrávají na této Zemi od doby takzvaného „Pádu“, to jest od doby aktivace negativního stavu.

VYVÁŽENÝ NEBO SJEDNOCENÝ ŽIVOT

---

3. Nejvyšší je přítomen v nás, jakož i ve všech ostatních. Máme-li milovat Nejvyššího nade všechny a nade vše kvůli principu (neboť takový je opravdu vyvážený a sjednocený život, a žádný jiný), potom důsledkem této lásky je láska ke všem ostatním a k sobě samotným.

Jak bylo uvedeno předtím, není možné milovat Boha, pokud nemilujeme každého v Jeho/Její stvoření. Přítomnost Stvořitele se projevuje v Jeho/Její stvoření. Z toho důvodu, nemilujeme-li ostatní a sebe samotné, nemilujeme Nejvyššího. A podobně, nemilujeme-li Nejvyššího, nemilujeme ani ostatní, ani sebe samotné.

Toto je tajemstvím pravé lásky. Nezáleží na tom, co si myslíte, nemilujete-li Boha, nemůžete opravdu milovat sebe sama či ostatní. Není možné oddělit jedno od druhého, protože nejsme ničím jiným než schránkami a nádobami Boží lásky. Pamatujte si, „já jsem“ jen proto, neboť Bůh Jest. Sebeláska, bez lásky k Bohu nade všechny a nade vše a bez lásky k ostatním, není pravá láska, ale ukradený cit, který byl překroucen, aby jej bylo možné nasměrovat ke svému vlastnímu já s vyloučením všech ostatních a všeho ostatního. Pokud by to byla pravá láska, nikdy bychom neskončili se všemi našimi životními problémy, utrpeními, trápeními, chamtivostí, hrabivostí, nedůvěřivostí, žárlivostí, závistí, pomstychtivostí, vraždami, násilím, válkami či čímkoli, co máme v takové hojnosti na této pseudozemi. Pravá láska nemá takové emoce či stavy. Tyto jsou destruktivní. Pravá láska buduje a neničí. Avšak sebeláska je postavena výlučně na takových negativních a protikladných emocích.

Takže žádná jiná láska, než láska k Bohu v nás a v ostatních, a tedy láska k ostatním a k sobě samotným, nemůže a nesmí mít za následek jakékoli prožití a ustanovení vyváženého a sjednoceného života.

Z toho plyne, abychom mohli prožít, dosáhnout, mít a uchovat si opravdu vyvážený a sjednocený život, že máme milovat Nejvyššího v sobě a v ostatních nade všechny a nade vše. Máme tedy milovat ostatní i sebe samotné kvůli Nejvyššímu. Takovým jednáním naplňujeme účel našeho života na této Zemi či kdekoli jinde a můžeme z našeho života odstranit nevyvážený a nesjednocený negativní stav.

4. Abychom do našeho pozemského života vnesli vyvážené a sjednocené bytí, potřebujeme uznat, přijmout a aplikovat následující fakt:

V obecném smyslu jsme byli stvořeni za účelem přijímání, dávání, sdílení a oplácení všeho, čím jsme a co máme. Právě za tímto účelem náš Stvořitel, Nejvyšší, Kdož jest Pán Ježíš Kristus, do nás vložil jedinečný a odlišný aspekt Jeho/Jejího života. Nikdo jiný nemá nebo nemůže mít stejný aspekt jako já. Já nemohu mít v sobě stejný aspekt jako ostatní lidé. Jsoucí Absolutní, Nejvyšší nemůže vložit do něčeho, co je stvořené, souhrn všech Svých aspektů. On/Ona je rovnoměrně rozdělil nekonečnému počtu a rozmanitosti obyvatel Svého stvoření, aby je tito mohli navzájem sdílet, a tak skrze tyto aspekty vzájemně lépe poznat Nejvyššího. Lepší poznání Nejvyššího umožňuje hlubší a plnější lásku k Nejvyššímu. Čím větší je láska k Nejvyššímu, tím větší je láska k ostatním i k sobě samotným.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Kvůli tomuto uspořádání je životně důležité a rozhodné, abychom se stali sami sebou. Čím více se staneme sami sebou, tím více se v nás projeví pravá povaha aspektu Nejvyššího a je dostupná ve své čistotě pro sdílení se všemi ostatními.

Takže je mou povinností, právem, závazkem a privilegiem být kvůli Bohu a kvůli všem opravdu sám sebou. Pokud selžu být svou pravou přirozeností, nebo pokud se snažím být či bažím být jako někdo jiný či někomu podobný, nebo chci někoho napodobovat či přizpůsobovat se uniformitě a standardům zevnějšku, společenským požadavkům, popírám sám sebe a Nejvyššího ve mně, jakož i právo všech ostatních poznat mé pravé já, jak jej stvořil Nejvyšší. Tím zničím rovnováhu a sjednocení mého života.

Takže pravý vyvážený a sjednocený život je možný pouze tehdy, přijmeme-li svou pravou přirozenost, jak ji stvořil Nejvyšší, a zůstaneme navždy věrní našemu ryzímu pověření.

Takovým jednáním efektivně a úspěšně eliminujeme negativní stav z našeho pozemského života a navrátíme se na naše náležité místo.

5. Je nemožné vést vyvážený a sjednocený život z pozice vzhůru nohama, do které byl náš svět násilně vtažen. Ale tento svět pozůstává z lidských bytostí, které udržují sebe i svůj svět v této převrácené pozici. Aby se tedy tato situace napravila, potřebujeme změnit náš životní styl nanejvýš zásadním a převratným způsobem. Musíme odmítnout život, jenž nás krmí všemožnými iluzemi, že neexistuje žádná jiná realita než ta, ve které žijeme. Musíme začít následovat náležitý proud života z duchovního do duševního, do fyzického, do enviromentálního, do vnějšího atd.

Takže duchovní ohled našeho pozemského života musí být umístěn na jeho náležité místo a musí být o něj postaráno stejně jako o všechny ostatní.

Pokud nezačneme všechno odvozovat z duchovních principů proudících z Nejvyššího, nikdy nemůžeme zakusit opravdu vyvážený a sjednocený život, ať bychom se o to pokoušeli jakkoli usilovně a ať bychom dělali cokoli.

Je naprostou marností pokoušet se být šťastný, spokojený a uspokojený pomocí prostředků, jež v sobě neobsahují nic pozitivní povahy. Ale přesně toto dělají lidé na této Zemi a v celé zóně vymístění od aktivace negativního stavu. Takže musíme znovu objevit náležité duchovní a duševní nástroje, které jsou sestaveny ze všeho pozitivního a dobrého, a inkorporovat tyto nástroje do našeho života, abychom dosáhli a prožili pravé štěstí, spokojenost a uspokojení. Žádné takové zkušenosti nejsou dosažitelné, porušíme-li hlavní princip stvoření, že vše nastává v duchu, probíhá do duše a stává se v těle. Protože štěstí, spokojenost a uspokojení jsou vlastní vyváženému a sjednocenému životu, pouze správné vyvážené a sjednocené každodenní žití nám je může poskytnout.

Neexistuje jiný způsob, jak získat opravdu vyvážený a sjednocený život.

VYVÁŽENÝ NEBO SJEDNOCENÝ ŽIVOT

6. Jak bylo zmíněno mnohokrát předtím, náš život pozůstává z různých úrovní a aspektů. Protože jsou všechny ze stejného života, náš život může být náležitě prožíván a manifestován jen tehdy, mají-li všechny jeho aspekty a úrovně náležitou a rovnocennou příležitost se aktualizovat, realizovat a manifestovat.

Upřednostníme-li jeden aspekt před jiným, skončíme nadměrným užitím jednoho a nedostatečným využitím druhého. Toto má za následek hrubou nerovnováhu a život v nás trpí. Z takového nevyváženého života vznikají četné duchovní, duševní, emocionální, intelektuální, sexuální, fyzické, společenské, rodinné, pracovní, státní atd. problémy a utrpení.

Máme-li někdy v našem každodenním žití ustanovit vyvážený a sjednocený život, musíme se naučit uspořádat svůj každodenní život tak, abychom dali stejnou příležitost všem aspektům našeho života pro jejich správnou manifestaci.

Tudíž potřebujeme se naučit věnovat stejnou pozornost našemu duchovnímu blahobytu, našemu duševnímu blahobytu, našemu fyzickému blahobytu, našemu sexuálnímu blahobytu, našemu profesnímu a pracovnímu blahobytu, našemu rodinnému blahobytu, našemu společenskému blahobytu a našemu blahobytu ve volném čase a ve spánku.

Stejný ohled a stejná péče o všechny výše zmíněné aspekty našeho každodenního života v pořadí od duchovního, duševního skrze fyzický atd., až po život volného času a spánku, je to, co znamená náležitě vyvážený a sjednocený život. Zanedbáváme-li nebo byť i jen lehce podceňujeme, či přeceňujeme kterýkoli z těch aspektů, porušujeme duchovní pravidlo vyvážení a sjednocení. Ignorování jednoho, či dvou, nebo několika aspektů našeho života vytváří vážný problém, jež nám znemožňuje, abychom se stali opravdu sami sebou a abychom náležitě chápali a naplnili náš pozemský život. Takovým jednáním podporujeme, napájíme a zvětčujeme negativní stav v nás. Takže, abychom se zbavili negativního stavu, musíme důkladně zhodnotit náš současný životní styl a znovu ho uspořádat takovým způsobem, abychom ustanovili náležitou duchovní hierarchii života, což zahrnuje všechny jeho početné aspekty na stejném základě, dávající jim všem příležitost k aktualizaci, realizaci a náležité manifestaci. Pouze takovým způsobem se můžeme opravdově naučit žít vyvážený, sjednocený život.

7. Zničující a fatální situací pro náležitě vyvážený a sjednocený život na této Zemi je naše neochota sdílet vše, čím jsme a co máme, bezpodmínečně se všemi ostatními a všechny ostatní s námi. Rozvíjíme pocit majetnictví, výlučnosti, vlastnictví, žárlivosti, nedostupnosti, nedotknutelnosti, výhradních práv, omezení, ohraničení, zákazů, tabu a mnoho jiných podobných zlých a negativních pocitů, které dělají nemožným, aby nastalo náležité zbožné sdílení. Lidé jsou ochotni se dělit o některé věci, ale některé další vylučují z tohoto sdílení na základě toho, že jsou soukromé a že jsou jejich majetkem a že na ně mají výhradní právo. Tyto věci jsou žárlivě střeženy do té míry, že cítíme právo ublížit nebo dokonce i zabít jiné, pokud by sáhli na náš soukromý život, majetek či rodinný život, nebo na našeho manžela/manželku či děti atd. Naneštěstí,

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

tento typ životního stylu je schválený a chráněný občanským zákoníkem, morálními, společenskými a náboženskými zákony a ohledy.

Je vyvinutý spletitý právní systém, který omlouvá, podporuje a chrání lidi tak, aby byli tímto způsobem negativní. Toto je pravdou především ohledně sexuálního života, rodinného života a společenského života. Bezpodmínečné sdílení v těchto oblastech se považuje za nemorální, perverzní a obecně zhoubné pro život společnosti.

Samozřejmě, že taková situace znemožňuje, aby náš pozemský život splnil svůj hlavní a pravý účel - dávání, přijímání, sdílení a oplácení s bezpodmínečnou láskou a její moudrostí (nevnučující sdílení či sdílení jen s těmi, kteří jsou ochotni oplácet bez jakýchkoli postranních či sobeckých motivací a úmyslů).

Takže náš nevyvážený a nesjednocený život je nám vnucen zavedenými zákony, pravidly, normami, restrikcemi, tabu, omezeními a očekáváními, které jsme povinni dodržovat. Jinak skončíme tak, že nás potrestají. Toto je vážné dilema.

Abychom tuto situaci zvrátili, potřebujeme uskutečnit radikální a intenzivní duchovní, duševní, morální, sexuální a společenskou revoluci, jež by zvrhla takovéto instituce, tradice, konvence, zvyky či cokoli, co máme.

Potřebujeme se naučit dávat, přijímat, sdílet a oplácet v duchu bezpodmínečné lásky a její moudrosti. Potřebujeme se zbavit všech krutostí a ohavností vlastní výjimečnosti, farizejství, majetnictví, vlastnění jiných, žárlivosti, závisti, chamtivosti a egoismu, jež jsou společensky a právně schváleny v tolika oblastech našeho života.

Kvůli tomuto je jeden z nejdůležitějších požadavků našeho života neustále porušován, a proto nemůžeme nikdy ustanovit vyvážený a sjednocený život na této Zemi, pokud tato situace existuje.

Výše uvedené typy pocitů a postojů lze považovat za jedny z nejúspěšnějších prostředků, nástrojů a zbraní úspěchu a vzkvétání negativního stavu. Máme-li vůbec někdy eliminovat negativní stav v našich životech (všechny naše problémy), musíme se zbavit této hlavní mocné zbraně našeho úhlavního nepřítele - negativního stavu. Toliko poté můžeme začít prožívat to, o čem opravdu je vyvážený a sjednocený život.

8. Jakoukoli práci na ustanovení vyváženého a sjednoceného života musíme začít individuálně u sebe. Ostatní nemůžeme změnit, ale sebe ano. Tím se můžeme stát živými příklady pro ostatní, demonstrující jim svým novým životem, že taková změna je nejen možná, ale je i velmi žádoucí a výhodná. Nicméně, nemůžeme se změnit vnějšími prostředky či očekáváním, že přijde někdo jiný a změní nás. Do této chvíle nás negativní stav v nás držel ve vnějším světě, mimo nás samotné. Musíme se naučit prolomit tento zničující zvyk - neustále hledět ven na někoho či něco jiné; a najít cestu zpět domů - k našemu nitru, k našemu pravému duchu a duši a hlavně k našemu nebeskému Rodiči, našemu Stvořiteli, Kdož je Nejvyšší, Pán Ježíš Kristus.

VYVÁŽENÝ NEBO SJEDNOCENÝ ŽIVOT

Takže se musíme naučit vcházet do nitra a navázat náležitý vztah se svým pravým já, se všemi aspekty své mysli, se všemi ostatními dimenzemi a jejich obyvateli, se všemi těmi, kdož jsou neustále s námi, i když si je neuvědomujeme na naší vědomé úrovni, se svou pravou Niternou myslí (svým duchem) a s pravým Nejvyšším v nás. Opětné spojení s naším původním Zdrojem, který lze najít pouze uvnitř nás, je hlavním prostředkem, kterým může být negativní stav eliminován, a namísto něho pevně ustanoven vyvážený a sjednocený život.

Uvěříme-li, že jsme s to dosáhnout tohoto cíle nějakým jiným způsobem, klameme sami sebe.

Z toho důvodu musíme hledat odpovědi na všechny otázky ne venku, ale uvnitř nás samotných. Pouze z té pozice se můžeme naučit opravdově chápat a naplnit náš pozemský život ke spokojenosti našeho Stvořitele a ke spokojenosti naší vlastní. Jen odtud se můžeme dozvědět, jaká je pro každého jednoho z nás individuálně nejefektivnější, nejpřímější a nejúspěšnější cesta k žití vyváženého a sjednoceného života. Neexistují žádné vnější prostředky, uniformně aplikovatelné na každého, jež by nám poskytly toto životně důležité poznání. Všichni jsme rozdílní a potřebujeme rozdílné způsoby, typy a styly vyváženého a sjednoceného života. Tento způsob, styl, obsah, struktura, posloupnost a čas, který potřebujeme věnovat každému aspektu života, je dostupný jenom v našem nitru. Nikdo jiný nemá to poznání. Z toho důvodu, dokud nepůjdeme do svého nitra, nikdy se nemůžeme naučit nic náležitě. Tak bychom nikdy nemohli být vyvážení a sjednocení.

9. A na závěr, ustanovení vyváženého a sjednoceného života je závislé do značné míry na tom, nakolik jsme ochotni a připraveni přijmout realitu života, jak byla popsána v této knize a v ostatních knihách takzvaného Nového zjevení (seznam těch knih je uveden na poslední straně této knihy).

Jedním z hlavních prostředků našeho úspěchu v této věci, jakož i v jakémkoli jiném ohledu, je naše ochota mít otevřenou mysl a být flexibilní.

Život je neustálý duchovní pokrok. Vše v něm je neustále fluidní, proměnlivé a jiné. Pokud nebudeme následovat toto plynutí, někde po cestě uvážneme a namísto pokroku upadneme do větší míry strnulosti, jednostrannosti, úzkoprsosti, dogmatismu, fanatismu a lpění na jednom způsobu žití, poznání a chápání. Nejsme-li ochotni podívat se na sebe a vidět tuto náležitost života a nejsme-li ochotni si přiznat, že se potřebujeme změnit a vzdát se všeho, co doposud zamořovalo náš život, jsme loajálními otroky pekel a jejich vládců.

Žádný pokrok, růst a zlepšování života, a tedy žádný vyvážený a sjednocený život není možný bez naší ochoty změnit se. Nejvyšší nám dal věčnou schopnost se změnit, abychom mohli žít životem neustálého duchovního i všezahrnujícího pokroku. Negativní stav neustále napadá naši ochotu využít tuto schopnost změnit se. Uzavírá naši mysl, abychom nepociťovali žádnou potřebu vyhledat jakoukoli změnu, abychom se tak rozhodli zůstat polapeni negativním stavem ve stagnujícím postavení. To,

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

---

abychom pocítovali potřebu změny, si od nás žádá, abychom měli svou mysl otevřenou a byli flexibilní. Proto se musíme naučit rozpoznávat smrtelné nebezpečí naší neochoty změnit se v každém daném okamžiku. Stagnace v jednom stavu a místě je duchovní smrt. Je to peklo. Je to ničitel vyváženého a sjednoceného života.

Z toho důvodu, abychom uspěli v našem úsilí žít vyvážený a sjednocený život, se nám doporučuje jít do nitra a požádat, abychom nabyli silné touhy, ochoty a odhodlání změnit se vždy, když je to potřebné a nutné, a abychom měli stále svou mysl a srdce otevřené a abychom byli flexibilní při získávání jakýchkoli nových idejí o životě a o všem ostatním.

Tímto způsobem můžeme přispět k eliminaci negativního stavu v nás i obecně a k ustanovení pravého života vyváženosti a sjednocení.

Abychom toho dosáhli, doporučuje se nám provádět následující či podobná cvičení:

CVIČENÍ PRO VYVÁŽENÝ A SJEDNOCENÝ ŽIVOT

1. Vejděte do svého nitra způsobem navrženým v předešlých kapitolách a v knize „Kdo jsi a pro jsi zde?“ (kapitola 4).

2. Navažte kontakt se svojí pravou Niternou myslí a požádejte, abyste byli opět přivedeni ke všem přítomným lidem z pozitivního stavu (ke všem vašim duchovním rádcům. Do této chvíle byste měli mít osm duchovních rádců - jednoho pro duchovní život, jednoho pro duševní život, jednoho pro fyzický a tělesný život, jednoho pro sexuální život, jednoho pro profesní a pracovní život, jednoho pro rodinný život, jednoho pro společenský život a jednoho pro život volného času a spánku). Ve vši pokoře, skromnosti a poníženosti požádejte Nejvyššího, aby se stal vaším Nejvyšším Duchovním Rádcem, Kdož bude mít na starosti vyvážení a sjednocení vašeho života. Musíte si pamatovat, že pouze Nejvyšší vám může pomoci a může být pravým Zdrojem vyvážení a sjednocení čehokoli.

Promluvte si se všemi vašimi duchovními rádci o různých aspektech vašeho života, které každý z nich reprezentujete. Zeptejte se jich na všechno, co je potřeba, jaké jsou vaše současné problémy, co vám chybí, pokud vůbec něco, a co je třeba z hlediska každého z nich učinit.

3. Požádejte Nejvyššího, aby do vaší pozornosti uvedl úplně všechny problémy a zdroje ve vašem životě, které činí váš život nevyvážený a nesjednocený. Které aspekty vašeho života neustále přetěžujete či přepínáte, případně nadměrně využíváte? Které aspekty ignorujete, podceňujete a nenáležitě zahrnujete do vašeho života?

4. Požádejte o milosrdenství a odpuštění za to, že jste to tak dělali a že jste byli takoví; za zanedbávání náležitých vyvážení a sjednocení vašeho života a požádejte o pomoc při zbavování se všech těch nedostatků, problémů a důvodů, které byly v pozadí vašeho škodlivého životního stylu. Využijte bílá světla přicházející od Nejvyššího, aby

VYVÁŽENÝ NEBO SJEDNOCENÝ ŽIVOT

---

do vás pronikla a odstranila je všechny, jakož i napravila a uzdravila ve vás všechno, co je potřebné napravit a uzdravit.

5. Rozjímejte o obsahu této kapitoly a o jejích devíti bodech a požádejte všechny vaše duchovní rádce a Nejvyššího, aby vám pomohli pochopit, přijmout a aplikovat všechny duchovní principy ve vašem životě (po ověření si jejich platnosti).

6. Požádejte vašeho Nejvyššího Duchovního Rádce, Kdož jest Nejvyšší, aby vám stanovil, jakým způsobem byste si měli uspořádat vaše každodenní žití, aby v něm byly náležitě obsaženy, aktualizovány a realizovány všechny aspekty vašeho pozemského života a aby měly stejnou příležitost ke své manifestaci.. Ať vám Nejvyšší ukáže, kolik času byste měli věnovat každé s nimi související aktivitě (různé dny si mohou vyžadovat, abyste věnovali odlišnou délku času jednotlivým aspektům vašeho života).

7. V přítomnosti všech vašich ostatních duchovních rádců požádejte Nejvyššího, aby vám objasnil, jste-li připraveni, jaký je skutečný smysl vašeho pozemského života. Proč jste zde a kdo jste? Jak máte chápat svůj pozemský život a jaký je nejlepší možný způsob naplnění účelu vašeho zdejšího pobytu?

8. Požádejte Nejvyššího, jako vašeho Nejvyššího Duchovního Rádce, a vaši Niternou mysl a všechny ostatní duchovní rádce, aby náležitě znovu spojili a sjednotili všechny aspekty vaší osobnosti a vašeho života v souladu s pravými duchovními principy Božské Lásky a Božské Moudrosti z nitra do vnějšku a udržovali vaši mysl otevřenou a učinili vás pohyblivými, flexibilními, tolerantními a vždy připravenými bezpodmínečně dávat, přijímat, sdílet a oplácet v duchu pravé lásky a moudrosti. Ať vás Nejvyšší naplní vědomím a pocitem Své Božské Lásky a Božské Moudrosti a ať vás inspiruje a vede ve všech záležitostech vašeho života bez jakékoli výjimky či výluky.

9. Dejte si závazek, že budete provádět tato či podobná cvičení každodenně. Tato cvičení jsou součástí vašeho pravého duchovního života, jež umožňují, abyste žili vyváženým a sjednoceným způsobem a jež vám dovolují dosáhnout pravé pochopení a naplnění vašeho života. Až skončíte, dbejte na to, abyste všem poděkovali za veškerou pomoc a za všechno, co se přihodilo a zeptejte se, zda je ještě něco, co je potřebné dnes uskutečnit. Je-li, pracujte na tom dále, až dokud není všechno dokončeno. Není-li, dokončete svá cvičení s pocitem svěžesti, čilosti, čisté hlavy a ve vynikající náladě, a připraveni pustit se do ostatních vašich každodenních činností nanejvýš efektivním a úspěšným způsobem.

Dbejte, abyste vždycky prohledali a prozkoumali sebe samotné i styl a způsob svých cvičení, abyste zjistili, zda není ve vás nebo ve vašich cvičeních nějaká tendence sklouznout do ritualizace, automatizace, návyku či povrchnosti. Důsledně odstraňte všechny takové tendence. Nikdy nedovolte, aby pronikly do vašeho života tím, že budete vždy inovativní, invenční, kreativní, různorodí a všestranní ve vašich cvičeních a ve všem ostatním, a tím, že požádáte Nejvyššího a všechny vaše pravé duchovní rádce, aby vám pomohli být opravdu inovativní, invenční a kreativní v této, jakož i ve všech ostatních pověřeních vašeho života.

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Takže, budeme-li dodržovat tyto či podobné postupy, jak byly navrženy v této knize, a budeme-li je provádět poctivě, loajálně, usilovně a s velkým odhodláním, můžeme postupně, krok za krokem, eliminovat negativní stav z našeho života a ustanovit vyvážený a sjednocený život. Tím dosáhneme náležité chápání a naplnění našeho pozemského života.

Tehdy budeme naším Stvořitelem požehnání navěky.

DOPORUČENÁ LITERATURA A INFORMACE

- Principles of Spiritual Hypnosis*, St. Barbara, 1982.
Fundamentals of Human Spirituality, St. Barbara, 1982.
Messages From Within, St. Barbara, 1982.
Four Concepts of Spiritual Structure of Creation, St. Barbara, 1983.
Intensive Spiritual Hypnotherapy, St. Barbara, 1983. (Jen prvních čtyřicet stran.)
Reality, Myths & Illusions, St. Barbara, 1984.
Who Are You and Why Are You Here? St. Barbara, 1984.
Major Ideas of The New Revelation, St. Barbara, 1985.
Understanding and Fulfilling of Our Earthly Life, St. Barbara, 1985.
The New Revelation of The Lord Jesus Christ, St. Barbara, 1992, 2000.
Corollaries to The New Revelation of The Lord Jesus Christ, St. Barbara, 1997, 2001.
Dialogs with The Lord Jesus Christ - First Volume, St. Barbara, 2000.
Dialogs with The Lord Jesus Christ - Second Volume, St. Barbara, 2000.

Všechny tyto texty zprostředkoval Dr. Peter Daniel Francuch.

Veškeré texty Bible jsou v těchto dílech uvedeny

dle *The New King James Version of The Holy Bible*, TNP New York.

Anglické originály všech spisů Nového zjevení jsou k dostání na adrese:

toudal@verizon.net

Česky doposud vyšly a možno na požádání bezplatně zaslat tyto knihy:

Základy lidské duchovnosti, Moravská Nová Ves, 1994.

Kdo jsi a proč jsi zde?, Moravská Nová Ves, 2. vydání, 2012.

Poselství z nitra, Čtvero pojetí duchovní struktury stvoření, Hlavní ideje Nového zjevení, Moravská Nová Ves, 1996.

Nové zjevení Pána Ježíše Krista, Moravská Nová Ves, 3. vydání, 2008.

Korolaria Nového zjevení Pána Ježíše Krista, Moravská Nová Ves, 1999.

Dialogy s Pánem Ježíšem Kristem I. díl, Moravská Nová Ves, 2004.

Dialogy s Pánem Ježíšem Kristem II. díl, Moravská Nová Ves, 2. vydání, 2012.

Adresa pro žádosti a zaslání veškerých českých překladů a anglických originálů:

Mgr. Kamil Brančík, Sadová 15, 695 01 Hodonín; brancik@exekutorhodonin.cz.